

D-166

PER SCHEI

PRIVATE DAGBØKER II

2. FRAMFERD

1898-1902

064400158

EDWARDS OF THE UNIVERSITY

L. Tramped
1898 - 1902

P. Lohi:

3. Dagbok 15/5 1900 - 20/3 1901 (Depotturen 1901) s. 100 - 13
4. do 8/4 1901 - 31/3 1902 s. 136 - 194
5. do 1/4 1902 - 21/8 1902 " 195 - 226

Tydet og maskinskrivet av
Fra Gunnar Bachsen
1939

P. S c h e i ' s

private dagbok 15/5 1900 - 25/3 1901. (Depotturen 1901)

3.dagbok.

15.mai 1900, tirsdag.

Tørnte ut kl.6 og kokte. Det har snedd sterkt og er meget tykt. Vi blev derfor enige om - da fremkomsten under disse omstendigheter blir meget liten - å se tiden an utover dagen og kjøre senere om det klarer. ÷ 2, og stille. Det drypper av teltveggen.

Været holdt sig i hele dag til i aften da det er begynt å blåse, og det er delvis holdt op å sne. Vinden er fremdeles SW, men allikevel er det kaldere. Det blir et tungt slit å komme herfra. Har feiret Hendriksens fødselsdag med festmåltid efter evne - og toddy i aften.

16.mai 1900, onsdag.

Været bedaget sig i morges så vidt at vi gjorde oss kjøreklare, og da vi kjørte kl. 11 var det godt. I den ofte en fot dype løssne gikk det tungt og langsomt. Kl.2 var det igjen overtrukket og det begynte å sne. Kl. 4 var vi kommet inn til den østre strand av fjorden - vi holdt kurs SE - og her slo vi leir. Jeg var så trett at jeg måtte legge mig en stund på las set før jeg orket å sette mine hunder fast. Gnagsår og elendighet plager mi også. Det ergerligste er at før denne løssneen kom, har her vært utmerket i re. Vi kunde ha sittet på og kjørt radig. Isteden går det nu smått - ubegripelig smått - og tungt

17.mai 1900, torsdag.

Tørnte ut kl.6 og kjørte kl.9. Det var godt vær kl.6, men overtrukket igjen kl.9. Det snedde, ÷ 12,2, og hermed holdt det ved i hele dag og fremdeles i aften. Føret enda tungere enn igår. Vi kjørte til kl.3, da både vi og hundene ikke kunde mer. Nådde til den tid et kapp eller en odde øst for Hyperitodden og ca. 10-12 kvm fra denne. Stemningen er trykket, vi tar inge dram, vi heiser intet flagg. Dette føre nedsetter alt humør idet det slites

en ut i alt for høi grad.

18.mai 1900, fredag.

Det holdt op å sne i gåraftes, stille i hele natt og i morges tidlig. ⁵¹⁰ Skydrift av SE, men svakt nordlig drag som nu er steget til frisk bris ÷ 9,2. Atter idag ingen kaffero. Nettop som jeg hadde fått til livs det halve av min første kopp, begynte hundene å bjeffe. Bjørn! "Nu må du ut og skte dig en bjørn", sier Hendriksen. Da jeg tilfeldigvis hadde brillene klar, kom jeg mig ut i strømpesokker, fikk brillene på og så da bjørnen stå på et koss straks bortenfor hundene. Så fikk jeg fatt i børsa og krabbet op på erkjelke for ikke å bli våt på bena. Imidlertid kom Hendriksen ut, og bjørnen nærmet sig langsomt og forsiktig. Hendriksen skjøt det første skudd, men streifet den bare på siden av hodet. Min kule fikk den i spranget i bakkroppen. Enda en fra mig og to fra Hendriksen gjorde det av med den. Så drakk resten av kaffen og skar mat til hundene. En av Hendriksens slet sig og resten på baksporene, den må vel snart komme tilbake. Vinden frisker nu. Etter at hundene var foret og Ingebrigt kommet tilbake, løiet vinden igjen av, og vi kjørte kl.II.

Været var klarnet under brisen, men trakk nu over fra syd igjen. Føret svært tungt. Hundene gav det straks op. Jeg gikk foran, og Hendriksen gikk fra kobbelt til kobbelt og jog dem i vei. På dette vis kunde det ikke gå og vi la oss for kl.I for å vente til natten. Mens vi spiste litt, begynte det å sne, først smått, så tettere, og om aftenen snedde det verre enn noe sinde, tykt så man ikke ser noe for sig. Slik snedde det i hele natt.

19.mai 1900, lørdag.

Det sner fremdeles, kjelkene er nedsnedd. Hvad skal vi gjøre? Frem kommer vi ikke på noe skikkelig vis. Ikke ser vi den vei vi skal ta. Foran oss i 2-3 kvm distanse har vi den odde hvor vi skal bøie syd-og østover in i en fjord som vi har sett østenfor her. Men herfra kan vi ikke kjøre før har sett oss for, m.a.o. før det klarer. Vi er enige om at vi herfra under like omstendigheter har lengre og tyngre vei ned til overgangen ved sundet enn inn her i fjorden, samt at landovergangen her sannsynligvis fører let-

tere til "første fjord" øst for Bjørneborg enn den i sundet vil gjøre. Med våre resurser - våre 40 dager utløper den 22. - er det da absolutt å foretrekke å ta denne nærmeste og beste vei. Om man fra Fram vil tenke på å forsøke noen relief, så vet de ikke sikkert å treffe oss i sundene, da intet sikkert var avtalt derom. På den annen side vet de at vi har petroleum og kan regne på hundemat, samt at vi kan greie oss noen tid utover den beregnede med proviant til oss selv.

20.mai 1900, søndag.

Styggværet fortsatte igår eftermiddag og i natt. Utover morgenen tok vinden såpass av at vi kjørte idag kl. 7 $\frac{1}{2}$. Vi kom langsomt og ytterst tungt frem, og kl. 1 vilde hundene ikke mer, hvorfor vi la oss for. Det sneet ganske lite og var tykt og usiktbart. Vi skimtet enkelte ganger det land vi skulde kjøre på og holdt vår kurs SSE efterat vi hadde passert den odde som avslutter den store fjord vi nu har forlatt.

Det var et fryktelig slit for folk og hunder å kjøre i denne løssne. Vi har idag hatt omtrent en fots løssne, aldeles løs som den er falt.

Hundene har ondt for å gå frem og selvfølgelig enda verre for å trekke. Vi hadde igår opgitt håpet om å komme videre med de lass vi har, og vi hadde talt om hvad vi skulde forlate. Vi vilde legge igjen så meget at vi bare fikk et lass og så ha begge kobbeler for det. Da skulde det gå. Imidlertid vilde vi idag gjøre et forsøk, og det synes som om vi skal greie det uten å kaste noe. Været står nu i eftermiddag og vet ikke hvad. Blir det godvær, eller blir det det samme igjen? ÷ 10,6, stille og delvis overtrukket med lettere skyer, men tykk i syd og øst. Vinden sydøstlig

Skisse av vår rute
i denne fjord.

21.mai 1900, mandag.

Kjørte idag kl. 5½, disig, ÷ 12,7. Føret tungt, og da det litt etter litt klarnet og solen fikk makt, blev det enda verre, fremgangen var ganske liten. Hendriksen begynte idag å gå foran og med trekktau hjelpe sine hunder mens jeg kjørte mitt spann bakefter. Det gikk som sagt smått, og da det begynte å kladde ved 9-tiden, stoppet vi - og kjører nu i aften. Hittil har provianten vært full rasjon - den er det ikke nu lenger. Rikelig er den neppe før, knappere blir den nu. Disig igjen i aften.

22.mai 1900, tirsdag.

Igår aftes kjørte vi kl. 8 og holdt i SSE inn mot et lavt parti av landet som vi nådde kl. 1½ idag fm. Været klarnet op og blev vakkert - kald ÷ 20. Føret blev derfor også godt, så meget mer som sneen avtok en hel del.

Her antar vi nu å være omtrent på lengde med første fjord vest?for Bjørneborg og ca. 40 kvm nord for dens munning. Da landet her er lavt og det går et stort dalstrøk op, akter vi å ta denne vei. Herfra vil vi altså holde kursen sydlig inntil vi fra høiden kan velge dalfører som vi kan følge nedover. Hendriksen var idag i vei for å rekognosere. Gikk kl. 10, men været som var klart kl. 9 da jeg tørnte ut, var da disig og senere begynte det å sne. Alt tilhylledes så han vendte tilbake med uforrettet sak. Imens skulde jeg ta observasjoner, men det blev heller intet av - av samme grunn. Må altså reise herfra uten. Tiden er kostbar for oss. Vi har ganske visst 14 hundefor tilbake, men våre rasjoner beregnet for den tid er ytterst små, til dels ikke 1/4 rasjon en gang. Av brød har vi 1/4 rasjon for 10 dager. Smør, sukker og pemmican har vi dog op mot full rasjon av. Potetene er slut idag, kaffen likeså. Havregryn kanskje ½ rasjon, ertesuppe full rasjon for 9 dager. Av sjokolade har vi full rasjon for 24 dager. Således kan vi nok greie oss 12-14 dager, men det kniper mest med brød. Får vi ikke vilt oppe i landet, blir det lett kjedelig.

Herfra hvor vi ligger, går landet et stykke i E og bøier så SE inn i en stor bukt eller dyp fjord - vi har ikke kunnet se det. Hadde man hatt proviant og tid, hadde det vært interessant å følge denne fjord eller bukt

og dens dalstrøk. Jeg formoder at man skulde komme til moskusfjorden og de dermed sammenhengende daler. - Det sner fremdeles i em., nu har det blåst litt, vi håper på at det skal klarne til natten.

23.mai 1900, onsdag.

I går aftes blev vi atter skuffet med været idet snetykken tiltok så vi intet kunde se og følgelig ikke kjøre. Først på formiddagen idag holdt sneen op. Vinden er vestlig, har blåst i hele dag og revet i skyene. I after er det lettere i været, men overskydd. Vi ser da landet og håper å komme godt frem. Holdt nettop nu et godt måltid på pemmicanlapskaus og havregrøt for å ha noget å gå på. Jeg for min part håper på vilt når vi kommer op i landet, ellers blir kosten vel knapp.

24.mai 1900, torsdag.

Kjørte i går aftes kl. 7 $\frac{3}{4}$, været overskydd. Vi fulgte først en bred elvedal, senere en snevrere, generedes især i den siste svært av dyp løssne. Kom derefter op på høiden og tvers over det øverste av en lenger øst opgående bred dal. Her slo vi leir kl. 3 $\frac{3}{4}$. På veien passerte vi to moskusokser ganske i nærheten, men da vi vilde kjøre videre, lot vi dem gå - hvad jeg senere uavbrutt har ergret mig over.

Tørnte ut kl. I idag for å gå på rekognosering, mens Peder skulde holde sig inne for å bli bra i sine atter temmelig angrepne øine. Været var fremdeles disig og fullstendig overskydd, så jeg fikk intet se undtagen den aller første del av veien som ikke ser verst ut. Av vilt så jeg intet. ÷ 9,8 kl. 3 em. Føret var igår tungt. Vilde det bare klarne og bli kaldt, fikk vi det bedre. ÷ 10 kl. 8 em.

25.mai 1900, fredag.

Kjørte kl. 9 $\frac{1}{2}$. Været fremdeles tynt overskydd og føret tungt glidende. Men da sneen på den første strekning var fast føket, gikk det dog fort, så fort som jeg vant å gå. Efter å ha passert den før omtalte østenfra opgående dal og høidene i syd for den, kom vi ut på en stor slette. Her gikk ganske raskt. Vi passerte NW gående daler, en av meget betydelig utstrekning og kom derved op på et platå som mot SW faller jevnt av og langt ute begren-

ses av blånende fjell, - i øst av lave snedekkete høider som vi har nærmere. I SSW har vi landets høieste parti, et enkelt opstigende skarpt kapplignende fjell ved hvis vestre side vi så isen i morges. Mot øst faller det skrånende av, og mellom dets ende og den fremspringende odde av grensefjellene på øst-siden synes det å være en senkning som vi har i syd. På denne åpning styrer vi nu i aften. Idag har været klarnet og solen skinner. Bare det holder ved! Jeg hadde igår det meget beklagelige uhell å bryte av min ene ski, men fikk Hendriksens. Han er nu uten, og det er tungt, for sneen er tiltatt sydover og er løsere her oppe. ÷ 12,7 kl.8 em.

26.mai 1900, lørdag.

Da vi i gåraftes hadde kjørt en liten stund, vi kjørte kl.9 i godt vær, fikk vi se krakken nedenfor det kapp som vi har gått og sett på. Ja, de var isen, der måtte vi ned. Jeg skjønnte nu at vi var aldeles ute av kurs, og det gikk snart op for mig med forferdende klarhet hvor vi var, nemlig ved kappet ved 6. leirplass, altså nordligere og vestligere enn vi noen gang hadde ant å være.

Da jeg kom ned på isen og fikk se landet fra den kant, var jeg sikker på det. Her kastet vi indreteltet og 3 bokser fotografiske plater for å lette Hendriksens lass, så han kunde sitte på stykkevis siden han ikke har ski. Selvfølgelig gikk våre moskusskinn samme vei, men med tungt hjerte fra min side, og visst neppe mindre for Hendriksens vedkommende. Kl.1 var vi tvers av kappet, og vi kjørte i rask marsj sydover til kl.5, da vi slo telt. Været trakk over i morges, men er nu heldigvis klart igjen. Får vi bare godvær! Nu blir det smått med proviant, - og i aften veltet jeg pemmicanlappen på teltgulvet, men det fikk ikke hjelpe, spises måtte den og med god appetitt.

Idag har Hendriksens tisper hvalpet, det kommer nu an på hvordan vi får den med oss. Bare vi får godt vær, håper vi å være på "høstisen" i 3 kjøringer, men det kan vel knipe. Kunde vi derfra nå Bjørneborg på 4, skulde vi være fornøid. Qui vivra verra!

27.mai 1900, søndag.

Kjørte i gåraftes i godt vær og bra føre kl.8 og kom rask avsted. Kl.12 passerte vi 5.leirplass, og kl.4 slo vi leir et godt stykke nedover mot 4. Under en hvil slapp Hendriksens tisper plutselig ned en stor sort hvalp som den straks grov ned i sneen. Hendriksen tok og la den på kjelken hvor den lå og skrek litt. Da fulgte moren med, og vi slo hvalpen i hjel. Straks før vi slo leir, passerte vi en stor fangstplass for bjørnen. Den har her en sprekk langs hvilken den har tatt flere sel. Blod over isen og merker etter hvor de har lagt byttet. Været fremdeles godt i aften. Vi hadde håpet på et bjørnebesøk, men det er ikke kommet.

28.mai 1900, mandag.

Kjørte i gåraftes kl. 8 i godt vær. Jeg slapp å gå foran, satt på en tid gikk det ganske raskt. Kl.10 passerte vi 4. leirplass og så ingen varde, satte heller ikke op noen. Da vi kom ut på isen i sundet, overraskedes vi ved å finne den full av strømhuller hvor strømmen gikk med rasende fart nordover. Isen selv var meget tynn. Hendriksen jog skistaven tvers gjennom den. Midt i sundet fantes en meget stor råk, og lenger nede en annen. I denne svømte talløse skarer av teist. Vi holdt oss langs det østre land og hadde bra is hele veien. Selhuller og bjørnespor tett hele veien. Kl.2½ kom vi til det sted hvor vi vil prøve å krabbe over land. Hendriksen ligger og byr mig det ene veddemål etter det annet på at vi skal være i Hvalrossfjorden imorgen tidlig, - hvaå jeg dog ikke tror, men forhåpentlig går det også uten. Godt vær fremdeles. Det har blåst noe idag.

29.mai 1900, tirsdag.

I gåraftes kjørte vi kl. 7 3/4 fra teltplassen og tok veien østover op gjennom dalen fra første bukt ved "høstisen". Opkjørslen var temmelig bra og tung, men da vi endelig var kommet op, hadde vi det lettere, da føret var godt selv om terrenget var ujevnt. Vi fulgte en sydøstlig dal skrått over og fulgte så en senkning. Vi befant oss snart foran et kompleks av snevre, bratte daler og skar som førte ned til en bukt eller fjord, vi visste ikke hvill til å begynne med. Endelig fant vi en hvor vi vovet å slippe oss ned. Det gikk for sig på den måten at vi spente hundene fra, og dels akende på kjelkene,

dels bremsende ved siden av for nedover så snespruten stod som en sky. Sånn kom vi ned i det lave parti av dalen. Herfra kjørte vi makelig sittende på kjelkene ned over og ut på fjorden som var Hvalrossfjorden. Vi kjørte skrått over den til et eide som fører over til "første fjord". En dyp rund bukt ved hvis åpning til Hvalrossfjorden strømmen har åpnet en stor våk, forårsaker dette eide som så vidt er høiere enn høieste vannstand og ca. 100 m bredt. Her slo vi leir kl. 5, vel fornøid med natten.

Da jeg ikke fikk sove idag, tok jeg riflen og gikk langs fjellet nord for eidet for å se etter ryper og harer. En rype skjøt jeg da vi hadde slått telt, og en hare så vi da vi kom kjørende, men nu var det ikke mulig å se noe. I våken lurte jeg på en snadd som jeg dog ikke skjøt, da den ikke kom så nær til kanten at jeg vilde få fatt i den. En teist som jeg skjøt, fikk jeg ikke fatt i. Gikk så tilbake og sov 3 timer, og nu bærer det snart i vei igjen. Været er vedblivende godt, dog ikke solskinn idag.

30.mai 1900, onsdag.

Forsynte oss av depotet ved Bjørneborg med: 2 dagers brød, 1 dag poteter, 2 kopper havregryn. Kaffe bruktes av depotets mens vi var her.

31.mai 1900, torsdag.

Var idag ute og fotograferte, derefter på en uheldig seljakt. Kjørt om aftenen i temmelig rusket vær og tungt føre. På moskusfjorden passertes en bjørnebinne med unge som vi jog ut i isen. På Båtsfjorden blev været så tykt at vi ikke så de nærmeste omgivelser, og vi slo vår leir ute ved skrugaren.

1.juni 1900, fredag.

Tykt vær med tåke, lettet dog ut på natten, og vi kom efter 8 timers kjøring til midt mellom Sydkapp og den store Sandør. Herfra kjørt vi om aftenen igjen - samme tykke vær og mildt, så føret er verre enn før.

2.juni 1900, lørdag.

Da vi kom til Sydkapp, lå det en bjørn i veien for oss. Vi hadde hatt dens spor helt fra Sandøren. Her lå den og sov. Vi vilde ikke jage den, men gikk bare mot den for å se hvordan den vilde ta det. Den sprang sin vei på 200-300 skritts avstand. I det nordre sund fikk vi meget tungt føre, dyp sne som ikke bar og vann under. Holdt på 3 timer fra Skjøret og ombord, hvor vi kom kl. 5 om morgenen,

3.juni 1900, 1.pinsedag.

Utpurring av alle mann, de kom den ene rarere enn den andre. Det var tydelig å se at søvnen hadde vært kort og tung - betyngnet. Var personene således et muntert skue, frembød skuten til dels et sørgelig. Isen smussig og våt og sort av sot og forkullede rester av bord, spirer, kajaker, forbrente båter. og storriggen forbrent til midt op i vantet. Teltet over dekket var brent og hadde dradd en hel del, bl.a. og vesentlig kajakkene og storseilet, med sig i ødeleggelsen. 6 mann hadde hatt strev med å beherske ilden, men det gikk, takket være stille vær og en nettop tilstrekkelig vanddam aktenom skuten. Situasjonen har vært kritisk, kruttdunkene lå jo straks bak teltet og en spiritustank stod ved stormasten. På denne var tinnet i loddingen smeltet. Dette hendte forrige søndag.

Idag ro og styggvær, sne, sludd og regn.

4. juni 1900, 2. pinsedag.

Da jeg purrede til frokost, hørte jeg kapteinens røst i salongen. Han og Bay var for kort tid siden kommet på to døgn - tre kjøringer forresten omtrent som vi - fra Bjørneborg. Her var Fosheim blitt igjen som kommandant.

Idag drøftelser av begivenhetene. Det er langt, og man får sjelden noen videre greie på hvad der er foregått. Styggvær har de hatt, og tungt føre i rikelig mon, så vi har ikke vært alene om det. De har ligget minst like så lenge værfast som Hendriksen og jeg. Toddy om aftenen og nytelse av livet ombord.

5. juni 1900, tirsdag.

Har igår og idag ordnet mine saker og fremkalt mine få fotografier, hvorav dessuten et par var ødelagt eller kassable. I fm. kom kapteinen og spurte mig om jeg vilde være ved Bjørneborg en tid til Isachsen kom, eller følge med inn i "første fjord" først kanskje. Ja, det måtte jeg da gå inn på, jeg hadde jo ikke noe imot det - vi skulde reise i aften! Ja, det var til å lappe hundeseler og pakke provianten og så reise omtrent som jeg kom. Hastverk og overraskelse er ting som man undertiden må være forberedt på her ombord. Baumann skal ta observasjoner ved Bjørneborg og i fjorden og kartlegge denne. Jeg har intet å gjøre med det, følger bare med fordi det muligens kunde være chance for å gjøre en eller annen iakttagelse der inne. Fra Bjørneborg følger Fosheim også med, og turen skal nok egentlig være moskusjakt for nestkommanderende.

Kjørte i aften kl. 7 $\frac{1}{2}$ fra borde og nådde vestlige spiss av den store Sandør omtrent kl. 3. Sel på isen og gjess flyvende.

6. juni 1900, onsdag.

Kjørte fra leiren kl. 6 og nådde ved 3-tiden lille Stormkapp hvor vi slo leir. Skiltes med Simmons og Stolz kl. 9 $\frac{3}{4}$.

7. juni 1900, torsdag.

Kjørte kl. 5 og kom til Bjørneborg kl. 7 $\frac{1}{2}$. Her var ikke Fosheim hjemme, vi så ham ute i isen. Der så vi også en såret bjørn, hvorefter Baumann

- noe nølende - kjørte utover og traff Fosheim. Denne hadde sett oss ved Stormkapp. Samtidig fikk han også se en binne med unge, som han så gikk ut til. Da han kom derut, satt hun og stillet på en sel. Fosheim skjøt først bjørnen, ungen rente sin vei. Så skjøt han selen og en storkobbeunge. Deretter kom Baumann, og Fosheim gikk og skjøt skrikerungen som holdt til på et koss i nærheten. Arbeide med depotet til kl. 1, skaffet og sov til kl. 7 fm.

8. juni 1900, fredag.

Lengdeobservasjon og frokost, så ryddet vi teltet og gjorde alt i stand og kjørte kl. 12½. Middagshøide forsømtes uten annen grunn enn ugidelighet. Nådde på godt føre og i fint vær østre kapp ved første fjord kl. 4. Her skjøt jeg 4 teister. Isen lå tett pakket her. Kjørte til våken ved eidet. Her slo vi telt, og jeg skjøt to fluktbommer på en gås. Fosheim skjøt en edderfugl som han ikke fikk, derimot fikk han en teist. Jeg skjøt 8 teister i ett skudd. Teistemiddag.

9. juni 1900, lørdag.

Tørnte ut kl. 7 og kokte. Ingen lengde på grunn av vind, derimot middagshøide. Kartskisse måtte jeg forsøke å tegne på Baumanns opfordring. Tegnebrett var dog ikke medtatt. Jeg gikk en liten tur, skjøt en stormåke og fem teister samt en strandugle. Alkekonger og sel finnes her også, men det ligger få sel på isen. Her er ingen bjørn å se, men fugleliv.

Kl. 7 3/4 kjørte vi innover fjorden da Baumann hadde opgitt turen langs landet fordi isen var dårlig. Isen er selvfølgelig god enda. Kl 3 nådde vi først bunnen av fjorden hvor vi slo telt på den flate sandør foran dalen. En stor, bred og flat dal med elv og mange vanddammer fortsatte fjordens retning. Gjess fantes i mengder, tyvjo og ryler såes også, ryper, måker og spurvehøk? Kvi-kvi og en skarp fløiten.

Tørnte inn og sov litt til kl. 8, hvorefter vi tok en lengdeobservasjon, sov til kl. 12 og tok middagshøide, sov atter litt og tørnte ut ved 3-tiden.

10. juni 1900, søndag.

Baumann og Fosheim gikk op gjennom dalen på gås- og moskusjakt, og jeg gikk bortover efter noen gjess som fløi sin vei. Senere kom jeg så nær at jeg skjøt en bom på en. Jeg gikk op på høiden øst for dalen hvorfra jeg så sjøisen nord for 4.leirplass og mine øer og landet nordover. Så ikke annet enn spor og vendte derfor tilbake. Først ved 2-tiden kom Baumann og Fosheim tilbake. På opturen hadde de skutt 6 bomber på gjess og fått 3 stykker. Vestenfor dalen hadde de fått tak i en flokk på 8 moskusokser, hvorav de hadde skutt 2. Inntørning ved 4-tiden.

11. juni 1900, mandag.

Søvn og stilleben. Efter middag var jeg en kort tur oppe på øren og skjøt 4 gjess, dels med rifle og dels med hagl. Hørte havel her idag. Iaften reiser Baumann og Fosheim til 4.leirplass, men jeg blir igjen for å gjøre et par ekskursionsjoner, - og så gå på gåsejakt da. Været har hittil begunstiget os i en uventet grad - godvær hele tiden.

12. juni 1900, tirsdag.

Kl. 12-1 i natt blev Baumann og Fosheim ferdig til å reise. Jeg skjøt to gjess straks bortenfor teltet imens, og vi drog opover dalen. Telt tok de ikke med sig, bare proviant for en dag. Føret opover dalen bestod for en del av sne, men mest av vann, sten og lere. Fosheim og jeg gikk på ski. Omsider fant vi dyrene. Det tok tid fordi Baumann vilde ha dem til å ligge et annet sted enn Fosheim, og mens de så efter dem, reiste jeg dit hvor Fosheim mente det skulde være - og fant straks dyrene. Dyrene var fryktelig stygt skutt. Vomskudd og skudd i stekene og begene, Jeg flådde kua mens Fosheim og Baumann flådde oksen. Stekene skal tas med. Føret hundene mine så de knapt kunde gå og gikk så tilbake. På nedturen skjøt jeg to gjess før hundene nådde mig igjen. Senere forstyrret de det for mig 3-4 ganger. Kl. 9 var jeg ved teltet, våt, forfrossen og trett. Været var begynt å trekke over og en sur SE å blåse. Jeg tørnte inn efter et kaldt aftensmåltid, jeg har jo ingen primus. Da jeg tørnte ut kl. 4, regnet det, virkelig regn, og det blåser verre enn verst. Det er sletteteste sort ekskursionsvær. Fotografier får jeg ikke, og vannet er steget slik at jeg neppe kommer dit jeg helst vilde.

Noen uttørning blev det ikke til før kl. 10, da jeg fremdeles er like søvni og intet hadde å skynde mig for.

13. juni 1900, onsdag.

Jeg tok mig først en tur opover øren fordi jeg så smått ventet å treffe Baumann og Fosheim, hvad jeg dog ikke gjorde. Gjessene var meget sky i denne sterke vind og lettet på 3-400 m, undtagen en enkelt som jeg traff på hjemturen. Jeg var den på et ganske visst drøit haglehold, da den lettet og jeg sendte den et skudd i flukten. Fjærene føk og den fløi usikkert, og så falt den stendød til marken 3-400 m borte. På opturen skjøt jeg tre snep- per og en tyvjo til Bay, forresten intet. Kl. 2 var jeg ved teltet igjen og tok mig et kaldt måltid - bokstavelig på vann og brød som jeg er. Efter en pipe ruslet jeg ut igjen på en ekskursjon for å måle en strandflatehøide. Kom tilbake kl. 6. Så en rype på turen, men den haren som vi igår så der oppe fra teltet, kunde jeg ikke opdage idag. Sterk sydlig vind, til dels med sneb er, så de to som er ute uten telt eller soveposer måtte helst snart komme tilbake. Da vi kom hit, var det meget sne i dalen, bare flekkevis bart kan jeg si - idag er det nesten intet igjen av sneen, bare noen isrender og for- resten bare vann. Det blir tungt å kjøre nedover hit - og på den kvartmil brede isfot her utenfor øren. Da vi kom, fantes en liten vanddam borte ved den østre strand - nu er der en stor sjø, så vi får strev med å få våre sake tørre utover her. Det går så merkverdig fort når det først begynner.

Kl. 11 kom Baumann og Fosheim tilbake efter en slitsom tur på det dårlige føre. De hadde måttet skyte to moskusokser og hadde sett fire ren og en bjørn som gikk på to og agerte lang mann for å se på dem. Spor efter Isachsen og Hassel fant de ikke ved Lands End. De har altså ikke vært der. Hendriksen og jeg så ingen spor, - og nu så Fosheim bare våre og kapteinens spor og ingen andres. Søvn og siesta pågår enda i forbindelse med tørk.

14. juni 1900, torsdag.

Søvn og tørk fortsatt hele eftermiddagen og i natt. Opholdsvær.

15. juni 1900, fredag.

Midnattsmåltid og spekulering på om vi skal kjøre herfra. Været er

nu verre igjen. Kuling fra syd og ikke sikkert for regn, +3.

Kjørte utover ved 5-tiden. Isfoten en eneste sørpe med dypere vann-dammer hvor jeg gikk i til opover lårene. Siden tok vi isen. Her var dammene grunnere, men rakk til gjengjeld uavbrutt. Heldigvis fant vi klarer hele veien langs det østre land. Været var slett, kuling og snedrev imot. Våt blir man straks, så det er riktig en sur fornøielse. Ved 1-tiden slo vi telt etter ca. 20 kvm kjøring. I teltet stelte vi oss godt med de to moskusskinn - et under og et over - og lå herlig

16.juni 1900, lørdag.

Styggvær til gagns. Vi ser saken an.

17.juni 1900, søndag.

Igår aftes ved 10-II tiden løiet vinden, og nu kl.2 fm. er det ophold og stille, så vi skal kjøre. Det leieste er at den falne sne har fylt vann-dammene på isen, så man har sørpe istedenfor vann å kjøre i og så ser man ikke riktig isens beskaffenhet. Her ute i fjordmunningen er den ikke absolutt trygg.

18.juni 1900, mandag.

Kl.5 kjørte vi fra teltplassen. Føret var meget tungt på den vass-trukne fokksne. Det gikk forholdsvis sent. Vannet på isen var for den største del optørket, og på isfoten var det 3/4" is over dammene som her ikke gerner oss stort. I den ytterste del av fjorden fantes alt adskillige smårårker langs gamle sprekker. Her lå storkobbe og adskillig fugl. I det åpne vann utenfor fjorden og kappet østover helt til den første bukt lå overordentlig mange fugl, edderfugl og teist.

Kl.II var vi ved Bjørneborg. Her møttes vi av den gledelige overraskelse at Isachsen hadde vært der. "Med 9 å 10 hunder" var han kjørt derfra fredag aften. Vi stelte i stand resten av depotet i Bays hus - for å kjøre idag. Været har vært sterkt blåsehde, voldsomme kast fra vest.

Kjørte kl. 12, og kl 8 slo vi leir noe øst for Båtsfjorden.

19.juni 1900, tirsdag.

Godt vær fremdeles. Kjører avsted i fm. Føret godt, for hundenes

ben begynner det dog å bli noe farlig. Enda ikke vann på isen på det hittil passerte stykke.

20. juni 1900, onsdag.

Leir ved Sydkapp. Tok noen fotografier, kjørte kl.8 og var ombord kl. 12½. Alt vel.

Turen blev ganske riktig jakttur for Baumann. Kapteinen sa riktig nok at han skjønnte ikke hvad det skulde være til å reise på jakt og skyte dyr når man ikke tar med sig viltet hjem.

- - -

3. juli 1900. Bunnan av Havnefjorden.

Det har lenge vært på tale at jeg skulde ta en tur inn i fjorden her. Men da alle nu er optatt med skibsarbeide, var det ingen til å følge mig. Jeg skulde derfor reise alene. Etter å ha hatt forskjellig å ordne, bl.a. holdt klæsvask og stelt mig litt, blev jeg ferdig i lørdags. Kapteinen vilde følge mig innover. Så reiste vi igår kl. 3 fra Fram og var her inne kl.5½. Det er nu temmelig meget vann på isen. Dog er dammene enda grunne, og ingen huller finnes. Bare ved fjordens bunn, utenfor elveoset, er isen skrøpelig med to større råker, hvori adskillig edderfugl og noen havel. Kapteinen skjøt en edderfugl. På landet finnes ikke vilt å se skjønt vi så mange ekskrementer av rype og hare. Idag drog vi opover dalen til breen for å måle basis for bevegelsesmåling, men breens ubetydelighet og hele natur avholdt mig fra dette. Kl.5 var vi her nede igjen. Vakkert vær, det er skjø å være ute under sånne omstendigheter.

4. juli 1900, onsdag.

Forlot idag denne teltplass og opsøkte den gamle fra i høst for å ha kortere vei til dalen på den andre siden og fjellet der. Etter utallige veltinger og etter å ha utbløtet(?) fotografiapparatet og privaten i en krakkvåk, kom vi op på land. Her tok jeg en middagshøide, senere en azimutobservasjon og noen fotografier med de få levnedde plater. Etter skaffing gikk jeg på ekskursjon op til det fjell hvor jeg i høst forgjeves søkte fosiler, og fant heller ikke nu noen. Imens gikk kapteinen bort og skjøt en

hare som vi hadde sett borte på en myrstrekning.

5. juli 1900, torsdag.

Drog idag på ekskursjon til den dal som fører over til Sydkappfjorden. Været overskyet og blåsende oppe i dalen og oppe på eidet. På opturen skjøt jeg en hunrype i full sommerdrakt. Det var det eneste vilt vi så. Etter å ha tatt noen fotografier vendte vi om og gikk hjem igjen. Her oppe så vi gamle bjørnespor og ekskrementer som viste at bjørnen hadde gått og spist gress.

6. juli 1900, fredag.

Styggvær, regn og vind. Så det an i det lengste og kjørte så hjem. Idet vi på hjemveien vilde kjøre østenfor den lille indre ø, fikk vi se hvor ^{isens} rask ~~den~~ ødeleggelse foregår her inne. Vi måtte nemlig her vende for åpent vann, og da vi kom til sundet mellom Fosheims ø og landet, var også her stor huller hvor isen i mandags var hel og god. I regn og sludd - riktig svinevær kom vi ombordkl. 5½. Her kan vi nu ikke uten meget strev og en lang omvei komme over krakken og i land til hundene. Det var en feilslagen tur.

- - - -

11. aug. 1900, utenfor det såkalte North Kent.

Efter den sist omtalte tur blev det en lengere ligging ombord som meteorolog og i mangel av ledsager til en lengere tur. Alle mann var optatt med skibsarbeide, kapteinen selv ikke undtatt. Bare Baumann hadde det en stund travelt med magnetiske observasjoner, hvis viktighet efter noen tids forløp måtte vike for syng av storseilet. Efter at jeg hadde pakket ned mine stuffer og utregnet mine observasjoner fra i vår blev jeg satt til snekkerarbeide med å gjøre en blokk til storseilets klo. Omtrent midt i måneden kom Isachsen og hans følge tilbake fra Moskusfjorden. Isen begynte nu å bli dårlig. De måtte sette kjelkene fra sig ute ved Spanesset og herfra hentet Simmons og jeg en del av bagasjen i båt langs krakksprekkene og opgående dammer. Sundet gikk snart efter op, like efter hele fjorden. Vi gjorde så et par korte båtturer inn i fjorden - først Bay, Simmons og jeg til "den øde dal", så Simmons og jeg til det vestre sund. Foruten en dag ekskursjoner til Stordalen, dalen på øen

var dette alle våre ekskursjoner på denne tid. Bay fikk imidlertid utrettet noe, da han fikk skrapet en del i forbindelse med storkobbejakt. Under en sånn skjøt Hendriksen en binne med fjorunge i Stordalen. Den dag skrapedes ikke!

Man speidet nu ivrig etter isen - eller mere etter vann - og den 9. aug. bar det avsted fra havnen. Ved middagstider steamet vi ut og kom noenlunde lettvtint gjennom den slakke isen langs landet ut i vanne og holdt nedover mot ~~denne/ø/~~ North Devon og senere langs denne ø. I går natt nødtes vi til å holde opover mot Hvalrossfjorden, da vannet gikk den vei. Da vi var kommet op under landet, fulgte vi vannet som her var stort og rent, innover mot sydsiden av vårt såkalte North Kent. Her kom vi i natt - først på hundevakten - til fastis som lå i munningen av en bred fjord, vårt antagne sund. I det minste to store fjorder skjærer her inn i North Devon, inngående fra et bredt gap som vi hittil har tatt for inngangen til sundet. Her fortøiedes som sagt til iskanten først på hundevakten som bakbords vakt kalles, og vi tørnte inn. Kl.4 tørnte Bay ut, og de lot mig sove - intet nærmere forlød. Kl.5,20 var det min tørt til dekksvakt, og jeg purredes. Kl.6 reiste Baumann og Isachsen i land for å observere mens alt forresten var tyst og hemmelighetsfullt. Etter frokost foretok jeg mig - da det fremdeles iakttokes den samme forsiktighet med omløp av planene - å ta noen fotografier. Kl.9½ kom Isachsen og ~~Baumann~~ ^{og kapteinen} ombord, og da Simmons av samtalen mellem dem ^{opsnap-}pet at vi vilde bli liggende til middag for å ta middagshøiden, bad han om å få ta skjekten og ro i land. Jeg blev med ham. Bay hadde intet hørt og var derfor gått til køis. Litt fikk jeg da for min ekskursjon, men meget var det ikke.

Dette er dog underlige forhold å leve under.

6 - - -

16. oktober 1900.

Idag drog Isachsen og jeg avsted på fangst. Vi skal ligge ute i Gåsefjorden og Hvalrossfjorden og fange bjørn, sel og hvalross for hundene i vinter. Proviand for 20 dager og hundefor for 8. Vakkert vær, men tungt føre

Vi slo leir midt ute i fjorden efter ca. 6 timers kjøring. Morsom var avreisen imorges. I mandags hadde jeg gjort alt i stand. I morges var vi oppe kl. 6 og lesste og spente for hundene og spiste frokost som vanlig. Derefter forsvant vi ned på isen, og uten at noen merket det, var vi borte. Det heter å reise i "all stillhet".

17. okt. 1900, onsdag.

Lettet idgg kl. 8½ og kjørte rett ut over fjorden til østre kapp ved Gåsefjorden. Været stille og lett overskydd. Isen jevn helt ut til munningen. Utenfor åpent vann med en del nattekraav på. Ingen dravis å se utenfor fjorden men vestover såes den vestenfor Hvalrossfjorden. Innenfor øen så vi et gammelt bjørnespor tvers over fjorden, lenger ute enda et par og ved kappet likedan et spor som gikk østover. Forresten ikke dyr å se. Hadde i aften det uheldig å få fem dragsterter og en sele opett, knapp kost synes altså hundene. Tiden vil vise - og skjebnen eller de selv kan bidrage til å forbedre den. Litt vind i natt, stille utover morgenen igjen.

18. okt. 1900, torsdag.

Gikk idag en tur langs isfoten østover for å se om denne er kjøren eller ikke. Jeg fant den ufremkommelig med lass. Det var på sine steder skruetåmmelig høit med 4-5" tykk is. På disse steder var det fullstendig ukjøren uten arbeide. Men også ellers vilde det ødelegge kjelkene å kjøre på den, da den for den største del består av opslyngete isknultrer, små og store som ligger så tett at de ingen vei lar åpen, og ved hver fremstående knaus er det fullstendig impassabel på grunn av skruing - eller fordi isfoten her ennå fullstendig mangler. Efter en times gang snudde jeg, en bitende vind imot gjorde hjemturen høist ubehagelig. Isachsen var kommet før mig, jaget hjem i det ugunstige vær. Intet å se på isen. Dravis setter østover langs landet. Den bryter derved op den nattgamle is som lå utenfor fjordens munning. Vinden frisker på. Bjørnespor av binne med unge gående østover på isfoten.

19. oktober 1900, fredag. Ligger inne for kuling fra nord og venter på vår bjørn, men uten at jeg har noe større håp om den.

20. oktober 1900, lørdag.

Været idag verre enn igår, især i em., da vi tross stormbarduner ligger og frykter for teltet for hver rosse som kommer. Jeg var ute og forfrøs i en fart to-tre fingrer, skyndte mig hurtigst mulig inn igjen. Et fryltelig vær, hundene mine ligger utenfor teltveggen, nedføkne, urørlige.

21. oktober 1900, søndag.

Det overhendige vær fortsatte utover natten, men gav sig noe om morgenen og formiddagen. Ved middagstider var vi ute-i de løie byger kunde vi da se land på vestsiden av fjorden, og været bedret sig fremdeles utover eftermiddagen. Jeg lappet seletøi, og vi køiet.

I gåraftes gjødde hundene mine og var urolige flere ganger som om de hadde været av noe. Får idag se efter om det skulde ha vært noe på ferde. Ellers hadde vi tenkt å dra over i Hvalrossfjorden idag.

22. oktober 1900, mandag.

Været er fremdeles litt blåsende og smått snedrev. I dette vær gikk vi en tur bortover mot øen, uten å se spor naturligvis. Senere gikk jeg op på haugen ut mot Jones sund og så herfra at sjøen nu ligger. Våre chanser skulde herved bedres.

23. oktober 1900, tirsdag.

Idag klart, men fremdeles blåsende. Isachsen gikk innover og jeg østover. Ikke liv eller spor av liv å se. Sjøen ligger nu til vestenfor Midtlandet. Drivis - til dels litt skrudd - med sletter av nyis og flate florer av gammelis. Et par store isfjell utenfor det østre land her. Vi synes nu ikke vi kan forlate dette sted, da vi sannsynligvis ikke har bedre chanser i Hvalrossfjorden eller Pollen, og vi ser derfor i hvert fall morgendagen an her. I aften ryker det op til kuling igjen og tykner til.

24. oktober 1900, onsdag.

Idag styggvær igjen, snedrev og kuling, tykt så vi såvidt skimtet øen et par ganger mens vi var ute. Intet å gjøre. Ser det an enda i morgen og så kjører vi hjem.

25. oktober 1900, torsdag.

Nedenstående "tegninger i sort" vidner om mine bestrebelser for å få primusen til å brenne godt, og nu suser også "den lydløse" utmerket.

Været idag morges klart og til å begynne med ganske stille. Jeg selte på og kjørte til Pollen ved Hvalrossfjorden. Føret var tungt på grunn av fokksneen, og da det begynte å blåse, blev det sval! Ved Pollen var innløpet åpent som i vår, men ikke liv å se. Bare få spor - gamle - av hare, rype og bjørnebinne med unge. Ikke en sel å opdage hverken i vannet eller på isen. Ved Pollens søndre side satte jeg fast bikjene mine og gikk op i høiden for å se utover Hvalrossfjorden. Dennes østre del helt til øen - og hele fjorden innenfor - så langt jeg kunde se herfra, er tettpakket med drivis, så den eneste høstis som finnes er langs vestsiden sønnenfor øen og muligens sundet mellom øen og vestsiden samt langs denne et stykke innover. Intet liv å se, jeg snudde mistrøstig og kjørte tilbake til teltet hvor jeg kom kl.4. Da hadde Isachsen vært et stykke langs stranden og intet sett.

26.oktober 1900, fredag.

Idag snetykke og kuling igjen. Vi venter idag for siste gang på bjørnen. Klarer op til fint vær i aften.

27.oktober 1900, lørdag.

Stjerneklar morgen, tørnte ut kl. 4. Det samme gjorde Isachsens kobbel som ved de tider tok sig en frokost på samletert og øier på dragstertene, hvorefter samtlige ankret op på det ene hjørne av vårt telt. Her lå de forresten rolig og stille. Kl. 7 3/4 krabbet vi ut, og mens Isachsen gjorde i stand sitt seletøi, lesste jeg kjelkene. Kl.9 3/4 kjørte vi. Føret temmelig trått innover, men bedredes efterhånden. Kl. 3 leiret vi ved et isfjell på fjorden. Hundene mine var da ganske trette. Efter skaffing opdaget vi at klokken stod. Vi fikk stille den på skjønn, og jeg stilte den på 7, men ante at den var 8. Tykner til i luften.

28.oktober 1900, søndag.

Tykt og litt vind. På 3½ time ombord. Messalina nedbrutt, måtte sitte på en gang imellem. Rotta den eneste som er i full vigør. Ombord treffer vi

kapteinen, hvilket var høist uventet, og vi fikk da vite grunnen. Han var dradd nordover med Olsen og kommet på tur fra kjøttstasjonen, da de blev overfalt av snestormen. De snudde. På tilbaketuren til stasjonen fält Olsen og slo sin venstre skulder av ledd. På stasjonen forsøkte de å rette på dette, men det gikk ikke, og de blev liggende her i tre døgn for uvær. Her drev en, senere en annen av kapteinens hunder ned og kvaltes. Sist mandag kom de endelig ombord. Her skulde Olsens skulder atter under behandling. Da Simmons vegret sig for å innlate sig på å kloroformere ham, besluttedes det at Olsen skulde drikke sig full, og således begav det sig at den ellers ordentlige Olsen på den ytterst edruelige kapteins befaling drakk sig full på en halv flaske konjakk, hvorefter kapteinen, Simmons og Fosheim til øiensynlig stor fornøielse for patienten som nok hadde ytterst vanskelig for å holde sig på stolen, brøt og halte skulderen i ledd igjen.

29. oktober 1900, mandag.

Gjør oss idag rede til å reise vest til sundet, skjønt med lite håp. På kjøttstasjonen har man intet merket, og dessuten er dagene nu knapt fem timer lange, og kortere og kortere blir de. I forbindelse med stygt vær gjør dette sesongen (?) nokså resultatløs.

De to på kjøttstasjonen har nok vært ombord for å hente noen bedre provianteringer som det synes. Sunt pueri etc.!

30. oktober 1900, tirsdag.

Alt ferdig til avgang i stilhet, men han truer med styggvær idag. Blir neppe noe av. Har passet på ham siden kl. 2 nu. Sner og blåser.

Kl. 9 1/4 kjørte vi allikevel tross tykt vær, men stille. Har 12 dagers hundemat og mat for oss selv vel så lenge, uten at vi dog rimeligvis blir lenger borte. Der forestår kjøttkjøring.

Da vi kom til bunnen av fjorden - altså begynnelsen av dalen - møtte vi vind fra NW og snedrev. Intet å se. Da vi var kommet til øvre ende av sjøen kl. 12, betenkte vi oås på å kjøre lenger i dette vær. Får vi klarvær imorgen, har vi en chance for jakt her oppe også, som jeg gjerne tar med.

31. oktober 1900, onsdag.

Deilig klart vær, noe kaldt. Kl. 9,30 var vi avsted. Op gjennom dalen gikk det lett på fast og sammenhengende skavl. Her måtte jeg slippe Messalina som ikke orket å trekke, og jeg håper hun går tilbake til Fram. Oppe på ~~wannskil-~~let var det adskillig avføket, langs elven var det dog som regel bra til den nedre del av elven. Her var det meget bart og skavlene usammenhengende. En kvartmil eller så fra stasjonen - av noen kaldt Skrulleborg-gikk et bjørnespor av et ungt dyr tvers over elven.

Et stykke fra stranden og stasjonen bøde vi av fra elven, og over en bakke kom vi op på en gressbakke - senere over stenet bakke ned til stranden hvor denne danner en vik syd for stasjonen. Kl. I var vi utenfor skruisen som lå nærmest land, og her tok vi varemeiene av, da det gikk meget tungt på isen som enda er meget rå her. Nu kom stasjonens besetning, Baumann og styrmannen ut til oss. De hadde merket oss op under høiden. De så noe forfrosne ut, nærmest som om de mislikte sig med hele tilstelningen. Styrmannen spurte ivrig om kjøttkjøringen, - forresten besvarte de oss lite med spørsmål - av takt tror jeg nok ikke, men kanskje heller fordi de av bare forundring over å se oss dra dem forbi, ikke visste hvad de skulde spørre om. Vi oplyste da om at vi hadde tenkt oss til sundet den dagen, og så kjørte vi i I½ times tid og slo leir oppe på isfoten. Været tykt i aften, ÷ 25. Festmiddag med toddy i anledning av kapteinens fødselsdag.

1. november 1900, torsdag.

Godt vær, skjønt overtrukket. Kjørte noe før 10 og kom kl. I til øden nordenfor 4. leirplass. Her slår vi oss for, da isen sønnenfor er sterkt skrudd. Hit var isen høstis - 8-10" - som for kort tid siden har vært brutt op og senere er skrudd sammen igjen således, at her er tallrike sletter med små skruinger imellem og tallrike nylagte råker med 2-3" is. Mange sel-ånderhuller, ingen liggesteder og ingen bjørnespor å se. Været klarner av i em., ÷ 26. Vi ser åpent vann utenfor oss i liten avstand. Visstnok meget åpent vann efter luften å dømme i N og NW. I sundet håper jeg å få betrakte forholdene imorgen.

2. november 1900, fredag.

Godt vær idag også, klart og kaldt, ÷ 29. Vi gikk idag en tur opover dalen for å se efter vilt, jeg forresten vesentlig for å se utover isen. Jeg gikk derfor bortover mot Lands End i høiden og snudde på nordøstsiden av den dal som går av ~~fra~~ nord for Landsend, derefter går rundt dette og ned til den første bukt sønnenfor. På landet så jeg et par gamle reve- og harespor, det var alt. Råkene i den nordre del av sundet er tillagt i natt, men bort imot nordspissen av North Kent ryker det enda av åpent vann. I NW var det så dist. at jeg intet så. Isen ned til Landsend er ikke så gal som den ser ut herfra. Ved I-tiden var jeg tilbake, og noe efter kom Isachsen som var gått op langs nordsiden av dalen og innover plataet her, uten å se et spor. Kaldere i em. Hundene ligger sammenkrøpet og urørlige.

3.november 1900, lørdag.

Idag blåsende vær og tykt, vi ligger derfor og venter på bjørnen, - som vi slett ikke venter forresten. Vi vil bare ha en godværsdag for å se ned i sundet, og så drar vi formodentlig tilbake.

Først kl.II½ krøp jeg ut efter at været var tiltatt gradvis, så det nu var en rykende kuling av SSE eller S. Jeg hadde ligget og hørt det knake og brake i isen og trodde den skrudde, antok at vi hadde nordlig vind. Da jeg kom ut, så jeg først efter hundene. De lå alle rørlige, noe tilføket med sne. Så kommer Isachsen ut. "Se der", roper han og peker ut over sjøen hvor jeg enda ikke hadde sett. Vi har nemlig en skruing utenfor den egentlige isfot. Så ligger sjøen blank og ren så langt vi kan se - som i rokket riktignok ikke er langt. Nu er det altså åpent vann igjen der hvor vi kom kjørende i forgårs. Bukten til Landsend ligger, men utover i W og N åpne havet. Kulingen stod nu rett på teltdøren, og da vi gikk ut, føk teltet fullt av sne. Når vi skulde inn, vilde det være umulig å bli kvitt den. Vi måtte altså snu teltet. Som sagt, så gjort. Vi kuvendte med hele huset, og det gikk tross kulingen meget godt, og nu har vi det riktig hyggelig, varmt og rent for sne her inne igjen. Vi forstyrrer ikke hundene med å fore dem idag, de skal ha det til gode til i morgen.

Været har i løpet av eftermiddagen tatt til, så det nu er temmelig

svært, ÷ 20 i middags. Isachsen ligger dypt interessert og leser en engelsk roman, Harry Lorrequer. Når han har lest et kapittel, pleier jeg å forlange regnskap for det, og således får jeg også godt av hans lesning.

4. november 1900, søndag.

Kulingen vedvarte i natt etter i gåraftes å ha steget til riktig stygt rokk. Kl. 3 måtte jeg ut for å se til hundene mine, da en av dem holdt leven. Været holdt på å ta pusten fra mig, og hunden kunde jeg ikke se 20 skritt fra teltet, men fra teltet som utgangspunkt måtte jeg navigere efter isknultrer og teltets retning og fant dem således. Intet galt. Isachsens kobbøl som jeg derefter inspisererte, var også all right. Inn igjen, større arbeide med å fli av sig sne og lukke teltdøren.

Kl. 7 var været blitt bedre idet kulingen var stilnet aldeles av. Purrede atter ut av hundene som nu begynte å våkne og var uthvilte nok til straks å gjøre spetakkel. Svarten, også kalt Gammelerik, hadde pådradd sig Sersjantens mishag, hvorfor denne som ingen munnkurv hadde, lå over og bet Svarten som var mulebunnet. Festet Svarten hos Veslegutt. Da jeg skulde gå inn, var han i ferd med å ete op Svarten. Ny prylescene, og Svarten blev bundet aldeles for sig selv. Da jeg nu vel var kommet inn, hadde fått av mig og begynt å koke kaffe, måtte jeg ut igjen. Tigeren og Sersjanten hadde bitt av dragstertene og kom straks til kjelkene og stjal mat. Tredje prylescene og munnkurv! Derefter frokost, kaffe og smørbrød med opvarmet rest av gårdsdagens "sjokoladedenge" eller labraillieux. Utover formiddagen - eller rettere under frokosten - begynte været igjen, og den tur som jeg da jeg var ute kl. $\frac{1}{2}$ 8, hadde begynt å glede mig til, røk bort i rokket. Dagen er kort nu, bare tussmørke. I overskydd var er det knapt nok skytelyst midt på dagen. Ved middagstid rigget vi oss fullt og drog ut for å fore hundene. Rokk og kuling verre enn verst. Hundene hadde en dagsrasjon til gode og blev virkelig mette. Jeg skulde ha undt dem å ete sig op på en bjørn nu. Mitt kobbøl er dårlig, bare Rotta er i kondisjon. Havet fremdeles utenfor naturligvis, så langt vi kan se i W og N.

Tørnte så inn i teltet igjen og gikk i gang med middagen, det annet

store arbeide på sånne dager, et arbeide som alltid ute på tur omfattes med sterk interesse, men under sånne omstendigheter - jeg mener ligging stille for uvær - med en særskilt. Det er da ikke bare dagens største - undertiden også eneste - nytelse, men også den behageligste og mest interessante adspredelse som står til rådighet. Man har begynt om morgenen å våkne i almindelig tid kl.4 og hører at været er umulig, og sover derfor videre. Men utover morgenen er man utsovet, man ligger og vender sig så lenge i posen at man til slutt stikker hodet op. Og er man ikke våken før, så blir man det da når man smyger ansiktet ut gjennom den tilrimete åpning i posen og tross all forsiktighet uvegerlig får ansiktet fullt av den løse rim. For ytterligere sikker vekking sørger de rimfnugg som - idet man reiser sig op og derved berører teltveggene - løsnes fra disse, og noen vet alltid å finne veien ned i nakken og bringe en frisk kjøling nedover ryggen. Så stikker man kanskje hodet ut av teltdøre for å "se på været" selv om man hører at det er umulig. I hvert fall begynner man en gang å famle etter fyrstikkene. De er nu naturligvis i mørket revet ne av den posen eller den boken hvor men mente å ha lagt dem til rette. Og man roter og roter og finner dem endelig i den nu flattrykte esken i den ene bukelommen, esken trykket i stykker og fyrstikkene for den største del løse i lommen. Nu durer dog primusen snart i vei, kaffekjelen henger over og sveder, en behagelig lunk utbrer sig i teltet, og efter hvert som isen på kjelen smelter til vann og koker, tør man selv op, mykner, blir mere bevegelig. Er det kjøre- eller arbeidsvær, så kryper man kanskje alt ut av posen og rigger på sig på føttene. Imidlertid er kaffen ferdig og lapskausgryten kommer over, og snart er den også ferdig. Er det nu en vartur med knappe rasjoner, så slukkes primusen øieblikkelig hvor kaldt det enn er, og da gjelder det å være rigget forinnen. Ellers nyter man frokosten i posen. Kokken purrer ut og måltidet begynner når man har fått den annen våken og til full samling. Huff, - dårlig opvarmet spisestue, dette her. Smøret har kokken skullet varme i en skål som han har stillet ovenpå kaffekjelen, og der er det naturligvis delvis smeltet. Brødet er så kaldt at man svir fingrene på det, og så vil man ta varmen i kaffen, og så brenner man sig på den. Frokosten er endt, pipene ten

des og et kort dolce far niente begynner. Avbrytes ved at kokken begynner å rydde sammen kjøkkensakene - det almindelige tegn til opbrudd. De som ikke har rigget sig før, gjør det nu. Soveposer og privater arrangeres, og så kryper man ut av teltet og har arbeidet å være fornøid eller misfornøid med - som man selv tar det - like til teltslagningen og middagen.

Ikke således en liggedag. Da drages først frokosten ut så lenge som mulig, den siste kaffedråpe fryser gjerne i koppen og pipene blir både to og tre. Samtalen løper ut i forbandelser over varet og ophører først med gloseforrådet som dog - det får merkes - hos mange er forbausende stort. Tause menn har jeg hørt blir snakksomme ved sånne leiligheter, og en fantasi har vist sig å finnes hvor jeg ikke har anet noen. Folk med uklanderlige manerer og med et korrekt og behersket sprog har jeg hørt bruke uttrykk, hentet fra sprogets ordbøker som levende kun på helt andre folks leber. Men den mest flytende tunge foråttummer, og man forsøker så smått å sove bort formiddagen. Rett som det er røker man en pipe, men tilgangen på tobakk er begrenset, man blir tørst og lei av den også. Hundenes foring slår i hjel noen tid, og så kommer før eller senere dagens behageligste beskjeftigelse, middagen. Middagen begynner når hundene er foret, teltet opsatt og bagasjen - kjøkkenet inklusive - innbragt. Man går inn i spisestuen, d.e. man børster sneen godt av sig og kryper inn i teltet. Middagen skal tilberedes først. Dette følges med udelt interesse av alle og foregår midt på bordet, hvis man ikke foretrekker å si at man spiser på komfyren da, for begrepene går i høi grad over i hverandre. Primusen er fylt, og is er det i kokekarene. Et reserveforråd har vi forresten liggende ved kjøkken - alias spisestuedøren, nemlig mellom ytter- og indreteltet. Gryten henges over - svetter - isen smelter - vannet koker - potetene utrøres og pemmican og salt kommer i. Så er hele middagen ferdig. Kokken har imidlertid ut koppene, og hver især beflitter sig nu på å fjerne de rester av forrige middag m.m.m. som i regelen finnes på disse, og skjeene - fingrene - får her tjene som eneste middel. Bare ved høitidelige anledninger råder man over en papirlapp eller twistdott. Nu utdeles lapskaus, og i første omgang spises det bare. Imidlertid koker kaffen, og denne løser

tungene. Herefter røkes det, og dagens bedrifter diskuteres nu, hundene kritiseres, veien diskuteres op igjen, utsiktene for morgendagen overveies. Posene bredes ut og den siste pipe nytes i ro - både ytre og indre - i posen. Om denne ro skal vare til uttørningstid neste morgen, beror på været, på hundene og undertiden på ~~været~~ bjørnen. Ja, middagen er sledeturdagens glanspunkt. Hit går tankene alt fra første hvil under dagens kjøring. Menyen drøes og fastsettes som regel alt under hvilen midt på dagen, og når teltplassen først er nådd og valgt, blir de tungeste føtter lette, de trevneste hender villige, og alle ansikter - før formørket av snart den ene, snart den andre sky - klarer op og skinner i teltet av tilfredshet med det forløpne og glad forventning ~~spø~~ til det som står igjen av dagen.

5. november 1900, mandag.

Kulingen ophørt, men temmelig tykt i været. Gikk en kort tur. Tigeren dårlig, stelte om ham så godt vi kunde.

6. november 1900, tirsdag.

Stille og klart idag. Tigeren synes bedre. Vi bestemmer oss for å la ham ha ro idag også. Jeg gikk kl. 10 $\frac{1}{2}$ til toppen av Landsend. Disig vær hindret mig i å se langt. Sundet rent sydover så langt jeg så. Nordenfor talrike råker, og sterk vannrøk nord for North Kent i W og NW. Spor i lere av moskusokse og bjørn, ferske spor av ryper og røskatt - ellers intet å se eller høre. Kl. 2 $\frac{1}{2}$ var jeg tilbake. Toddy i aften, i morgen får vi kjøre tilbake. ÷ 31.

7. november 1900, onsdag.

Stille og klart med måneskin, fint vær men kaldt, ÷ 33 kl. 10 da vi kjørte. Det blev forresten lett overtrukket så det var vanskelig å se. Etter å ha kjørt et kort stykke på isfoten, tok vi ut på isen og hadde fine slette hele veien ganske nær land. Tigeren fikk en sekk bunnet om livet, og gikk nokså fornøid bak kjelken i kjetting, viftet med halen når jeg sa til den: Stakkars Tiger! Han er dødens sikre bytte, den gode dyktige hunden. Svarter brøt også aldeles sammen uten at noe synlig feiler den og måtte surres på kjelken. Jeg har således Sersjanten, Veslegutt og Rotta, hvorav bare den

siste i full kondisjon. Ved vår gamle leirplass straks sønnenfor stasjonen slo vi oss for og gikk en tur op i dalen, men uten å se spor. ÷ 31, klart og stille.

8.november 1900, torsdag.

Tigere har efter Isachsens sigende ligget og ynket sig i hele natt, og jeg hørte det også da jeg tørnte ut for å koke. Jeg gikk da ut og fant den uhjelpelig. Den klaget stille og så fortapt på mig da jeg reiste den op. Da jeg kom med geværet, så den igjen på mig. Da jeg gikk bak den, vendte den sig om og så mig atter i ansiktet. Atter gikk jeg bak den, og før den fikk snudd sig, endte en kule dens lidelser, en hurtig og lett død.

Været fremdeles godt, klart måneskinn, kaldt ÷ 34. Kom til stasjonen ved middagstid. Her hadde alt et parti av fem kjøttkjørere igår forlatt stedet med en vending, og bare forholdsvis lite er igjen. Styrmannen lå igjen som vakt. Vi la under varemeiene og var til kaffe hos styrmannen, hvorefter han var til middag på lapskaus, kaffe og sprittoddy hos oss. Været fremdeles godt, klart måneskinn i aften, ÷ 35,5 kl.3. Vi vil imorgen forsøke å kjøre, da de andre ikke er kommet i aften, og vi heller prøver å komme avsted enn venter på dem en dag.

9.november 1900, fredag.

Tørnte ut i almindelig tid, mentok det rolig og gjorde oss kjøreklare kl. 9. Været var vakkert, klart og kaldt, ÷ 35,5. Vi tok to halve dyr, for resten hadde jeg nok med kassen og teltet samt mine private saker. Det gikk smått nok, jeg måtte selv trekke med, ellers stanste de tre hundene. Svarten skulde jeg først forsøke å lede i bånd, men jeg måtte legge den på kjelken. 2½ time gikk det sånn. Vi var da kommet op i den øvre del av dalen. Her møtte vi Peder, Bay, Hassel og Stolz med fem kobbeler. De kom for å hente resten fra stasjonen. Av Peder fikk jeg en hund, og så gikk det adskillig bedre. Kl. I var vi på vannskillet, og kl. litt før 4 var vi på Fram. Nedover dalen blåste en skarp vind, og nede på fjorden var det 8-9 m. Da jeg kom frem, var Svarten død på kjelken. Da Messalina ikke var sett, så har jeg i alt mistet tre hunder på denne tur. Kapteinen blev også noe betenkelig ved beretningen, men sa

som vanlig intet. Bare da jeg en gang senere i samtalens løp nevnte noe om det uheldige i det hele, sa han: "Ja, det var en skitt tur!" Jeg vet ikke om det ligger noe forsøk på å legge hele turen og dermed dens uheldige følger mig til last i denne uttalelse, men det kunde godt ligne. Det er eiendommelig hos en voksen mann og kar å treffe denne guttungen å ville på alle måter ved en hver leilighet forsøke å skyte skylden over på en annen. Især er det påfallende hos en chef, og en enda større feil hos ham. Morsom er hans ytring ved siste moskusjakt da han og styrmannen hadde holdt på å skyte og til slutt drept alle II dyr, - og styrmannen plutselig finner kapteinens Bas liggende skutt også. Kapteinen utbryter da: "Skjøt De den nu?" Styrmannen opponerte ikke mot kapteinen, men benekter på det bestemteste overfor en hver annen at han har skutt hunden. Hvem man skal tro er ikke godt å vite. Av deres benektelser fremgår intet.

Lørdag kom kjøttthenterne og styrmannen ombord, og nu har vi hundehusbygging, og så begynner "den store vinterkveising" som Isachsen kaller det. Kveisingen består i at vi rusler med litt arbeide mellem 9 $\frac{1}{2}$ og 12 $\frac{1}{2}$ og mellem 2 og 5 $\frac{1}{2}$ for de flestes vedkommende. Meteorologene har det fra 8 - 10. Kapteinen og Baumann bare hvad de finner for godt. Resten av tiden anvendes efter hver enkelts tilbøielighet - foruten spise- og sovetiden. Noen sover, andre leser røverbøker og noen få arbeider også efter aften.

- - -

27. januar 1901, søndag.

Den store vinterkveising pågår. Straks efter hjemkomsten begynte jeg å sy soveposer, kapteinen også forresten. Derefter begynte jeg på å lage et kamera, da jeg til våren ellers intet vilde få på grunn av at en del plater er sloppet op, mens det finnes plater av et format hvortil vi ikke har kamera. Dette fikk jeg ferdig en uke efter nyttår. Det blev jul denne gang også. Vi spiste og drakk, spilte kort og røykte tobakk og syntes vi hadde det svært bra. - Efter jul pågikk det samme arbeide, og da jeg var ferdig med kameraet begynte jeg å sy et telt. Det er jeg nu ferdig med. Imidlertid har kapteinen

og styrmannen sydd soveposer og nu sist reparert skinnklærne. Baumann er blitt meget videnskapelig, renskriver tidevanns- og magnetiske observasjoner efter at han også har sydd et telt. Forresten er det det sedvanlige. Simmons er blitt meteorolog hver 4.dag, Bay går smårender ved siden av for kapteinen. Isachsen tegner karter. Resten er beskjeftiget med de evige ~~karter~~ kjelker. Olsen gjør et nytt odometer, har gjort et hver vinter. Således har alle noe å rusle med, og før vi vet ordet av det, er formodentlig mørketiden gått. Det er alt så lyst nu at jeg igår - den første dag med stille vær på meget lenge - gikk en liten tur og skjøt en rype. Forresten har vi midt på vinteren hatt meget nordlig vind og sterk kulde.

Hundene passer i år sig selv hele formiddagen og gjør ingen ulykker. Forresten har vi fått fire nye husdyr, idet Olsen og Fosheim har fanget to ulver og to rever som alle er i et bur og omfattes med megen interesse av hele besetningen. Bare Bay har skutt en ulv. Den skjøt han en mørk natt utenfor skibssiden. Siden var det flere ganger en og to ulver ved skuten, og det blev skutt på dem gang på gang, men bestandig bom. Så endelig en dag kommer Olsen og Fosheim hjem med fellen. Der var en ulv! Ja, de til å lage bur, og buret blev ferdig. Men da de skulde se inn i fellen, så var det to ulver der. Senere blev det fanget en rev som Fosheim bar hjem og slapp inn til dem. Den følte sig straks hjemme og pleide i regelen ligge oppe på ryggen av ulvene. Det er varmere enn på bunnen av buret. En senere fanget og innsloppet hunrev er mer fryktsom av sig, men begge lever da enda.

Noen direkte forberedelse til vårturene er enda ikke gjort, men kan vel snart ventes. I vår skal jeg dog så vidt jeg kan forstå, bli hjemme og all kraft legges på den geografiske opdagelse, idet Fosheim skal utgjøre det tredje parti. Først senere på våren skal jeg ut. Det er gått hardt ut over hundene - det gjør noe - men også uten det antar jeg at resultatet var blitt det samme. Og som det en gang er blitt, kan det kanskje være noe i det fra kapteinens standpunkt sett. Når videnskapelig undersøkelse først kommer i annen rekke, så la det gjøres konsekvent. Spørsmålet er om det ikke til og med kommer i tredje rekke. Geografisk rekord og jakturer. Det er det samme

med å spekulere og ergre sig. Det som er forbi, blir ikke bedre ved å ergre sig over det, og det som skal komme får man tidsnok vite. Tiden går fort nok.

- - -

16.februar 1901, lørdag og fødselsdag.

Stillingen er trykket som det er naturlig under de forhånden værende omstendigheter. Jeg for min part har i den senere tid lidt av vinterens inne-stengthet og derav følgende upasselighet, nervøsitet, litt hodepine og megen irritabilitet, og det kjædelige er at det er så sørgelig meget næringsstoff for den her. Av hvilken grunn vet jeg ikke, men etter at jeg hadde sydd et telt for ca. 14 dager siden, blev jeg ikke satt til søm hverken på ulveskinns-klærne eller vantene. Ja, jeg sydde et par votter - det blev visst sydd 8 par nye - og så har jeg sydd tre par ladder. Derav er også ialt sydd 8 par nye. Da jeg ingen arbeidslyst har hatt og materialet også mangler mig, så har det ikke blitt til noe med mig for egen regning heller - utover at jeg igår lappe mine komager. Forresten har jeg jo forsynt flere av ekspedisjonens medlemmer med finnskobånd. Det er min spesielle spesialitet.

Været har ikke vært til å komme ut i. Jo, idag har det vært vakkert, og jeg har da også vært ute og spasert med mine hunder - mine sørgelig desimerte hunder - de eneste vesener som jeg ser med fornøielse, og som også legger sin glede for dagen ved synet av mig. F. vet hvad de gleder sig over, for det eneste gode de får, er mat til nødtørft, - og det manglet bare at de ikke skulde få det heller. Sult, juling og kulde får de da nok av - til sine tider da. Jeg spekulerer på å begynne å gjøre noe når det blir godt vær. Spørsmålet er bare om jeg får lov til uforstyrret å gjøre det. Det er en kartskisse av den indre del av fjorden her.

- - -

12.mars 1901.

Rask start idag. Kl.10 hjalp jeg kapteinen å surre lasset, og kl. 12 var jeg selv kjøreklar - i Bays sted. Han var først så uheldig å vrikke det ene kne av ledd og bakefter så helgig å vrikke det tilbake igjen. Jeg tilbød da å gjøre mig klar, og det mottoges.

I lengere tid har man svevet i uvissheit om reiden - og spesielt tiden for avreisen, som kuling og stiv kulde hittil har utskutt. Nu var det bestemt til idag. Stolz må overlate Isachsen sine hunder - og blev igår plutselig meget syk i maven - efter i søndags å ha erklært at de skulde få se at han ikke skulde komme ut. I gåraftes fikk Baumann derfor anmodning om å reise og var i den anledning meget utilfreds. Idag fikk jeg dette enda kortere varsel. Som sagt, kl. 10 $\frac{1}{2}$ visste jeg intet, og kl. 12 var jeg klar. Efter middag ombord kjørte vi kl. 1. Kl. 4 $\frac{1}{2}$ nådde vi kapteinens leir en times kjøring fra Nordstrand oppe i elvedalen. De var kommet dit litt over tre. Føret var tungt på fokksneen som vanlig, men meget bedre snedekt vei enn i høst allikevel. ÷ 46 kl. 6 $\frac{1}{2}$. Sno, til dels vind imot opover dalen, men stille og fint - særdeles behagelig - på vestre side av vannskillet.

Kapteinen med Baumann, Fosheim og Hendriksem tar veien opover til fjordene.

Isachsen, styrmannen, Hassel og jeg kjører først til øene og så om det lar sig gjøre til North Cornwall. Vi har 20 dagers proviant og et depot av 300 kg - 600 rasjoner - hundemat (patent).

13. mars 1901, onsdag.

Kjølig i natt. Sov dårlig på grunn av stadig hundeleven og begynte å koke kl. 3. Tar det rolig til 5 $\frac{1}{2}$. Temp. på teltgulvet ÷ 38, visstnok under ÷ 40 ute, men stille. Jo, ÷ 49 kl. 6. Det er det kaldeste sletetursvær jeg har vært med på, men det er ingenlunde ubehagelig når det er så stille som idag. Kl. 6 $\frac{1}{2}$ var vi ferdige til å kjøre. Da var de andre d.v.s. kapteinen, nettop kommet ut. Da vi hadde kjørt et kvarters tid, fikk vi se Veslegutt komme glad springende efter oss. Snart efter viste imidlertid også kapteinen sig på en høide, og styrmannen gikk tilbake med den. Føret var meget tungt her nedover, og først kl. 9 kom vi til Nordstrand hvor vi tok op en i høst gjenlagt dunk petroleum. Herfra satte vi nu med nordvestlig kurs utover isen mot nordsiden av øene. Isen er i år meget bedre å kjøre enn den var i fjor på denne strekning, og da vi kom et par kvartmil ut fra stranden, blev også føret så meget bedre at vi nu kjørte med 2 $\frac{1}{2}$ kvm i timen, hvilket er bra med

så pass stort lass. Jeg har således vel 200 kg på kjelken. Kl.3 hadde vi alt kjørt 13,9 kvm siden kl.6½, og vi slo telt. Været fremdeles klart og stille og noe mindre kaldt, ÷ 39,5 kl.4.

Jeg har idag tydelig merket mangelen på trening og var i aften meget trett. Det forekommer mig forresten at jeg ikke er aldeles alene om det.

14.mars 1901, torsdag.

Tørnte ut kl.4½ og kokte. Det samme fine vær idag, stille, klart, ÷ 42,3 kl.7½. Kl.8 kjøreklar. Det gikk raskt, jeg brukte ski de første fire timene, men blev da for trett, og da farten nu var minsket, la jeg dem på lasset igjen. Kl.3 leirslagning efter 14,6 kvm på isfoten av øen, ÷ 44 kl.4. Øen frembyr på østsiden det samme utseende som jeg før kjenner med et bratt avfallende platå, 1000 ' i det høieste og et 3-5 kvm bredt flatt skrånende forland foran. Platåets rand gjennemskjæres av en mengde korte, trange, rett-løpende ~~daler~~ bratte daler.

15.mars 1901, fredag.

Kjøreklar kl.8. ÷ 42. Stille, disig, klarnet senere til solskinn. Da vi hadde kjørt 6,9 kvm, fikk Isachsen og styrmannen øie på noe svart langt oppe på land, og det antokes å være en flokk moskusokser. Vi la derfor til lands, og to skulde reise teltene mens to skulde avsted og skyte dem. Isachsen og jeg reiste med tre av Hassels hunder og Rotta og til spann. Hassel og styrmannen skulde komme efter. Efter at vi var kommet et stykke opover i le av dyrene så jeg at disse alt var urolige, og da jeg senere hadde kjørt over en elvedal og kom op, fikk jeg se dyrene som da ennu var en kvm borte, ta galopp opover en kolle. Da jeg kom hit på deres spor, fikk jeg se at de ~~istedenfor~~ som jeg formodet å søke sig en kamplass - hadde gått over daler og forsvunnet op i høidene. Dit anså jeg det for lønnløst å følge dem og snudde. Møtte Hassel og styrmannen på halvveien og kom ned til teltene kl.2, meget slukkøret. ÷ 38 kl.3½, fint vær. Litt reparasjoner.

16.mars 1901, lørdag.

÷ 42 og klart, stille vær. Kjørte 10 kvm og la igjen 2 hundematboks og en foring fiåk. 3,7 kvm senere slo vi leir kl.4. ÷ 45, trett og øm i føt-

fene, utilpass.

17.mars 1901, søndag.

Som vanlig strålende solskinn og stille da jeg kom ut av teltet kl. 8, men ÷47. Soveposene iser sørgelig ned nu. Indreteltet er iset, og man får alltid ulveskinnsanorakken fuktig - og dermed også posene. Jeg har dog hittil sovet godt og uforstyrret, Isachsen derimot ikke. Kjørte kl.9. Ulven var død for Hassel idag, så han har bare fem hunder nu. Kjørte 15,6 kvm og syntes å se land i NW, men vi er ikke sikre. Kl. 4 - 4½ leirslagning. Bedre idag, da jeg tok nye, myke finnsko på i morges. ÷ 41,5 kl. 4½. Fremdeles vakkert vær.

18.mars 1901, mandag.

Samme fine vær, ÷ 44 kl.8. Sover godt og uforstyrret av kulde. Isachsen sover dårlig. Man iser svært ned. Kjørte kl.9 og hadde en noenlunde vei og føre. Utpå dagen generte sno fra NW meget. Jeg frøs tross ulveskinnsklær, men det gikk da over. Da vi hadde kjørt 7,4 kvm og var tvers av Kapp Sydvest, og da vi nu intet land kunde se forut, bestemte Isachsen sig til straks . sette kursen til Kapp Sydvest. Leir kl. 4½ etter 15,7 kvm. Nu igjen aldeles stille, ÷ 43,5.

19.mars 1901, tirsdag.

Kjørte kl.9, ÷ 43. Stille, litt sydostlig sno senere på dagen. Tung vei, skavler i uendelighet i begynnelsen, siden bedre. Fremdeles bare gammel is. Nådde litt før kl.4 land ved Kapp Sydvest etter 15,1 kvm kjøring. Her blir vi liggende imorgen, dels for å la hundene hvile, dels for at jeg kan gjøre en liten ekskursjon her. Under ÷ 40 i aften også, fremdeles heldigvis stille.

20.mars 1901, Onsdag.

Fint vær, stille solskinn. Ekskursjon mens de andre arbeider på depot. Kapp Sydvest er oppbygget av en serie lyse rene sandstener - to stuffer som ligger med ca. 25 graders fall mot NW - ikke nordligere. Inn mellom disse sandstensskikter er kilt tallrike intrusiver av diabastype. I Kapp Sydvest står 3, av ca. 20-30 og 30 eller flere meters mektighet. I nærheten av det øvre av disse underside sees flere mindre mektige, likesom 0,5 - 10 m mek-

tige små intrusiver ikke er sjeldne - å dømme efter blokker som tydelig viser sig å representere hele mektighet. Av disse samlet jeg en klump og 5-6 småstykker av en liten intrusiv, et stykke av midtpartiet av underste intrusiv, grense og 1 m fra grensen av melleste, her tillike den kontakt metamorfoserede sandsten.

Denne bergbygning viser også landets form, kfr. "Fosheims mamma". Forresten er formen på landet den fra den sydligere del av sandstensformasjonen kjente, - med bløte former, svak skråning og platåer med brede opanger. Tilbake ved middagstid. Smørgrøt til middag, siden kveising.

21.mars 1901, torsdag.

I rolig, fint vær, ÷ 43 om morgenen, kjørte vi kl.8 fra Kapp Sydvest På den ubehagelige skavlete vei gikk det ikke lett, men vi kjørte da 25,5 kvm. Jeg måtte springe og var meget utkjørt om aftenen. ÷ 44.

22.mars 1901, fredag.

Kjørte idag kl.8½, ÷ 40,3, stilbe, klart solskinn. Idag bedre vei, vi nådde ved femtiden depotet på øen, 24,4 kvm, ÷ 41, stille. Ikke et spor å se av noe slag langs vår vei, eller om teltplassen og depotet.

23.mars 1901, lørdag.

Igåraftes begynte det å blåse nettop som vi krabbet i posene, og det fylte oss med bange anelser. For å ha krefter til å møte det forferdelige, la jeg mig straks til å sove - og forsov mig til kl. 6½. Det blåste sterkt, men vi kokte og spiste, og til slutt krabbet vi ut. Det gjaldt å konstatere retningen. Heldigvis var det NE, og vi skulde kjøre SE. ÷ 31,8 gjorde det også bedre. 10 min. før 10 var vi i gang. Det blåste da i enkelte støt 8-10 m, men det løiet i løpet av et par timer til stille, fint vær, det beste vi har hatt på hele turen. Senere trakk det over. Kl.6 leirslagning efter 20,8 kvm. Stille, overskydd, ÷ 31. Blåser i aften igjen, ser ut til styggvær. Posen var varm i natt, og jeg håper at den skal bli det nu også, skjønt den er full av rim og is.

24.mars 1901, søndag.

Gråvær, men mildt, ÷ 26. Senere lett vind med litt sne fra syd.

Dette tiltok utpå dagen til en sånn tykke at vi var ute av stand til å ta ut Nordstrands beliggenhet, og etter 17,1 kvm kjøring slo vi oss for i håp om klarvær imorgen. Hundene mine gikk idag sørgelig dårlig. Jeg måtte gå lang stykker ved siden av den tomme kjelke og blev allikevel langt etter Isachsen og styrmannen. Rotta måtte jeg idag skifte ut for et stygt gnagsår, skjønt hun drog på harde livet, men jeg kunde ikke la hende gå. Dyr er hårdføre når det er av rette sorten. ÷ 25 i aften kl.5. I aften festmåltid og bakefter cigarer, medsendt av Bay, og sprittoddy.

25.mars 1901, mandag.

Idag gråvær om morgenen, mildt, ÷ 21. Det lettet så vidt at vi gjenkjente den dal som vi igår hadde styrt på, og vi holdt inn til land. Begynte å kjøre kl. 8½, og kl. 10 stod vi i elven litt ovenfor Nordstrand. Her var falt 3-4 " nysne i løpet av natten, og jeg måtte ta skiene på. Det gikk da nokså bra. Litt ovenfor sjøen gjorde vi holdt kl. 12½ og varmet op vår fiskegratin og pemmicanlapskaus fra om morgenen med en del eggepulver til - og så en kopp kaffe, et herlig måltid. Etter dette gikk det strykende nedover dalen. Jeg snørekjørte til og med noen steder, og litt over kl.3 var vi ombord.

Kapteinen og hans parti var kommet dagen i forveien. De hadde vært oppe i et stort fjordkompleks øst for Sydostfjorden og hadde her nedlagt depot på 77. 30 n.br. og ca. 84-85 v.l. Her har de også kjøtt av to moskusdyr. Et tredje skjøt de på hjemturen. De hadde ligget to dager ved depotet med jakt og hundehvil. Hørt og sett ulv og bjørn. Den ene skutte moskusokse - som nok forresten var en ku - viste høist merkelige klover, misdannet til to utadbøide "horn". Stemningen forresten matt, så vidt jeg skjønner. Utrykning for alvor forestår neppe før over påske, efter 8.april.

P. S c h e i's

private dagbok 8/4 1901 - 31/3 1902.

4.dagbok.

Tirsdag 16.april 1901 i leir nr.2.

8.april 1901, 2.påskedag.

Startet fra Fram i fint, kjølig vær, 8 spann. Kapteinen og jeg, Fosheim og styrmannen, Isachsen og Hassel samt Baumann og Hendriksen som returningparti. Ved "Sjøene" skiltes Isachsen fra oss, og vi nådde ned tål isfoten hvor vi teltet. Etter middag skjøt Hendriksen og Baumann en bjørn som blev foret op. Vi har jevnstore lass, litt over 200 kg, foruten kapteinen som forankjører og Baumann som kjerring.

Herfra gikk det i en bra og to korte dagsmarsjer op til begynnelsen av eidet til fjordene. Denne 4.dag stansedes vi til slutt med en overhåndtagende kuling med rokk som gjorde kjøring umulig. Jeg brakk min ene ski, gnagsår hadde jeg fått, og var således nokså uheldig. Dagen etter gikk det i fint vær glatt over eidet, tross tungt føre. Vi teltet en skikkelig kvartmil fra krakken på østsiden av eidet. Herfra igjen i en bra kjøring, til dels le og rask, til Depot Point hvor vi således kom lørdag aften. Her lå vi søndag, beskjeftiget med tørk, forskjellige utbedringer og proviantens fordeling, samt for å la hundene hvile og ete sig op på de to moskusdyr som lå her. Det blåste forresten en kald vind, så tørken var liten, men heldigvis holder vi oss også godt tørre. Jeg for min del generes næsten ikke av fuktighet i vår - og slett ikke av kulde.

Mandag, d.v.s. igår morges, kjørte vi fra Depot Point op mot et fjordinnløp i NE. Dette viste sig å føre inn i en NNE-gående lengere fjord eller som vi håper sund. Fint vær, men en tid på dagen bisk sno. Vi kom dog godt frem. Om aftenen fikk kapteinens hunder vær av dyr, og det bar i vei til han slapp dem oppe på isfoten. Her slo vi op teltene, og kapteinen gikk efte

hundene. Da vi så ham vinke, tok jeg øks og gikk etter. Jeg får da snart se to store karreer av moskusdyr. Kapteinen skjøt 3. Da jeg kom til, fanget vi inn hundene og spente dem for det ene falne dyr. Enda stod karreen noen skritt fra oss. Til slutt brøt de den, og minst 20 dyr la på sprang opover og sluttet sig til den andre. Det stod da mellom 30 og 40 dyr, og de stod der enda da Fosheim og styrmannen kom og hentet det siste dyr. Idag så vi igjen en de av dem 4-5 kvm lenger inn i fjorden.

Fosheim hadde i løpet av dagen kjørt bort en brødsekk med 7 kg brød og gikk 8 kvm tilbake for å finne den. Da han blev så lenge borte, kjørte styrmannen imot ham, og først kl. 2 var de ved leiren igjen. Baumann og Hendriksen hadde også en malheur idet primusen eksploderte, og de fikk sine saker litt forbrent og rev i stykker teltet i skyndingen for å komme ut.

Idag tørnte vi først ut og kokte kl. 6½, og kl. 10 var vi kjøreklare forsinket ytterligere mens Baumann sydde igjen teltet. Middagshøide tatt idag og lengdeobservasjon i em. ved leiren her. Turen er begynt bra. Får vi bare beholde godt vær, har vi godt mot. Vi er bedre stelt denne gang enn noensinde før.

Observasjonene setter oss på 77.47 n.br. og 83.15 v.l. Vi får således kanskje en landoverkjøring igjen til Isachsens og kapteinens fjorder fra 1899 17. april 1901, onsdag.

Idag morges uttørning kl. 4 for å koke margben. Det er det fjerde måltid vi har av den skutte moskusku. Igår ~~forte~~ vi hundene av det siste. Således har den spart to dagers hundefor og det vesentlige av to dagers folkemat. Idag disig. Returningspartiet skal snu. Avskjedsdram og Baumanns og Peders avreise. Fosheim overtok Peders hund, kapteinen tok Rotta. Kl. 9 var også vi kjøreklare og reiste i vei. Føret svært tungt, og lassene på ca. 250 kg. Fjorden bunner igjen for oss, og vi er nødt til å ta vestover over land. Kapteinen bestemte sig for å ta inn til en dal som synes å love en lett landovergang, og hit inn kom vi kl. 1. Kapteinen og Fosheim gikk hver sin vei for å rekognosere, mens styrmannen og jeg blev igjen for å reise teltene. Da vi kom, så vi en flokk moskusdyr på en bakke. Siden så kapteinen en annen flokk på 11 dyr

et stykke derfra, og på den andre siden av fjorden så Fosheim II dyr. Han skjøt en hare og hørte rypen. "Her er et Kanaans land", sa styrmannen da han fikk se den første flokk dyr. Rekognoseringen var omtrent resultatløs på grunn av optrekkende dis og tykke.

Proviantlisten for turene i år er forandret noe fra i fjor:

Brød	400 gr	Sjokolade	50 gr	Grønt	5 gr
Smør	100 "	Pemmican	160 "	Fiskemel	30 "
Kaffe	20 "	Ertesuppe	30 "	Sydfrukt	20 "
Sukker	60 "	Havregryn	30 "	Eggepulver	15 "
te	ca. 8 "	Poteter	100 "	Salt	10 "

Petroleum 30 l for 2 mann i 50 dager.

18.april 1901, torsdag.

Liggedag i leir nr. 3. Kapteinen og Fosheim gikk igjen idag for å rekognosere i det siktbare vær idag. Resultatet nedslående for denne rute. Landovergangen er rimeligvis vanskelig terreng. Når hertil kommer uviss lengde og uviss - men sannsynligvis slett - beskaffenhet av føret, så står intet annet tilbake enn å snu og forsøke mer vestlig. Fosheim skjøt tre harer og tre rypen, og kapteinen så tre flokker moskusdyr. Samtidig gikk styrmannen og jeg i hele dag og gjetet 7 moskusdyr, rimeligvis samme flokk som vi så igår. Vi stelte forresten med tørk, og jeg har sydd og reparert en del. Fint vær i hele dag, telt og poser tørre. Ialt har vi her sett 60-70 dyr.

19.april 1901, fredag.

Kjørte kl.7.45 fra leiren i fint vær for å kjøre ut fjorden. Føret var meget bedre, og vi nådde ved 3-tiden leir nr.I, hvor vi slo oss for.

Herfra idag,

20.april 1901, lørdag.

Vi kom ut av fjorden og hadde middagsrast ved vestlige kapp. Her var jeg i land og slo noen fossiler. Siden tok jeg også to fotografier. Kjørte derefter til vi hadde 18 kvm. Det er bra kjørt med så store lass.

21.april 1901, søndag.

Tørnte tidlig ut idag og var ferdig og ute før kl.7. Jeg tok et par

fotografier. Kjelken min var surret og hundene forspent og ordnet. Kapteinen stod enda og surret på sitt lass, da han fikk se en bjørn komme anstigende. Jeg passet hundene som holdt på å ville slite sig. Imens kom bjørnen ufortrøden nærmere. På godt hold fikk den to skudd og var ferdig. Hundene fikk et herremål, og vi skar biff til oss selv. Det var en stor, fet, ikke gammel hanbjørn med et vakkert skinn.

Vi kjørte kl. 8 og kom ved 9-tiden utenfor et løp som åpnet oss en gjenvei ut til fjorden. Herigjennem holdt vi da nordvestlig kurs og slo leir etter 15 kvm kjøring. Løst føre på slutten. Storartet vær hele dagen, stille og et par og tyve grader, klart solskinn.

22.april 1901, mandag.

Samme glimrende vær, ÷ 26, stille strålende solskinn, så jeg først kunde tørke indreteltet og derefter soveposen på lasset. Var ute i god tid og kjørte kl. 7½. Ved middagshvilen tok Fosheim en meridianhøide. Mens kapteinen og Fosheim var beskjeftiget med instrumentet, fikk styrmannen se en bjørn som kom imot oss. Men nettop som han sa det til mig, snudde bjørnetassen og tok på sprang. Senere på dagen passerte vi også en bjørn. Føret var på den senere del av dagen så løst at hundene sank i, og teltplass måtte vi trække i løssneen.

Sto Etter en bastabel middag på pemmicanlapskaus kom Fosheim og bød på en dram, og jeg bød på cigarer så vi hadde det gående, - manglet bare kortene så hadde vi hatt sveis.

Fjorde Her er meget bjørn, men dårlig føre, og til den store fjord ser vi enda intet. Jeg er nu redd for at det bærer op i Storfjorden til slutt.

23.april 1901, tirsdag.

Tidlig på'n idag. Nettop som vi hadde skjenket op den siste kaffe, satte hundene i å gjø - og jeg ut. Får se kapteinens og Fosheims hunder reise avsted med fortøining og det hele efter en bjørn som sprang mot land. Og avsted bar det. Fosheim fikk tak i sine, og styrmannen på ski efter kapteinens. Det bar helt til lands, hvor bjørn og bikjer lå, alle like utaset. Jeg kjørte imot styrmannen, kom så tilbake og lesste, og kl.9,45 startet vi

i tungt føre. Før vi våste ord av det, var vi foran en stor fjord, som vi holdt inn i, og slo kl. 2 leir for observasjon og rekognosering. Denne siste blev det lite av, steilt fjell.

24.april 1901, onsdag.

En bjørn kom og purret ut kl.4, men strøk sin vei på langt hold.

Kl. 7.20 var vi kjøreklar, og det bar godt i vei innover fjorden. Ved middagsrasten observasjon, og jeg tok fire fotografier. Da vi hadde kjørt fire kvm, fikk Fosheim se en bjørn som kom skrått imot oss, og kapteinen la straks i vei. Han var forresten uheldig, falt og brakk skiene, men fikk sloppet hundene. Så fulgte mine efter med lass og det hele, og imens gjorde jeg klar til batalje. På passelig hold slapp jeg også mine hunder, og bjørnen var stanset. Jeg hadde imidlertid vanskelig for å få den skutt for hundene som lå omkring den i tett sverm. Til slutt fikk den det da, og så kom styrmannen. Bjørnen var ikke større enn at vi la den på hans lass og kjørte imot de andre. Teltslagning i leir nr.9 kl. 2½, med blodpudding til middag. Vi kjørte da 16 kvm idag også. Fjorden tegner bra innover, og vi er nu på ca. 78. 14 n.br. og ca. 85 v.l.

25.april 1901, torsdag.

Kjørte tidlig og kom i god tid inn så langt at vi så fjordens bunn. Stoppet, da vi ikke trodde vi nådde den i aften.

26.april 1901, fredag.

Kjørte kl.7 idag, og kl. 8½ var vi på øren ved dalen som fortsetter fjorden. Her slo vi leir nr.II. Efter en lett lunsj på te og smørbrød, drog kapteinen og Fosheim på rekognosering og styrmannen på jakt. Jeg blev igjen for å ta meridianhøide. Derefter var jeg på en ganske heldig ekskursjon og medbragte en hare som vi tok til middag. Så tok jeg lengdeobservasjon. Styrmannen var imidlertid på jakt på samme sted som jeg hadde forlatt, og kom igjen med tre harer. Kl.6 kom kapteinen og Fosheim. Kapteinen hadde opdaget vei over til en fjord, og Fosheim hadde skutt to moskusdyr, hvorav han medbragte tunge, lever og hjerte og fileter, bare gode saker.

27.april 1901, lørdag.

Kjørte kl. 7.45 op gjennom dalen, først E, så NE. Føret var svært tungt, og mot bakken gikk det. Hundene arbeidet svært. Ved I2-tiden var vi omtrent på vannskilletets høide. Her hadde vi de to dyr liggende, og vi slo leir. Etter lunsj gikk kapteinen på rekognosering, og vi andre forte hundene og hentet mat til kapteinens. Kl.7 kom han tilbake. Fin vei nedover, men han hadde ikke sett fjorden enda. Margbenssuppe og tunge!

28.april 1901, søndag.

Kjørte kl. 7½. Over vannskillet og ned gjennom en malerisk canon, noen få meter bred og 40-50 m høi, for det meste bra føre. Lenger nede blev dalen en almindelig trang elvedal. Her så vi først en flokk moskusdyr - 8 stykker - og senere måtte vi bokstavelig stoppe og jage vekk harene før vi kunde kjøre videre. To kom springende rett imot oss og stanste et par skritt foran kapteinens kjelke. Siden kom vi inn i en bred, flat dal, dannet av tre sammenløpende daler. Her var det igjen 5 moskusdyr. Videre 3-4 kvm til telt-plass nr.I3. Herfra så vi sjøen. Her sprang harene rundt omkring, og vi så fra teltet en flokk moskus på 6 dyr.

29.april 1901, mandag.

Kapteinen i vei for å rekognosere, mens vi observerte og delte las-sene. Været finere enn noensinde, stille og solskinn, ÷ 2I. Kl.I0 kjørte vi, og kl.II var vi på sjøen. Kom ned på en stor NNW-SSE gående fjord med øer og isfjell og andre fjorder. Meridianhøide. Imens kokte kapteinen te til middag. Holdt senere vestover til de nærmeste øer hvor vi slo leir nr.I4 ved et isfje fjell - og hadde is å koke med. Kapteinen skulde gå omkring isfjellet for å gå op på øen og møter her en bjørn som han måtte skyte på på langt hold, da den var redd av sig. Den lunket av gårde, men la sig på isen. Kapteinen efter og skjøt atter på den, men den kom sig igjen et stykke ut på isen, og der blev den liggende. Da kapteinen var kommet tilbake og vi hadde spist, gikk vi bort og flådde den og stilte op hundene, og vi tok enda med kjøtt hit. De lever sandelig godt i år.

30.april 1901, tirsdag.

Start kl.8 idag. Hundene så forette, at de ikke orket å gå, enda vi

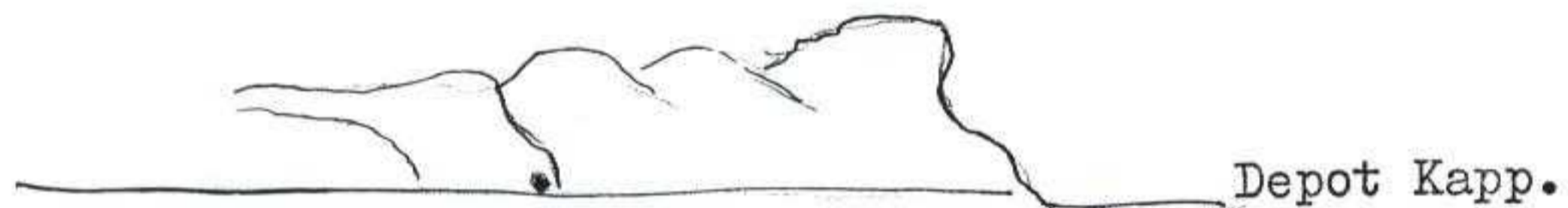
tok varemeiene unda, og sledene gikk av sig selv omtrent. Passerte ved middagstid nordvestre odde av den sydøstlige store fjord og kom ut i en veldig nordover gående fjord, i hvilken anledning Fosheim spanderte en dram. Slo leir alt kl. 2½ og forte ikke idag. Kl. 9 måtte jeg ut for leven på hundene og så da 2 ulver spasere utover fjorden forbi oss i ca. 400 m avstand.

1.mai 1901, onsdag.

Kjøreklar kl. 7½. Løst føre den første del av veien. Middagsrast på en odde på det vestre land. Her var føret godt, hardt, renføket is. Det gikk også bra tross en ekkel motvind, og vi kjørte 18-19 kvm. Så fire moskusdyr på det vestre land. Leir nr. 16 kl. 3½. Landet på østsiden er øiensynlig et helt arkipel av øer. En stor fjord går således fra "Kanalen" i sydostlig retning ned mot den første fjord som vi kom ned på og avskjærer der en stor ø.

2.mai 1901, torsdag.

Fint vær fra morgenen av, sur motvind senere. Kjøreklare kl. 7½. Kom raskt avsted, utpå dagen satt vi ganske meget på og kjørte 20 kvm. Ved middagstrasten satte vi igjen 108 rasjoner patent, 9 foringer. Fulgte derfra en nordvestlig sving av fjorden op mot et kapp hvor den synes å ville bøie øster for N igjen.

Depot av hundemat og varemeier.

Leir nr. 17 sloges 10 kvm WNW for dette kapp kl. 3½.

3.mai 1901, fredag.

Kjørte kl. 7.15. Kom raskt avsted og kom til kappet hvor fjorden retter sig mot N igjen. Her åpner farvannet sig. Vi slo leir kl. 12 etter 12 kvm kjøring og fikk middagshøide. Bredden er 79.50 n.br. Senere lengde og andre observasjoner samt kaffe avec hos Fosheim og styrmannen i anledning av adskillelsen. En bitende motvind idag - i em. stille, ÷ 16 og storartet vær.

4.mai 1901, lørdag.

Kjørte idag kl. 6½, Fosheim og styrmannen noe senere. Traff straks

gammelis og siden skruis. Op mot et kapp på vestsiden 4 kvm blank is, hvor vi satt på og kjørte fort. Middagsrast ved dette kapp. Her satte vi igjen en sekk hundemat og en dunk petroleum. Herfra videre over gapet av en vid bukt og muligens NW gående sund til vi slo leir nr.19 kl.2.45. Været hadde vært surt en tid, blåsende og disig, - men klarte op og blev stille og fint, ÷14, riktig varmt.

5.mai 1901, søndag.

Tykt og ganske lite sne om morgenen. Det klarnet senere på dagen til riktig fint vær. Isen stygg skruis og gammelis, og føret tungt, så det gikk meget smått. Kl. 3.15 stoppet vi og hadde da kjørt 10 kvm. Vi fulgte land det langs en rekke flate sandører. Her så vi en flokk moskusokser og tallrike harespor. Tenkte på å gå på jakt i aften, men er ikke oplagt for gnagsår.

6.mai 1901, mandag.

Fint vær i morges, og vi startet 20 min før 8. Da vi hadde kjørt en stund, fikk vi se en ulv foran oss, og hundene rent besatte!. Jeg fikk veltet min kjelke og sprang derefter foran og stanset kapteinens hunder. Men han fikk ikke fort nok geværet klart, så ulven kom unda. Så kjørte vi et stykke og fikk atter se den samme. Da gjorde vi klar, d.v.s. kapteinen tok børsen på ryggen. Ulven hadde nu fått en kamerat og drog sig op på isfoten, - og vi kjørte forbi. Så tok jeg hundene og kjørte videre, mens kapteinen stilte på ulvene som gav sig god tid. Han skjøt en. Da jeg så det, snudde jeg, og vi flådde dyret, en mager voksen han. Hundene våre vilde ikke ete kjøttet, merkelig nok. Mens vi holdt på med dette, trakk været over og blev tykt. Vi kjørte da videre og nådde den lave odde som vi nu i to dager hadde arbeidet oss mot. Her fikk vi bedre føre et stykke, men derefter svar gammelis, svarere enn jeg har sett den før. Landet synes her å bøie mot W t N eller så omtrent. Vi ser noe høit land i nord, men derfra og til W t N ser vi intet. Ved 12-tiden var været så usiktbart at vi hadde møie med å kjøre, og da vi heller ikke med sikkerhet så landet, la vi oss for. Efter en kort middag gikk vi en tur op i land, da været imidlertid var klarnet noe. Men det røk snart op og blev verre enn noensinde. SE kuling og snedrev, ÷ 15 im wunderschönen Monat

Mai. Kapteinen skjøt dog en hare, og jeg skjøt bom på to ryper.

7.mai 1901, tirsdag.

Lettet kl. 8. Fint vær kl.7, men da vi kjørte, var det alt tyknet til igjen. Vi hadde dog god fremkomst langs landet ca. 5 kvm. Da fikk vi meget tungt føre. Men her bøide landet mot SW. Nu kunde vi ikke følge det lenger, og intet hadde vi sett. Det var intet annet for enn å legge bakk. Vi så gjorde og hadde oss en lunsj. Derefter forsøkte vi å gå en tur, men været var ikke jaktvær og terrenget heller ikke særlig gunstig, så vi snudde snart.

8.mai 1901, onsdag.

Var ute og så på været kl.3, men det var verre enn igår. Sov videre til kl.9. Ingen bedring. Efter frokost sydde jeg på min sovepose og kapteinen på sine finnsko. Så en lett middag, og jeg gikk en tur i sne og tykke. Ikke et dyr ute, og om så var, så hadde jeg ikke sett det. Snudde - og aftens. Forbanner dette været og denne stilleligging i de kraftigste uttrykk. Får se om det hjelper til i morgen.

9.mai 1901, torsdag.

Det hjalp ikke. Det er verre tykt enn før. Først litt husflid, og derefter en liten forgjeves tur hvor jeg absolutt ikke så noe.

10.mai 1901, fredag.

Skulde ha kjørt tilbake idag om været hadde vært rimelig. Men da det igåraftes røk op til kuling fra øst som stod idag, blev det ikke noe av. Vi ligger hvor vi har ligget og kjeder oss. Fordriver tiden med å bygge luftkasteller, svimlende høie, forsvinnende i en strålende glorie av rikdom og glans - høit i luften.

11.mai 1901, lørdag. Kulingen vedvarer uforandret, ganske voldsom i de enkelte kast. Det milde vær har gjort at jeg imorges våknet midt i en vandam som hadde dannet sig på teltgulvet under soveposen. Mindre behagelig, skal derfor forsøke om vi er gode for å flytte teltet i ettermiddag. Fremdeles diskusjon av fremtidsplaner som - om de realiseres - vil ende med å føre noen og hver til rikdom og makt. "Danskens vei til ros og makt er sjøen", og jeg skal nu også slå mig på sjøen. En yacht kjøpt i Cowes for ca. 15 000 kr. på 140-150

tomn hvortil kapteinen vil låne mig penger og i det hele være mig behjelpelig, skal være mitt middel. Leien av den for sommeren skal kunne innbringe netto kr. 15 000!

Var ute i em. og flyttet teltet. Været da noe bedre, men fremdeles aldeles tykt. Klarnet mere senere så vi har håp om godt vær imorgen. Soveposen min er så våt at jeg er nødt til å ligge ovenpå den til jeg kan få tørket den på lasset. Her er heller ikke mer enn ÷ 10 idag, så det er ikke rart at det tiner under teltet.

12.mai 1901, søndag.

Tørnte ut kl. 3½ og kokte en drabelig pemmicanlapskaus. Været var godt, klart solskinn og nesten stille, bare litt sydlig drag. Kl. 8 kjørte vi, og det viste sig at føret var meget bedre, det gikk derfor ganske raskt. Vi hadde også nu en noe bedre vei, da vi nu kunde se å ta oss frem. Et stykk forbi vår fo rige leirplass, nr. 21, så vi en stor flokk moskusokser, som sluttet karre da jeg fikk se dem. Senere trakk de sig opover og forsvant. Vi kjørte videre over sletter og gammelis, svær havis og noen isfjell iblandt - derav et større av taffelformen. Det var 360 skritt langt, noe mindre bred ca. 15 m høit på sitt høieste og 7-8 m på sitt laveste, med en bølget overflate. Kl. 11 nådde vi det kapp hvor landet bøier. Her stoppet vi for meridi-
anobservasjon som kapteinen tok, mens jeg i anledning av søndagen kokte grut-
låg. Så var vi oppe på toppen av kollen hvor jeg fotograferte og kapteinen
peilte og tegnet. Da vi kom ned, var klokken 2, og vi besluttet å sette op
teltet og gå i land. Vi så gjorde, og det første vi fikk se ovenfor isfoten,
var teltringer efter eskimoer. Dette er jo interessant nok. Noen større be-
byggelse enn sommertelter så vi dog ikke. Derefter skjød jeg fire harer efter
en fryktelig kanonade. Da vi så kom tilbake, tok kapteinen en lengdeobserva-
sjon, og så tørnte vi inn og kokte smørgrøt som vi skulde ha ved vårt fjer-
neste punkt. I morgen tidlig er det en hare i gryten for to mann.

13.mai 1901, mandag.

Kjørte idag litt over kl. 8. Været stille, men overskydd. Det klarnet
dog snart og var ved middagstid fint solskinn. Vi var innom for å ta kraniet

av ulveskrotten og fikk her se en enslig moskusokse ved stranden. Den skulde vi ta og kjørte mot den, først i skjul bak et isfjell, senere åpent. Men den karen lot sig ikke skremme, lå bare rolig og så på oss til vi var på isfoten, vel 100 m fra den. Da reiste den sig og begynte å hvesse hornene. Jeg veltet min kjelke, og kapteinen slapp sine hunder som da straks var i full kamp. Dyret gjorde stadige utfall, og da jeg kom, fikk jeg vanskelig skudd, og den falt ikke for de par første. Så kom den rausende rett mot mig, og så fikk den det på 20 skritt så den rullet, forsøkte å reise sig igjen, men kom ikke på benene. Senere hadde vi den største møie med å få den siste rest av liv av den. Flådde den og forte hundene våre, skar kjøtt til oss selv og kjørte så videre. Svært tungt føre, men fint og varmt vær. Teltet ved 4-tiden. Her ser vi også seks moskusokser rett nede i stranden innenfor oss. Kapteinen spår fint vær, men jeg spår sønnavær og svinevær.

14.mai 1901, tirsdag.

Jo, ganske riktig, da jeg våknet idag kl. $\frac{1}{2}3$ og tørnte ut, begynte det å blåse i kast. Mens jeg kokte, blev kastehe sterkere og jevnere, og da kaffen var drukket, var det slik at kapteinen krabbet ut for å se om det var kjørevær. Tykt og en sterk kuling fra syd - meningsløst å legge til å kjøre imot, især i dårlig føre og stygg is som vi har en 8-10 kvm av nu. Utover fm. økte vinden, men tykken tok av så solen skinte. Vi var ute og snudde teltet. Fikk det derved fullt av sne og oss selv tilsvarende våte naturligvis. Om aftenen blåste det sikkert op mot 20 m i kastene.

15.mai. 1901, onsdag.

I natt har vinden gitt sig ut på morgensiden, og nu ved 6-tiden blåser det bare litt fra S og solen skinner, så det blir da kjøring idag.

Lever nu siden mandag morgen utelukkende på kjøtt igjen. - Jo, det røk op nesten som igår, vi hadde visst 12-15 m i de verste kast. Men føret var godt, og vinden gav sig da vi nådde ned mot. odden ved 2, hundematdepot. Her slo vi leir og gikk en liten tur på land. Fant her mange teltringer og kjøttgraver efter eskimoer, men ingen vinterhus.

16.mai 1901, torsdag, Kristi Himmelfartsdag.

Kjørte idag i frisk bris fra leiren på odden og ned til depotet, hvor vi fant alt i behold. Ulvene hadde bare revet ned skistaven og tygget på den. Videre på godt føre langs landet, forbi et vestgående sund, -det adskiller det nordre land fra det søndre, begge øer. Ved nordostkappet av den sydlige ø av disse to holdt vi middagsrast i stille solskinn med primus og grutlåg. Passerte adskillelsens leir. I dalen innenfor så vi en flokk moskusokser på 9-10 dyr. Leir ved kappet sønnenfor i det herligste vær.

17.mai 1901, fredag,

Fint vær idag. Var ute før kaffe og satte op flagget som valet fra kjelken hele dagen. Etter observasjon kjørte vi mot en sydvestlig fjord, 11,5 kvm på 2½ time. Leirslagning og lunsj - sjokolade og smørbrød. Derefter ekskursjon. Fjorden viste sig mindre interessant enn antatt, og landet kjedelig. Ingen vegetasjon, ingen merkelige bergarter, ingen dyr undtagen to sky harer som jeg ikke gad skyte. Efter hjemkomsten forevigelse av den flaggsmykkete leir og festmåltid med cigarer. Taler uteblev siden vi har glemt brennevinet hjemme.

18.mai 1901, lørdag.

En urolig natt fulgte som vanlig 17.mai. Kl. ½ 12 var det hundeleven, og jeg ut i fullt sovekostume: vi ligger nu for bekvemhets skyld ovenpå posene i ulveskinnsklærne. Men ingen ting å se, Sersjanten og Svartflekken var bare sporløst forsvunnet. Om litt fikk vi dog se dem inne ved land, og da vi kalte, kom de og blev bunnet. Så sov vi videre til kl.1. Da var det et voldsomt spetakkel, og jeg ut fortore enn før. Idet jeg kommer ut, får jeg se det yre og koke av løse hunder - nei, ulver var det - 12 ialt. De holdt da på med kapteinens kobbøl og hadde alt revet løs Svartflekken. Børsen hadde jeg klar, og brillene fikk jeg på, og så bar det til å skyte. For de tre første skudd falt det en ulv. Kapteinen syntes å høre at jeg bad ham ikke skyte og skjød derfor ikke. Efter skuddene slapp de fleste Svartflekken og til slutt skjød jeg den ene av to som enda holdt fast, -jeg var redd for å skyte også for ikke å skyte hundene, - men den andre slapp ganske visst Svartflekken, men fulgte efter da denne nærmet sig oss. Kapteinen skjød den

så den til slutt falt. Da skal jeg til å se mig om efter mine, og så er det bare en igjen, de andre to var kommet sig bort. Jeg flådde så de to og skal selv få ha skinnene. Imens kokte kapteinen kaffe. Klokken var da blitt da vi igjen krøp ut, det var nemlig stadig liv på hundene. Ulvene var ikke reist lenger enn inn til lands og op på haugen hvor vi var igår. To gikk enda nede på isfoten, og kapteinen skjøt den på ca. 250 m. Jeg gikk litt efter den andre og noen av de øvrige, men da de så mig, trakk de sig lenger bort.

Så spiste vi, og gjorde oss klar til å kjøre litt over 7. Været som hittil var stille med klart solskinn, riktig stasvær, var nu blitt overtrukket, og det begynte å blåse en sur sydlig vind. Vi kjørte raskt og nådde litt over middag efter sikkert 20 kvm kjøring i depotkapp. Odometeret vårt gikk i stykker idag i knulterisen. Her optok vi i god orden depotet. Varemeiene mine fant jeg riktignok på isfoten, men ulvene som hadde vært der, hadde ikke skjont sig på boksen med hundemat.

19.mai 1901, søndag.

Idag det samme vær til morgen. Vinden hadde dog vendt sig til nordlig, så det var kjørevær. Men vi vilde forsøke å reparere odometret, og det har vi da også gjort. Alt forresten stille.

20.mai 1901, mandag.

Været til å begynne med overskydd, men vinden fra N klarte op, og snart hadde vi det fineste solskinnsvær med bare et og annet vindpust i ryggen, riktig skjorteermevær. Føret blev tungt, og vi måtte gå, så vi svedet ordentlig. Kjørte 16 kvm og slo leir noe sønnenfor leiren fra 1.mai. Vi så idag fem moskusokser igjen, og friske bjørnespor ikke langt fra leiren i morges.

21.mai 1901, tirsdag.

Alt igåraftes tyknet været til, og idag var det sydvest med snedrev igjen. Vi kjørte 4,2 kvm og måtte her "henge fast" for peilingers skyld.

Fikk dem ikke idag.

22.mai 1901, onsdag.

Kuling og snesklett fra SW. Tørner derfor ikke ut før kl. $\frac{1}{2}$ 7. Svinevær til gangns. Håndverk fordriver tiden - ved siden av røkning da. Det går hardt på tobakkspungen på sånne dager. Luftkasteller bygges også flittig, og store fremtidsplaner drøftes.

Jeg spekulerer på turer og deres utrustning. Det første er telt av spinakerduk fra Brønlund i Arendal, primusutrustning, og så provianten. Spinakerduken koster 70 - 90 øre pr. m med en yards bredde. Gulv trenges ikke i et telt hjemme. Indreteltet bør syes av ulltøi, damekjoletøi. Det vil gå med omtrent 25 m à 1 yards bredde. Dette blir 20-25 kr. Om ulltøiet også koster 1 kr pr m, skulde man få hele teltet for kr. 50-55. La mig si 70 kr for teltet med lik, barduner og alt. Vekten vilde dreie sig om 5 kg.

Soveposer er unødvendig i fullstendig form. En trang pose for bene som rekker op under armene og en skinntrøie vil være mer enn nok. Dette vil veie ca. 5 kg - efter materialet 3,5 - 7 kg.

Kokekar, d.v.s. to gryter og kaffekjel i et sett av godt blikk eller nysølv vil veie ca. 2,5 kg. Primus ca. 1 kg. og en dunk 1 kg. Stekepanne og kopper o.s.v. kan settes til ca. 2 kg. Byssen vil således i høiden dreie sig om 7 kg. Taraen på provianten vil bli høist forskjellig, men med aluminium og nysølv kan man komme ned til 3 - 5 kg for 14 dagers proviant for 2-3 mann tenker jeg. Dødvekten vil således bli for 2 mann i 14 dager ca. 25 kg. Litt redskaper, som øks og forskjellig, kan gjøre det til 30 kg.

Almindelig kløvbor er 90 kg, det brukes også 108. Man får således enda 60 kg igjen. Om 15 går bort i tara med sal og alt, kan man enda ha 45 kg. proviant og redskaper på hesten.

Provianten vil bli noe anderledes enn sledeturproviant:

Kaffe	40 gr	Brød	350 gr	Kjøtt	350 gr
Sukker	70 "	Mel	250 "	Flesk	250 "
Te	10 "	Smør	130 "	Egg	2 stkr.
Sjokolade	150 "	Poteter	100 "	Vegetabiler av forskj.sort	100 gr.

Tilsammen 10000 gr. - Ialt kan jeg si ca. 2 kg pr mann pr dag.

På en kløvhest vil man efter dette neppe få mer enn for 10 dager

for to mann. Men som regel vil kjøttvekten forminskes noe.

23.mai 1901, torsdag.

Kulingen/ vedvarte i natt, og jeg begynte først å koke kl. 7. Da vi hadde skaffet, var vinden løiet en god del, og da vi så ut, viste det sig at vi også kunde se landet. Vi slukte derfor kaffen og rigget oss, og kl. 10½ kjørte vi. Overskydd og sur motvind, som dog en tid på dagen var ganske løi. Så i forbifarten to flokker moskusdyr, hver på 9 og 4 dyr.

Føret ganske bra til å begynne med, senere dårligere. Imorges 5,2, i em. 1,7. Kom 13 kvm, til noe innpå vestsiden av Isachsens store ø. Kl. 5 leirslagning. Nu er vinden øket igjen og det sner. Det tegner slett for fremkomsten for den første tid, men det kommer ikke som noen overraskelse, tvert imot.

24.mai 1901, fredag.

Kulingen verre idag og ingen peilinger å få. Bløv derfor liggende. Utover dagen kantret imidlertid vinden, og nu i aften er det riktig fint vær med nordlig vind. Jeg fikk fotografier og kapteinen peilinger. Så herfra en flokk moskusdyr inne på Isachsens store ø.

25.mai 1901, lørdag, pinseaften.

Ute i god tid idag i fint vær. Kjørte kl. 7 og passerte kl. 10 vestlige odde på Isachsens store ø. Holdt derefter middag noe sønnenfor. Kl. 2 nådde vi det sydligste punkt på øen og slo leir her. Jeg gikk først en liten tur før middagen, og etter middagen på skinke og eggerøre var jeg på ekskursjon. Så tre eksemplarer av *Dasychira* (?) - gul og sort, håret larve. Været blir dårligere og skyer over.

26.mai 1901, 3. pinsedag.

Kl. 8½ kjørte vi i snetykke mot en fjord på vestsiden. Passerte åpent selhull og nådde litt over middag inn til fjordens bunn. Her slo vi leir, tenkte å forsøke å se til Storfjorden. En sel lå oppe. Under middagen hørte vi trekkende gjess. Sommeren er altså i anmarsj. Men jeg sier med kapteinen: "Hvad f.. vil hu her nu?" Her har så vidt rent vann ovenpå leren fra sneflek-ker, og leren var fuktig. Enkelte topper på planter var alt grønne. Kapteinen

skjøt en meget stor snadd mens jeg var på ekskursjon og på hjemveien skjøt bom på en hare igjen. Sne og overskydd i hele dag.

28.mai 1901, tirsdag.

Kjørte idag kl.7. Sydlig vind og overskydd, tungt føre, mildt. Ut på dagen klarnet det noe med tiltagende vind, og da vi slo leir syd for den store ø, blåste det en kuling og drev, men solen skinte. Ikke et bjørnespor å se, men da vi holdt på med middagen, fløi to stormåker over teltet og igjen flere ganger. Kulingen tiltar.

29.mai 1901, onsdag.

Kulingen voldsom i natt, løiet noe utpå morgensiden så det blev kjørevær, men da kapteinen ikke kunde få de peilinger som han her absolutt må ha, så ser vi det foreløbig an -et kjedelig tidsfordriv. - Været bedredes mot aften, og kapteinen fikk sine peilinger.

30.mai 1901, torsdag.

I natt stille, fint solskinnsvær og imorges ÷ I2 med lett bris fra N som senere økte til en ubehagelig vind. Kjørte kl.7 og kom godt avsted tross tungt føre på fokksneen. Så stormåker og to stenvendere. Leir kl.3 efter 22 kvm ved østre land. Idag begynte jeg å spekulere over hvor vi var, og alt samlet sig til at vi nu hadde leir tvers av vårt vendepunkt ifjor. Efter aften gikk jeg derfor ut for å se litt næiere og fant ganske riktig ut at leiren fra ifjor. Vi er på østsiden av den såkalte Store-fjord. Nordenfor øene ligger et stort isfjell og tvers av den nordlige ø likeledes et - forresten ingen. Så en redd bjørn som travet utover fjorden for full speed.

31.mai 1901, fredag.

Kjørte idag kl.9 med kurs for den fjord som i nordvestlig retning skjærer inn noe nordenfor den "nordre ø", som jeg kalte den. Sydlig vind, men klart vær. Kom ca. 8 kvm inn fjorden. Her så vi idag ismåke og stormåke. Leir slo vi kl. litt over 4 utenfor en odde hvor en elv munnet ut i en renne. I denne hvor det fantes en relativt yppig vegetasjon av gress og andromeda, så vi en flokk Tringa canutus, 10+12 star samt to lysegrå snepper, rimeligvis den almindelige. En enslig moskusokse var der også. Kapteinen krabbet i høiden,

mens jeg gikk nede i dalen, og vinden stod opover. Først hørte kapteinen fnyset - og først derefter så han dyret komme gående rett mot været mot mig, som den hadde været av. Kapteinen ropte på mig og jeg bød ham min bøsse, men han vilde ikke skyte den, da det var tungvint å få kjøttet ned. Oksen stilte sig imidlertid op på en liten kulle, og jeg tok en plate av den mot horison-ten, - og dermed fikk den gå.

1. juni 1901, lørdag.

Han fortar sig rent med klarvær nu. Det var klart imorges, tredje morgen i trekk. Men så holdt det ikke lenger enn til kl. 10 heller da! Kl. 8.15 kjørte vi, stoppet et par ganger for peilinger. Da vi skulde til å kjøre siste gang, fikk vi se en ulv i kjølvannet. Den kom ikke i ordentlig hold, men kapteinen sendte den to skudd, hvorav det siste også traff. Allikevel sprang den i land, og vi kjørte videre. Den er rimeligvis ferdig. Dette livet kapteinens gemytt en hel del op - det er ellers jevnt grått nu om dagen efter opdagelsen av Storfjorden. Godt føre idag, så vi kjørte på mindre enn fem timer 20 kvm, og nådde kl. 2½ bunnen av fjorden. Denne er således ca. 30 kvm lang. Det interessante er opdagelsen av fem alpine breer på dens vestre side. 3 fotografier tatt i det dårlige vær. Om aftenen sne.

2. juni 1901, søndag. Snedde igår aftes, men i løpet av natten op til stiv kulning med rokk fra N, - og den vedvarer enda om morgenen.

Javisst vedvarer den! Den tok teltet fra oss d.v.s. slakket op den bluv toppbardunen så kapteinen måtte ut, mens jeg satt inne og holdt på teltet, - og så blev det like så godt til at vi kjørte. Medvind et stykke, men senere tvers og rent besatt ut for et par store daler. Søkte le i nærheten av de to ytre breer oppe i en liten dal. Her var det bare et og annet vindstøt som tok, og vi slo teltet op på en fin grusør i elven. Det stod vann under elveisen her. Våre tilføkne og utvætte saker og klær fikk vi tørre og følte oss som i himmerike. Efter middag en kort ekskursjon - mislykket da jeg ikke nådde breen og været enda var stygt. Skjøt bom på en hare igjen. Da jeg kom ned til teltet, tok jeg mig for å skyte på blink og konstaterte at børsen går rett - feilen altså bak kolben. En stor flokk snepper såes trekke inn-

over fjorden.

3. juni 1901, mandag.

Tørnte ut i reglementert tid, fint vær, var ute og fotograferte kl.6, og kl.8 kjørte vi. Litt vind i ryggen og tvers undertiden. Så to enslige moskusokser under kjøringen. Middagsrast med observasjon, derefter kurs ned til det formodede sund til Ulvefjorden. Det viste sig bare å være en ca. 3 kvm lang fjordbukt. Ved odden så vi en stor flokk moskusokser, 14-15 voksne dyr og 6-7 kalver. Besluttet dog å kjøre litt lenger, hvad vi også gjorde på tungt føre, til dels løst og kladdende.

4. juni 1901, tirsdag.

Kjørte kl. 7.40. Fikk straks god skyss, da vi fikk to bjørner forut. Disse spekulerte vi på å skyte, så meget mer som de til slutt satte kurs rett på oss. Men så fikk bikjene se dem og tok til å holde leven, og så blev de redde. Middagsrast med observasjon og fotografering ved vår gamle teltplass på odden nord for sundet. Været var imidlertid blitt overtrukket og blåsende. Kjørte gjennom sundet og ned langs øen. Her fikk vi atter en bjørn forut rett i kursen. Vi halte til slutt inn på den. Den var først frekk og lot oss komme nær - jeg var et godt stykke bakenfor - kapteinen satt og siktet fra lasset, men skjøt ikke, slapp derimot Svartflekken som opholdt bjørnen inne ved land til kapteinen nådde krakken. Da slapp han de andre, og dermed var dens satt. Da han hadde skutt den, kjørte vi begge kjelker op til den og slo leir oppe på sandbanken på søndre Ulveø, litt nord for vår gamle teltplass fra ifjor.

Idag var det siktbart så vi så inn over Ulvefjorden. Den ender 12-14 kvm innenfor det nordre sund med to eller tre større breer som skyter sig ned i den. Det hadde jeg dessverre ingen anelse om ifjor.

5. juni 1901, onsdag.

Lettet idag i fint vær. En tyvjo kom og inspisererte rettene av bjørnen endog før vi reiste. Hundene tunge og føret løst, så før middag gikk det tungt. Middagsrast med sjokolade og fotografering. Varmt og riktig deilig vær. Fikk så bedre føre og nådde kl.4½ vår gamle teltplass ved Hyperitodden. Her så vi friske spor av 3-4 rener, rypene så og hørte vi morgen og aften, og jeg

tror jeg så moskusokser inne på flaten.

6. juni 1901, torsdag.

Kjørte idag innover den vestlige fjord. Føret til dels løst og tungt, så vi kom sent avsted. Kapteinen skjød en gås på veien av en flokk på 10 som lå på stranden og solte sig. Ved middagstid så vi bunnen av fjorden. Jeg fikk noen fotografier, men vi besluttet å snu av hensyn til den sterkt fremskredne tid og føret som blev verre og verre inne på fjorden. Jeg kunde dog herfra konstatere tilstedeværelsen av innlandsis med dels dalbreer, dels kalvende breer i bunnen av fjorden.

Efter middag nordlig kuling og overtrukket med snedrev. Vi kom oss op på sletten litt vest for Hyperitodden og slo leir i en elvedal omtrent hvor vi ifjor skjød to moskuskjer. Her så vi en flokk på 20-30 snepper, likesom jeg også så og hørte enkelte av de lysegrå - og flere gjess.

7. juni 1901, fredag.

Stille i leiren. Lengdeobservasjoner morgen og aften, meridianhøide. Kapteinen gikk på toppen av fjellet for å peile, og jeg gikk for å samle til Simmons. Fant av mine yndlinger *Saxifraga oppositifolia*, *cernua*, *tricuspidata* (?), *caespitosa*, *nivalis*, *stellaris*, *rivularis*, *hirculus*. Papaver, andromeda grønnende, *Salix*, *Pedicularis* Skjød til slutt en hare efter mange forgjeves forsøk, og så *Tringa canutus*, men ingen gjess.

8. juni 1901, lørdag.

Forlot Hyperitodden imorges i fint vær med kurs for det nærmeste av Bjørnekapplandet. Det fine vær forandret sig til bris med fokk av NE, riktig ubehagelig, noe bedre ut på eftermiddagen. Nådde ikke landet og føret blev dårligere jo lenger syd vi kom.

9. juni 1901, søndag.

Vakkert vær idag. Kjørte kl. 7 og nådde kl. 9½ op på landet, hvor kapteinen skulde op på en høide for å peile. Imens var jeg ved hundene. Så en terne under kjøringen og 3-4 av de små tyvjoer her inne på land. Klokken blev 12 før kapteinen kom tilbake medbringende en del fossiler, som gjorde at vi slo leir og gikk på ekskursjon efter en lett middag på pemmicanlaps-

kaus og limejuicetoddy. Mens vi var på fjellet, hørte vi gjess - jeg hørte dem forresten også igåraftes - og så dem også. Da vi kom nedover, gikk kapteinen bortover for å skyte noen, men var ikke så heldig som han pleier. Imidlertid hadde en stor flokk slått sig ned ganske nær teltet, og her skjøt han to i ett skudd, mens jeg skjøt bom som jeg pleier på noen andre. Storartet vær i hele dag.

10. juni 1901, mandag.

Grått idag, litt vind fra E og NE senere. Fikk idag under kjøringen langs landet se to rener. Jeg kjørte hundene, og kapteinen blev tilbake for å stille på dem. Da jeg som satt i skjul med hundene, hørte skudd, trodde jeg at han hadde fått en i hvert fall - og kjørte frem. Men enda stod renene. Svartflekken slet sig og la på vei mot renkalven som kom den imøte. Men da blev Svartflekken redd og kom igjen. Vi fikk begge renene, flådde og forte og tok resten av kjøttet med oss. To tomme skinn lå igjen. Laften margben og tunge, imorgen hjerte, lever og hjerne. Trått føre idag, imorgen blir det nok verre, for nu sner det kraftig.

11. juni 1901, tirsdag.

Kom tross trått føre og grått, tungt vær 20 kvm og slo leir ved Bjørnekapps fot. Her fant jeg fossiler bokstavelig talt i hver stein jeg tok i min hånd. Vi blir her imorgen.

12. juni 1901, onsdag.

Har idag slått fossiler i kalksteinen. Det er det beste finnested jeg har truffet på. Kapteinen hjalp mig hele tiden. Sne og litt surt om morgenen, men opholdsvær om enn overskydd senere - og mildt, visstnok over 0 gr.

13. juni 1901, torsdag.

Kjørte idag kl. 8 $\frac{1}{2}$ fra Store Bjørnekapp og nådde kl. 3 $\frac{1}{2}$ depotet på eidet. Her slo vi leir nr. 46. Intet merkelig å se her. Føret er godt med sne her nede, men sterkt avsmeltet høiere oppe. Idag + grader og kram sne, vi måtte opgi å bruke ski. Det blir rimeligvis noen ubehagelige dager nu før vi får sommerføret fullt ferdig.

14. juni 1901, fredag.

Det snedde og var svinevær så vi så det an fra morgenen av og blev liggende hele dagen.

15. juni 1901, lørdag.

Stygt vær, tykt og våt sne om morgenen, men vi kjørte allikevel. Det gled så godt at vi tross løssneen satt på og kom 15-16 kvm til et eide som fører inn til en av fjordene sønnenfor. Her så jeg den første utsprungne saxifraga.

16. juni 1901, søndag.

Kjørte kl. 9 i snevær som gav sig noe utpå dagen, men det klarnet ikke helt. Etter 7 kvm kjøring var vi ved bunnen av fjorden hvor vi slo leir. Ingen innlandsis og intet å gjøre i dette vær. Kapteinen skjøt en rype i full sommerdrakt - og tre gjess. Jeg naturligvis to bomber på gjess med anlegg og fint hold, mens jeg skjøt en tyvjo fra fri hånd. Kokte idag for første gang med smeltevann.

17. juni 1901, mandag.

Brøt op fra leiren i tykt, men mildt vær og drog utover fjorden, på hvis nordside vi så et par moskusokser som gikk nede ved stranden og gresset. Vi fulgte nu sydsiden av fjordens ytre del og fant et løp hvor jeg hadde påstått. I innløpet fantes en åpen råk hvor det var en del fugl. Vi fortsatte sydover. Været hadde bedret sig til riktig fint vær, klart solskin og stille. En hel del sel lå oppe, og efter å ha forsøkt å kjøre i hold, og så skyte et par ganger, endte det med at vi fikk en liten fet snadd, knapt en alen lang, men som sagt så smellfet at det var godt hundefor til to spann i den. Leir ute på den nordre side av en stor landør, den største nord for Nordstrand.

18. juni 1901, tirsdag.

Bra vær idag også, skjønt noe grått. Fra odden av den store sandør holdt vi rett utover, med det store isfjell på styrbords baug. Men det fikk vi snart la være med. Vi fikk nemlig se en del formodede snadder som vi holdt imot, og nærmet oss raskt. Riktignok antok de en merkverdig fasong, skjønt vi som sagt var nokså nær dem, og dette spekulerte vi på. Men vi fikk

snart annet å tenke på, da vi rett som det var fant oss i en sørpedam på isen. Sneen så frisk og tørr ut, men vi gikk igjennem, og isen syntes dårlig. Samtidig fikk vi se de formodede snadder heve sig på vingene og flyve til en annen råk i form av edderfugler. Vi gjorde helt om og rett inn til stranden, og denne fulgte vi siden. Her var altså tydeligvis strømras som alt hadde tært råker i isen og snart vilde tære flere. Før middag var vi ved opkjørselen til Nordstrand, men tok her forresten op en elverenne østenfor den rette. Dette opdaget vi først da vi kom litt op i den. Vi fulgte imidlertid skrenten og kom til det lille gjennombrudd. Ovenfor dette holdt vi middag med sjokolade og smørbrød. Her hadde nylig gått 4 rener. Vi hadde ikke satt varemeier på enda og vilde prøve hvor langt vi kunde komme. Efter middag la vi utover sjøene og hadde bra føre. Ved Varemeisvingen tok jeg op varemeien. Var det en forutfølelse av at treverk blev kostbart til vinteren tross alt? Ovenfor her tok vi en ny vei, fant en stor sjø og et annet vannskille - den fineste vei! På en gressmark forsøkte kapteinen sig på noen gjess, men de var for sky. Derfra fortsatte vi ned i Gåsedalen hvor vi hadde det fineste føre vi kunde ønske. Jeg har aldri sett så meget sne i Gåsedalen som denne 18.juni. Efter en gåsejakt var vi ombord kl.5 og hadde da kjørt vår lengste dagsmarsj, 25 kvm.

- - -

24. juni 1901, mandag.

Idag blev vi kjøreklar til middag. Efter å ha spist middag kjørte vi derfor to mann om hverkjjelke. Den innerste del av fjorden var bare vandammer, et stykke utenfor var tørt, og siden fikk vi to stykker med dyp, løskornsne. Vi blev tre om to kjelker og en om to og satt på undtagen i løsføret. Kom oss dog til ytre eide. Efter aftens var Olsen og jeg i Pollen og skjøt på edderfugl, gås og havel, altsammen bom. Olsen skjøt dog to teister. Med kajakk eller en liten båt hadde vi her gjort store affærer på teist - og en storkobbe. Kl.2 var vi igjen ved teltet.

25. juni 1901, tirsdag.

Forsov oss idag, kjørte kl.10. Kom snart inn dit hvor båten lå.

Her hadde vi Jones sund åpent for oss, og vannet gående litt innenfor oddene av fjorden. Her lå litt løs is som avspærret en liten råk som om em. var skueplass for en voldsom teistejakt etter at vi hadde fått båten på vannet. Kapteinen og Nødtvedt gikk en tur og fant 24 måkeegg som vi skulde ha til festmåltid til aftens. Men da vi slo egget i pannen, holdt måkeungen på å flyve op selv. Vi hjalp dem dog ut til hundene. Kristian og Snipa fant dem fortrinlige. Det som ikke var unge, fant vi forresten også godt, bare Nødtvedt vilde ikke ha noe med dem å gjøre.

I aften drev isen ut, men da gikk vi til køis.

26. juni 1901, onsdag.

Vi forlot kappet og slo oss ned som jaktparti ved Pollen. Denne dag hadde jeg min første heldige storkobbejakt. Jeg skjøt en som lå på isen, og som vi derfor fikk - samt en som lå på vannet og som derfor sank og tross forsøkte anstrengelser ikke var til å finne. Vi smidde bl.a. harpun av min tollekniv. Med jakten var det forresten smått. Vi var også ved Pollen neste dag.

27. juni 1901, torsdag.

Utbyttet var idag enda mindre.

28. juni 1901, fredag.

Vi kjørte til en stor dal på østsiden av fjorden og slo oss for her. Det var alt adskillig vann på isen, og elven i dalen var stor. Her skjøt jeg to gjess og en hare om aftenen og gjorde forresten et funn av fossiler som gjorde at vi blev her neste dag også.

29. juni 1901, lørdag.

Nødtvedt og Olsen fulgte med, og vi fikk en hel del fossiler. Med kapteinens jakt gikk det ikke bedre enn en hare og en edderstegg.

30. juni 1901, søndag.

Kjørte herfra til Hvalrosseidet. Voldsomt med vann på isen nu. Sterk kuling også. Ved leiren og på eidet fantes gjess og edderfugl, og Olse og kapteinen var på jakt, mens Nødtvedt og jeg slo fossiler.

1. juli 1901, mandag.

Samme rollefordeling. Om aftenen og utpå natten var også vi avsted og hadde to gjess - foruten et utall av bommer. Jeg skjøt en av gjessene. Fint vær idag.

2.juli 1901, tirsdag.

Kjørte ombord. Vassføike i stor stil med utformede dammer på den indre del av fjorden. Her hadde i forrige uke vært aldeles overflommet, så man kunde seile i fangstbåt ut til Middagskollen.

3.juli 1901, onsdag.

Lat idag. Litt innpakning og megen skytning på skive med rifle og hagle.

4.juli 1901, torsdag.

Innpakningen ferdig. Gikk i aften ved 8-tiden på jakt tross mindre heldig vær. Kommet et stykke op i dalen hvor gjessene syntes sparsomme, fikk jeg se friske renspor. Efter å ha undersøkt sporene så jeg mig omkring og fikk øie på dyrene på østsiden av dalen, noe nedenfor mig. Nu blev det liv i leken. Nedover under vinden - over elven - og op i et skar som gjemte mig for renen gikk det i en fart. Så la jeg fra mig jakttasken, skjerf, votter og unødig ammunisjon og gjorde "klart skib", og så bar det til å stille uhyre forsiktig langs uren ovenfor dyrene. Til slutt trodde jeg de var reist sin vei, da jeg ikke så dem hvor jeg ventet. Dog, da jeg kom litt lenger frem ut på en bratt skrent, lå de begge to nedenfor - 20 skritt fra mig. Ved bevegelsen skranglet patronene i lommen og renene reiste sig og begynte å springe langsomt unda, men den ene falt snart for et skudd gjennom bogen, og da den andre stoppet, fikk den en kule gjennom hjertet. Så hadde jeg da to renokser, ikke gamle, men bra store og ikke så magre enda. Jeg flådde dem og la skinnene over kjøttet, hentet så jakttasken og skjøt en rype som jeg tok med sammen med tunge, hjerte, lever og nyrer av renene. Kl.2 var jeg ombord.

Jakten drives forresten mer eller minder ivrig også av Nødtvedt, Olsen og flere. Dagen efter hentet Olsen, Hassel og jeg kjøttet. Om aftenen gikk jeg igjen efter en hare som vi så fra Fram. Efter tre timers jakt hadde jeg den ombord. Den var truffet av et streifskudd før, derav den store skyhet

6. juli 1901, lørdag.

Olsen og jeg reiste på en ekskursjon utenfor Skrapdalen. På veien skjøt jeg tre bomber på en hare, men skjøt to treffere på to storkobber som lå på isen innenfor elvemunningen. Disse flådde vi før vi kjørte videre. Ekskursjonen var mislykket, d.v.s. jeg fant ingen fossiler, og ved midnatt kjørte vi derfor tilbake og slo telt i Skrapdalen. Her var gåsejakten atter en skuffelse, men Olsen skjøt en hare og jeg tre + en gås. Inntørning kl. 5 søndag morgen. Kl. 11 var jeg oppe igjen. Etter en forgjeves gåsejakt om em. kjørte vi hjem. På hjemveien skjøt jeg to harer, deriblant den som jeg igår skjøt de tre bomber på.

8. juli 1901, mandag. Olsen og jeg hentet idag hver sin storkobbe hvorved jeg fikk hver av mine 6 hunder sårbente på alle føtter. Om aftenen var jeg i daler men der var få gjess. Jeg skjøt en bom og fikk to ryper, mens Lindstrøm skjøt en vingesåret gås. Senere skjøt jeg en havel i flukten, men fikk den ikke da elven tok den. Vadet i elven så jeg var våt til hoftene, og er derfor litt forkjølet idag.

- - -

28. juli 1901, søndag. I leir på North Devon.

Tiden gikk med ekskursjoner og småarbeide om dagen og jaktturen om aftenen. Torsdag den 11. var jeg i Skrapdalen tidlig om morgenen og traff der Isachsen og Bay som kom over land fra 4. leirplass. Bay skulde bli ombord, mens Isachsen gikk kl. 12 om aftenen. Det blev da bestemt at vi skulde møtes ~~kl.~~ ute i Gåsefjorden neste fredag for å overta båten. Onsdag 17. gjorde jeg alle ting klare, og torsdag kjørte vi - kapteinen, Stolz og jeg - med to spann. Isen var nu tørr og fin, og vi kom lettvent til ytre eide hvor vi lå om natten. Neste fm. kom vi ut til iskanten. Her fant vi skraperne i beste velgående. De kom til oss og slo leir ved siden av oss. Siesta - med en livlig fangst på to hvalrosser resten av dagen. Disse tok vi opp på høivanne ved midnatt. Da var det tre andre som flere ganger svømte forbi krakken i harpunktets avstand og røbet stor interesse i disse for dem øiensynlig nye skikkelser oppe på isen. Det merkeligste var at disse skikkelser talte deres eget

sprog, om enn svakt og med litt aksent - vi hostet til vi fikk ondt i halsen og lo til vi fikk ondt i siden.

Dagen efter fint vær, og vi drog hver til sitt. Vi forsøkte å dra over til North Devon, mens Simmons og Hendriksen drog til det ytre eide. Vind og strøm nødte oss til å søke til lands igjen og vente til om aftenen. Ved II-tiden om aftenen rodde vi så over Hvalrossfjorden og til den av skraperne såkalte Jammerbuk. Der satte vi seil og kom for seil og årer til St. Helena, den lille ø ved North Devon tidlig søndag morgen.

Her fant vi måkefjell og tallrike edderfuglreder samt en del teist. Vi fikk da ristet skinke og speilegg av edderfuglegg, skjønt de fleste var for langt komne. Vi samlet også en del med oss. Stolz og jeg skjøt dessuten tre dusin teist og en del stormåker og edderfugl. Jeg skjøt vel 20 skudd på teist i flukt med bare tre bomber, hvorover jeg er meget stolt.

Søndag aften eller tidlig mandag morgen reiste vi herfra til landet rett overfor og blev liggende her for motvind og strøm til om aftenen. Da fortsatte vi og kom på sydsiden av denne halvø utenfor hvis østside vi hittil hadde ligget. Her kom vi nu innenfor gapet av det store fjordkompleks som vi i fjor nettop var inne i med Fram, men møtte her fastis. Tirsdag morgen la vi derfor op for neste dag å fortsette med kjelke. Om natten røk det op til styggvær med kuling av N og NW og regn. Vi la igjen båten og det vesentligste av provianten og reiste onsdag innover med kjelken. Kapteinen og Isachsen trakk, mens Stolz og jeg styrte. Isfoten var ytterst slett, gjennom satt av tallrike smelterenner, og arbeidet var tungt. Til og med sterk kuling rett imot og våt som en kråke var det ikke noe behagelig. Vi slo leir efter 2½ times marsj.

Om natten var været tatt til og tok isen av fjorden til et stykke innenfor hvor vi lå. Kapteinen, Isachsen og Stolz reiste derfor efter båten om torsdagen, mens jeg reparerte noe ved teltet.

Fredag var været noe bedre, dog enda god bær for å seile tvers over fjorden til sydsiden av den sydligste fjord. Dette gjorde vi og kom ganske raskt over, idet vi seilte langs iskanten. Her var vi nu på sydsiden av

fjordkomplekset og hadde for oss en lang fjord, som det syntes parallell og bare litt syd for den som Fram ifjor ankret midt i. Kapteinen og Isachsen var om aftenen ute på rekognosering, og jeg gikk også på en ekskursjon. Et øde land, en ytterst sparsom vegetasjon, og vilt fins ikke.

Lørdag drog vi så med kjelke innover, Stolz og Isachsen foran og kapteinen og jeg ved kjelken. Vi passerte snart tvers over munningen av en SW innskjørende liten fjord. Noe lenger frem holdt vi middagsrast, og her skjøt jeg to ryper, det eneste liv som er observert på dette land foruten snespurv, som vi så på "halvøen", men ikke på sydsiden av fjorden. Om em. passerte vi atter en SW-lig fjord, og denne var noe større. Straks derefter nødte strigregnet oss til å slå telt og komme under tak.

Idag fortsatte vi, da regnet hørte op ved 9-tiden og holdt kursen på søndre odde av en antatt ø. Vi passerte atter to større fjorder. Da vi kom til "øen", opdaget vi at den var en halvø som stakk ut midt i fjordens bunn. I aften har vi vært oppe på høidene for å få se vestover, men uten bestemt resultat. Vi tror begge å ha sett isglan og et fjernt land, men det er ikke sikkert.

29. juli 1901, mandag.

Venter idag på solen for observasjon. Den uteblev imorges og i mådags - rimeligvis også i aften. Det er et kjedelig land, intet å gjøre i geologisk henseende, og en tyvjo og en lom var alt jeg fant å skyte på ved det eide som forbinner halvøen med fjordens bunn.

30. juli 1901, tirsdag.

Gikk idag kl. 8.40 i fint vær som vi med en kort avbrytelse beholdt hele dagen, og nådde litt over kl. 4 til båten, idet jeg drev på å komme helt frem i en marsj for å ha dette fra oss. Det gikk også meget lett tross meget vassføike undertiden, eller som oftest.

31. juli 1901, onsdag.

Lå over for observasjoner ved båten. Jeg gjorde en liten ekskursjon. Stolz og jeg skjøt noen teister, og jeg gikk lenge om aftenen og så på en del hvalrosser som lå like utenfor og boltret sig, bl.a. en veldig okse med

svære tenner. Den fikk mig nesten til å forsøke mig på hvalrossjakt.

1. august 1901, torsdag.

Rodde idag ved 6-tiden over til nordsiden av fjordgapet hvor vi holdt middag. Vi ventet litt på strømmen og rodde så videre til St. Helena hvor vi kom ved 5-tiden, tilsist i motstrøm, men med fint vær hele dagen. Skjøt noen måker underveis. På øen var alt edderfuglen borte, men teisten var igjen og noen hadde unger. Jeg skjød 12 teister etter skaffingen.

2. august 1901, fredag.

Vi vekselvis rodde og seilte fra St. Helena ved 10-tiden og nådde land vest for Jammerbukten ved $1\frac{1}{2}$ tiden. Her holdtes middag. Motstrøm hele tiden. Teltet i Kobbekbukten.

3. august 1901, lørdag.

Slo først fossiler i kalkstenen i Kobbekbukten, og ved 11-tiden rodde vi videre. Var i land for observasjoner og stenslagning på flere steder inntil vi slo leir ved "Spekkassen" eller nedkjørslen på høstisen. Her mere pukking. Det fineste vær vi har hatt idag, solskinn og svak vind hele dagen, og vinden kom til og med fra rette kanten.

4. august 1901, søndag.

Slo idag noen stuffer ved leiren og nedla et depot ved leirplassen, å avhente på sydgående. Kl. $10\frac{1}{2}$ innskibet vi oss for Landsend, men hadde som vanlig motstrøm til middag, som vi holdt ved en liten vik syd for odden inn til Isachsens bukt. Her skjød jeg to sårvingete gjess. De var forresten nu langt på bedringens vei, da de nye svingfjær alt var halvt utvikset.

Efter middag rodde vi videre og hadde en kort tid midtveis fallende yanne - god nordovergående strøm - men den kantret snart. Her er tydeligvis en overveiende sydgående strøm, uavhengig av tidevannet. Vi møtte så meget is, at vi opgav det for dagen, 3-4 kvm syd for Landsend. Til dels grisevær og ut på natten ordentlig regn.

5. august 1901, mandag.

Plagedes med isen noen få kvartmil og slo oss snart for, stengt fra fremkomst til Landsend.

6. august 1901, tirsdag.

Var idag tidlig ute og rodde kl. 6 i vind og snekave nordover til vi tvers av Landsend satte seil og kom 3-4 kvm nordenfor, hvor vi måtte trekke båten de siste kabellengder til lands. Fastiskanten gikk til lands i kvm nordenfor. Været bedredes og blev godt ut over dagen. Jeg var en tur opover landet og så intet. Kapteinen så en rensimle med kalv på veien til Nordstrand.

7. august 1901, onsdag.

Idag la vi op båten og tok med oss mat for 1+2 dager og la så kl. 9½ i vei ombord. Det var tungt å gå mange steder i våtmyrene og leren. 8 Tre rener møtte vi ved "Varemeien". De passerte oss utenfor skuddhold, og jeg gikk ikke efter dem. Nådde ombord kl. 6½. Fjorden fremdeles islagt. Råken går like utenfor Frams ankerplass.

- - -

11. august 1901, søndag.

Igår utløp den frist for fjordens opgående som jeg hadde satt - uten at den dog er gått op. Det er nu åpent vann til ankerplassen, og større og mindre råker fins utenfor alle elver og odder, mens isens tykkelse dreier sig om 0.6 - 0.8 m hvor den er målt.

Været har i de siste 14 dager å 3 uker vært usedvanlig kaldt, 1-2 grader og tåke, til dels regn eller sludd og ingen kuling som har vært å tale om for en gangs skyld.

Følgen av alt dette er nu en mer og mer om sig gripende nervøsitet. Den ene efter den andre opgir håpet om at fjorden går op i år, og det tales nu om midler til å komme ut isen allikevel - om saging og sprengning. I morgen skal dampen op for å prøve maskinen, og med det samme skal det forsøkes om man kan komme noen vei ved ramning langs landråken.

Jeg har tilbragt de tre siste dager med lapping, og idag har jeg stuet bort en dal løst i lugaren og tenker å gjøre klar for sjøreisen. Jeg er nu snart den eneste som tror på fjorden og ser rolig på sakenes utvikling. Hvorfor jeg nu skal ligge ombord istedenfor å være i sundet og bestille noe, det går jeg nu og undrer mig over - å ergre mig har jeg for lenge siden vent

mig av med.

12. august 1901, mandag.

Idag blev det fyrt op i maskinen kl. 2 fm, og man skulde forsøke å forsere isen langs landråken d.e. den noe opslakkede krakk. Kl. 5 em bar det i vei og ved første ram seg Fram sin egen dobbelte lengde fremover før den stoppet. Det var det lengste den nådde. Kl. 8 var det stopp, fortøide med isanker. Nervøsiteten vokser synlig for hver dag. Jeg har idag pakket de siste vinnsamlinger og ryddiggjort min lugar - så er det gjort.

Været har idag vært ytterlig slett med \div 0.1 - 0.3 og sne og sludd, så landet nu er helt hvitt igjen.

18. august 1901, søndag.

Igår em. blåste det nokså frisk av SE. Da kapteinen og jeg gikk en tur på fjellet, fikk vi se at isen var avslitt innenfor Middagskollen og det innenfor liggende stykke seget noe innover, forresten helt. Det blev da varskudd opfyring i maskinen, og nu kl. 2 i natt bar det til å dunke og gå. Det første ram seg godt frem, og fremdeles går det litt frem i isen idet den nu svake sydlige bris nettop setter flakene akterover. Men hvor langt det går på denne måten, vil tiden vise. Min tro er enda at går ikke isen op av sig selv, så forserer vi ikke isen helt ut på en stund enda.

19. august 1901, mandag.

Ovennevnte "tro" blev i løpet av gårdsdagen ytterligere bestyrket.

Utpå morgenen var man stanset, fordi det utfallende vanne satte isen inn i råken, så det ingen plass blev til å bakke i. Vi lå derfor til kl. 12, da vi atter begynte å gå. Til kl. 4-5 nådde vi i høiden 300-400 m frem, da vi igjen stanset for å forsøke en minesprengning. Den første mine på 14 prismer bombullskrutt i 30 m dyp ca. 100 m foran Fram og kanten av råken slo ikke igjen isen. Den neste - samme ladning, men på ca. 12 m dyp - løftet isen uten å bryte den i en omkrets av 30 m radius og slo et hull på 5 m radius. Senere forsøktes flere mindre miner som skulde avfyres samtidig. Dette forsøk falt slett ut, hvad det nu var i veien, - om kanskje ikke alle minene sprang. Jeg vet det ikke, da jeg var gått til køis.

Sandkjøringen har stadig hvilt. Det har også vært meget kaldt. Jeg har vært oppe, men holdt streng diet og har ikke vært ute. Dette har nu vart en uke. Jeg tror jeg er meget bedre nu. Imorgen skal jeg også holde mig inne, men så får det også være slutt, selv om jeg skal holde diet enda en stund. Igår gikk jeg glipp av en fødselsdag, Bays, av samme grunn. Jeg kjeder mig grundig, men er nok ikke alene om det, så vidt jeg forstår.

16.mars 1902, søndag.

Fremdeles streng diet, men er nu å kalle for frisk, så frisk iallfall som jeg kan være under en total innesperring. Jeg har doog i denne uke vært på dekket, til og med gått en liten tur et par ganger.

Det har vært meget tale om turene som skulde gjøres, dog uten at kapteinen har sagt noe bestemt om det. Men han har latt Isachsen forstå at de to kom til å foreta hver en av de to større turer, den ene nordover for å fortsette hvor kapteinen og jeg slapp ifjor, og den andre til Beechy Isl. og North Devon. Dels antok Isachsen at kapteinen hadde lyst til Beechy Isl.-turen samt til å være noenlunde nær Fram - dels hadde han selv lyst på turen nordover. Han talte til mig om den og spurte om jeg i tilfelle vilde være med ham. Til dette svarte jeg naturligvis ja og har så siden gått og halvveis trodd kapteinen einverstanden om dette.

Kapteinen har imidlertid gått og vært redd for at jeg skulde bli ubrukelig. Så igåraftes kalte han mig inn til sig og begynte å tale om vårturen for mitt vedkommende, spurte om jeg hadde noe program. Det kunde jeg ikke ha, svarte jeg, det fikk jo komme fra ham. Han sa også at han hadde bestemt sig til selv å ta turen nordover, da han ikke vilde "like sig" om han i år sendte en annen for å fullføre hvad han selv hadde måttet la stå igjen i fjor. Dette gir jeg ham rett i, - og hvis intet for ekspedisjonen nødvendig hensyn tvinger ham til noe annet, finner jeg det mest rasjonelt at den fortsetter deroppe, som har begynt.

Kapteinen spurte så, om jeg kunde ha noe på North Devon å gjøre? Jeg svarte at da man kjente noe til forholdene ved Beechy Island, og jeg selv kjente litt til den del av North Devon som man vesentlig vilde få se,

så lovte jeg mig intet vesentlig av denne tur. På landet nord for Greely fjord kunde det derimot være flere spørsmål av geologisk interesse som jeg kunde få noen svar på - samt at det for mig interessanteste var og blev glaciationen vest for Storfjorden.

Angående kullgruben som han hadde tenkt på å sende mig op til sammen med det hjemvendte følgekobbel, så svarte jeg at spørsmålet n.f. Greely fjord var av overveiende større betydning, så meget mer som jeg av de hjembragte stuffer å dømme ikke en gang med noen sikkerhet kunde regne på gode fossiler ved kullfunnet, hvilket skulde være det eneste som skulde kunne gi noe resultat der.

Kapteinen spurte så om jeg av hensyn til min helbred turde påta mig å følge ham på turen nordover. Svarte hertil ja, så meget mer som risikoen for turen i sig selv bortfalt ved at Fosheim - som det i tilfelle blev å ta i stedet - vilde bli i følgepartiet og således senest ved Isachsens store ø vilde kunne ta min plass mens jeg returnerte hvis noe sykdomstilbakefall skulde vise sig.

Så blir det altså til at jeg gjør mig klar til nordturen. Starten er 25.mars eller 1.april om været ikke gir sig og blir mildere før den tid.

Jeg kunde ingen misfornøielse merke hos ham med mine forslag og den endelige avgjørelse som disse førte til. Han var ganske munter - uten overdriivelse - og lot mig få sin Büchsflint med til gevær.

17.mars 1902.

Kapteinen meddelte mig i aften at Stolz hadde vært på ham og tilbudt sig som deltager i turen nordover. Han hadde fremholdt at han hadde forstått mig således at jeg i aktersalongen skulde ha sagt at utbyttet for mig vilde være like stort i kullgruben som nordover. Jeg mente at jeg ikke hadde sagt noe slikt og i det hele ikke nevnt noe om dette til andre enn Isachsen og Olsen i deres respektive lugarer, hvad Stolz neppe kunde ha hørt. Kapteinen hadde også svart ham at det berodde på en misforståelse, idet han kjente min mening om de ting. Han vilde bare la mig vite at fyren hadde sagt noe slikt. Forresten nevnte han også at Stolz hadde beklaget sig og utlatt sig med at de

fire år for hans vedkommende var spildt.

25.mars 1902.

Igår og idag har vi hatt den verste SE kuling som vi enda har hatt. Jevnt over 20 m med 36 m imorges kl.4. Noen nysne er nok også falt. Her spørres fremdeles lite om utferden. Jeg har i to dager vært plaget av en voldsom tannpine som imidlertid har gitt sig idag. Jeg har nu begynt å spise noenlunde som andre igjen. Fremdeles er jeg dog meget forsiktig med kaffe, fett og grønnsaker. Hovedsaken tror jeg imidlertid er at jeg ikke spiser for meget og så kommer ut og får ordentlig bevegelse igjen en gang. Jo før jo heller sier jeg nu mer enn noensinne. Man går her ombord og ser sig lei på alt og alle. Her forut har kapteinen det øiensynlig likesom jeg, mens Bay er resignert og rolig venter på bedre tider. Simmons fordriver tiden med å kritisere i fleng alt og alle, tanker, ord og handlinger. Jeg blev aldeles rørt nu, han bemerket at Geikie virkelig gav "ret bra skjäl" for sine påstander. Jeg svarte at jeg trodde gjerne det, for - hadde jeg nær tilføid - han er den første glacialgeolog Europa eier. Men jeg holdt klokkelig min munn den gang, som oftest er tilfelle.

Baumenn derimot kjeder sig nok, men lenges heller ikke ut. Han har sine interesser andre steder enn ved arbeidet. Der akter arbeider et par flittig og kjeder sig ikke heller. Nødtvedt har intet å gjøre og er jevnlig i slett humør, er idag også virkelig syk. Isachsen og Fosheim lenges visst også begge efter å få vårens arbeide gjort og så komme avsted.

Bay ser ut til å komme til å tilbringe iallfall en stor del av våren ombord. Kapteinen hadde spurt ham en gang om han hadde lyst på turen nordover, hvortil Bay hadde svart ja. Senere hadde han så kommet og sagt noe sånt som: Så, De har altså lyst til å reise til Beechy Island, De da! Hertil svarte Bay ergerlig et bestemt nei - og beklaget sig til Isachsen, og med rette, over en sånn fremgangsmåte. Hvad skal slike reveklørsmanøvrer tjene til? Man merkt nu en gang die Absicht og "jeg blev sgu så lynende gal i hodet det", sa Bay. Jeg gikk ut fra at Bay ikke kunde tenke sig å dra nordover, da han ofte har omtalt at han enda kan merke den knehistorien fra i fjor.

Dette samme har formodentlig kapteinen også gått ut fra, og så for å kunne si at han har budt ham en chance- som han aldri har tenkt sig ellers - spurte han om Bay hadde lyst. For å trekke sig ut av det var det da at han mente å ta ham ved overrumpling med det siste spørsmål. Bay svarte som spørsmålet falt, idet han øieblikkelig vilde reise om kapteinen gav ordre til det eller henstilte. Men at han svarte rent nei på spørsmålet om lyst når precedensene var som de var - det sier jeg ikke noe om. Det har jeg selv gjort, men jeg har da tilføid at for en ordre reiste jeg straks.

Alt i alt tror jeg det vilde være heldig av behagelighetshensyn om ekspedisjonens medlemmer fikk sitt å gjøre parvis hver på sitt hold for et par måneders tid. For min egen del klager jeg ikke forresten. Sjikaner har de som under mig dem, ikke turdet eller funnet det nødvendig å la komme mig for øre, og hos en del lojale borgere i aktersalongen kan kapteinens ledsager alltid påregne visse hensyn - en viss prestisje. Forresten står jeg på en noe annen og bedre fot med den aktverdige del enn de fremmede og sogar Isachsen. Jeg tror at jeg virkelig har en slags prestisje for mitt personlige vedkommende, og så kommer dertil at de efterhånden har fått en slags fornemmelse av at mitt arbeide tør innebære noen betydning for ekspedisjonens vellykkethet i det hele tatt. Dette for Olsen og Nødtvedt og Peder. Styrmannen har jeg overbevist om at det bor mere i mig enn han først trodde, hvad der var meget lite, later det til. Fosheim er en lojal mann med respekt for den akademiske stand og gode eksamener. Jeg tror nesten det er det som gjør det for hans vedkommende. Isachsen og jeg respekterer hverandre gjensidig som arbeidsdyktige og brukbare karer og kamerater som det går an å være sammen med i det minste. D.v.s. jeg finner Isachsen prektig, men jeg innrømmer han har noen grunn til å ta et litt mindre sterkt uttrykk og sogar noen reservasjoner overfor mig. Jeg vet dog at han gjerne gjør en tur med mig. Skulde Simmons si sin mening om mig, tenker jeg ~~det~~ lød omtrent som så: "Dyktig kar, ganske sikkert, men - - - " etc. Og Bay vilde uttrykke sin beundring for min fingerferdighet og anerkjenne mig som brukbar på sledetur. Bay er gentleman, sier ikke noget galt som ikke er nødvendig eller bevislig i dagen liggende.

Uten at jeg vet av eller tror at det fins noen animositet mot mig, så liker han mig ikke, - og til tross for at jeg erkjenner for mig selv og andre at han har både den ene og den andre gode egenskap som både jeg og de som jeg liker bedre savner, - så liker jeg ham egentlig ikke heller. Formodentlig fordi våre interesser er så forskjellige, vårt tenkesett så ganske inkommensurabelt og våre ytre personlige anlegg vidt forskjellige.

Kapteinen er mitt studium, og Baumann ofrer jeg sjelden en tanke, de er han heller ikke verdt med alt sitt skvalder.

31.mars 1902, 2.påskedag.

Idag er sledene lesst, og om været blir bra, braker det vel løs i morgen. Kapteinen og jeg ledsaget av styrmannen og Baumann samt Isachsen, Fosheim og Hassel til Cone Island.

Men apropos Bay: Kapteinen hadde en dag talt ordentlig til ham og ment at det muligens kunde være i ekspedisjonens interesse at han fulgte med Isachsen. Ja, det var en annen sak, tok Bay i, og det blir det nok til.

I anledning av kullgrubeaffæren hadde kapteinen sagt at både jeg og Simmons hadde uttalt at det var mere nødvendig at han kom derop, heller enn Bay. Noe sånt har jeg ikke sagt til kapteinen. En passant spurte han tidlig i vinter en gang om det ikke skulde være av interesse for Simmons å komme derop, hvortil jeg svarte at det muligens turde være plantefossiler der, som han turde være mere kompetent til å behandle. Noe annet enn en ganske flyktig bemerkning var det ikke. Og om han nå hadde kommet og spurt, så måtte jeg absolutt holde på Bay, da formodentlig de fossiler som egentlig er å finne der vil være marine dyr. Men som sagt, efter at sesongens turer bestemt er fastlått, har kapteinen ikke nevnt et ord om det til mig, hvad jeg finner ytterst merkelig hvis han allikevel tenker på å sende noen derop.

Pt Schei's

private dagbok I/4 - 2I/8 1902.

5.dagbok.

27.mars 1902

I Depotboksen fins: 25 helmantlede riflepatroner

15 ekspansive "

5 dunst haglpatroner

4 nr.8 "

6 " 5 "

15 " 3 "

I patrontasken: 20 eksp. og 5 helm. riflepatroner

I ammunisjonspose i sekken: 15 helm. riflepatroner

15 eksp. "

10 nr.5 haglpatroner

5 " 3 "

1.april 1902, tirsdag, 3.påskedag.

Igår gikk det løs på pakning, og alt stod ferdig og ventet på godt vær, som kom med stille, fint solskinn.

Cone Island partiet Isachsen, Fosheim og Hassel kjørte kl.9, og kl. 9½ bar det laus med oss også. Det gikk fort det første stykke, rask det neste til bunnen av fjorden og bra det siste stykke op til øvre ende av sjøen tross meget tungt føre i dalen. Skavlene er ikke så harde og så jevne, og tilsynelatende iallfall i det hele mindre sne - eller kanskje snarere landet mindre avblåst. Har ikke hørt noe kranjel om massene, men også i år har det nok vært å høre fra somme hold som i fjor. Han (Baumann) har beholdt sine 6 hunder, styrmannen har 6, jeg har også 6 da jeg har fått Reven fra Bay. Kapteinen alene har 5. Fosheim kjørte idag med 5, deriblandt Laskemilla, en liten tispervalp av kapteinens kobbøl, men slapp den noen hundre meter fra skuten. Han har altså bare 4. Jeg skal våge han er lys!

Det fine vær tok slutt ved bunnen av fjorden, og vi fikk en seig

motvind som imidlertid løide da vi vel hadde fått reist teltet.

2.april 1902, onsdag.

Fint vær, men kaldt ÷ 38. Start kl. 7 $\frac{1}{2}$. Trått føre over land, nederst i Nordstrandsdalen sur motvind også. Vi kom langt om lenge 7 kvm n.f. Nordstrand og slo leir nr. 2 kl. 2 $\frac{1}{2}$, ÷ 34.5, SW vind, klart vær og stille i aften. Forfrøs i aften venstre fots tær, men håper å ha tatt det i tide til å forhindre noe større galt.

3.april 1902, torsdag.

En sval natt, ÷ 41 kl. 7.15, men stille og klart, og således holdt det sig heldigvis hele dagen. Tungt føre gjorde dog at vi kom smått avsted og bare med nød og neppe fikk våre 15 kvm. Sneen så løs at hundene hele tiden trår igjennem, mens kjelker og ski flyter ovenpå. Idag fikk jeg naturligvis gnagsår som vanlig. I leir adskillige kvm, 5-8, syd for St. Bjørnekapp. Hit-til bare sett et noe gammelt bjørnespor ved Nordstrand. Får nu se når vi i morgen kommer nærmere inn under land.

Nu er overanstrengelsen kommet. I aften er jeg temmelig "utgått", blir nok enda verre, dog bare for igjen å bli bedre om 12-14 dager når treningen kommer.

4.april 1902, fredag.

Fint vær, men ÷ 42.2 kl. 7.15.

Føret tungt idag igjen, dog gled det noe lettere utover dagen. Kl. 3 slo vi leir nr. 4 omtrent tvers av Lille Bjørnekapp efter å ha passert Store Bjørnekapp i 12-15 kvm distanse. Bare kjørt 14 kvm idag. Vi blir nu redde for å ta for hardt på hundene før de får et godt for.

5.april 1902, lørdag.

Start kl. 8 imorges. Samme vær og føre. Noe nytt da vi kom under land og fikk se noen gamle bjørnespor, men gamle var de. Kl. 3 $\frac{1}{2}$ leir omtrent ut for renleiren fra i fjor.

6.april 1902, søndag.

I natt røk det op med SW kuling og sne. Utover morgenen stilnet det dog av til 2-3 m, men fremdeles snetykke da vi kjørte kl. 7.45. Det gav sig

noe, og en stund så det ut til å ville klarne. Men det kom igjen, både vind og sne og det blev riktig surt. Kapteinen har fått en smerte i begge føtter som gjorde ham nesten uførlig idag, og vi slo leir alt kl. 12 $\frac{1}{2}$ etter bare 8.9 kvm kjøring. Vi hadde da passert den lengst mot NW utstikkende sandør på Bjørnekapplandet noe W for Ammonitberget. Kl.5 var jeg ute, det er nu stilnet aldeles av, klarnet oventil og bare en temmelig sterk dis igjen, ÷ 29.5. Håper at den ikke oftere skal vinde sig ned i 40-ene.

Jeg befinner mig nu særdeles vel, frisk i alle måter, og ikke særlig trett, - takket være den langsomme marsj som vi gjør. En sånn periode med langsom, tung kjøring på slett vei er absolutt det beste for folkene å begynne sesongen med. Hundene trenger nu derimot et par gode for- og hviledager. Vi venter oss bjørn i Storfjordgapet. Også for vår egen del tok vi gjerne en bjørnebiff nu - eller en blodpudding. Appetitten stiger raskt, og når - om stigningen vedvarer - uante høider. Men så har jeg jo en del å ta igjen fra den siste måned, og for de neste to blir det jo mosjon nok.

7.april 1902, mandag.

Stille og snetykke da vi kjørte kl. 7.45. Senere litt vestlig vind, men tykke hele dagen. Surt og svært tungt føre. Kom sent avsted, hundene begynner å slakke. Kapteinen har ondt i føttene fremdeles. Slo leir nr.7 litt over kl.3. Da stille og ÷ 25, så det kjentes ganske mildt. Blåser litt nå igjen.

8.april 1902, tirsdag.

Snetykke, vind i natt, men den løide og holdt sig løi eller stille hele dagen. Kjørte ved 8-tiden i tykken efter et glimt av landet som først blev synlig ved middagstider. Utover em. klarnet luften av og bare disen blev igjen. Ved $\frac{1}{2}$ 4 tiden nådde vi Peders og min gamle I7.mai-odde og slo her leir nr.8.

9.april 1902, onsdag.

Stille og disig, men solen skinte idag godt allikevel. Følget returnerte idag, og vi ligger over for å uthvile hundene og om mulig fore dem op, hvis en bjørn skulde finne på å komme til oss.

Straks de andre var reist og vi vendte oss mot land, fikk kapteinen se harer ovenfor krakken, 2-3-10 ialt, og vi avsted. Kapteinen skjøt 4, men jeg skjøt bare to bomber, da jeg på grunn av sneblindhet på det høire øie ikke så ordentlig. En fikk jeg dog med hagl. Siden i em. var jeg oppe og skjøt en bom igjen, denne gang en tåpelig bom fordi jeg ikke passet på å få rent skudd.

Vi hadde oss først en bedre frokost på hare, og så hadde vi våre saker ute til tørring, så nu har vi det rent og tørt igjen. Vi ligger nu og venter på bjørnen. Vi passerte et frisk spor igår, og et par gamle går her forbi, men vi har enda ikke sett noen bjørn på hele turen og bare få spor, så håpet tør vise sig forfengelig.

10.april 1902, torsdag.

Idag fint vær fra morgenen av, men det tyknet til med dis og sne utpå formiddagen. Jeg var for sneblindhet nødt til å holde mig inne og sydde litt på min sovepose og mine fännsko, mens kapteinen gikk på harejakt og skjøt 5 stk. omtrent på samme sted som igår. Dem kom han så hit med og gikk igjen et annet sted, men da var det for sent. Stille i hele dag, var bare ute og forte hundene nu for en stund siden med hare, en halv tørrfisk og en halv hare syntes å bekomme dem ytterst vel.

11.april 1902, fredag.

Stille, klart, fint vær idag. Kapteinen drog på harejakt ved $\frac{1}{2}$ 8 tiden og skjøt 4, ialt 14 harer ved denne teltplass. Jeg var også ute og gikk, men skjøt ikke noe. Så litt på bergarten, hvad der er å se. Sneblindheten er så pass bedre at jeg idag ingen smerter har hatt, men jeg ser ikke klart med det høire øie. Maven har vært rebelsk de to siste dager. Det kan være det ferske kjøtt, og gir sig nok. Imorgen skal vi forsøke å kjøre. Det kommer visst til å gå trått, det gled ikke på skiene idag. Tørkedag!

12.april 1902, lørdag.

÷ 39 imorges, så den kan enda, men stille og fint. Vi kjørte svært langsomt, føret var særdeles tungt, og kl. 3.15 hadde vi bare fått 10.5 kvm. Ikke et bjørnespor å se.

13.april 1902, søndag.

SE kuling 8 - 12 m, og vi blev liggende.

14.april 1902, mandag. Likeledes.

15.april 1902, tirsdag.

Ved midnatt stille efter at det hadde løid utover eftermiddagen. Men om morgenen tok det til å blåse igjen, og da vi kjørte kl. 8.15, blåste det en bitende nordenvind rett imot. Føret var imidlertid godt på de første 3-4 kvm idet gammelisen eller gamle harde skavler var blankfjernet, og det gikk rask fremover og varmen holdt vi. Senere blev føret slettere, men vinden løide og utover eftermiddagen hadde vi bare sno, men så snedde det igjen. Det hadde det gjort hele dagen lenger nord i sundet. Ved 3-tiden slo vi leir nr. 10 tvers av østre kapp ved Skårefjorden i le av nordlige odde ved bukten på østsiden. Her er fint land, men ingen dyr å se, - et eneste gammelt bjørnespor har vi sett idag.

Jeg er nu bra av sneblindhet, og et anfall av mavesyke er også vel over. Fikk vi nu bare stille og klart vær, blev det bra, for kulden synes nu å ha slått sig, ÷ 22 i em.

16.april 1902, onsdag.

Nordlig kuling holdt sig utover natteh sterk, løide noe mot formiddagen, og langs landet hadde vi fra tid til annen le under kjøringen. Ved middagsrasten var kapteinen litt i land, mens jeg skulde forsøke å tørke indreteltet, hvad det ikke blev noe større av, da det blåste for meget. Vi fortsatte litt etterpå, men kom snart frem til en odde hvor alt le ophørte, og vi fikk henge fast. Ute på fjorden stod jordrokket den hele dag, og også her tok det nu til, men det er mindre kaldt. ÷20 kl.2.

17.april 1902, torsdag.

Igåraftes sov vi rolig da vi kl.10 vekkedes av et avsindig leven av hundene. Vi krabbet ut av sekkene og tumlet ut av teltet, jeg foran og tok til å glane efter årsaken til forstyrrelsen. Ventet å få se bjørnen midt mellem hundene og blev ytterst overrasket over intet - absolutt intet å se. Jo, der nord i krakken rører sig noe stort gulhvitt, og en bjørn lunter rask utover isen. Øiensynlig har den vært oppe på isfoten for å ta et overblikk

over situasjonen som den fant mindre tiltalende, og som den nu vilde trekke sig utav ved ilsom flukt. Vi slipper hundene, mente kapteinen, og som sagt så gjort, og en for en efter hvert som de slapp løs satte hans hunder avsted efter bjørnen, mens mine protesterte ved voldsom gjøing mot deres triste lod å bli igjen. Jeg var inne i teltet efter våtter og neversåler, og med dette, børsse og patrontaske i nevene trasket jeg i vei efter hundene, snart efterfulgt av kapteinen som innhentet mig og var hensynsfull nok til ikke å springe fra mig. Vi så nu hundene der hadde innhentet bjørnen - som en mørk masse langt ute på isen. Men snart bar det mot land med kampen, og inne i en bukt forsvant de for oss. Da vi kom dit, fant vi et trangt elveskar som munnet ut der, og kapteinen formodet at bjørnen var dradd dit. Da vi stanset og lyttet, hørte vi duren tydelig nok. Altså opover bakken, kapteinen foran og jeg strevende bakefter så godt jeg kunde. Da han var kommet helt op litt før mig, hørte jeg: Nu skal De få se på spell! Og spell var det. På den andre siden av elven var en stupbratt skrent med hårdskavl og ovenfor denne på toppen av skrenten lyste bjørnen i solen som en måne der holdt på å gå op ved fjellet, - og om månen svermet fire kometer, den femte strevde midt oppe på skavlen for å komme op, for her hadde toget fart opover med bjørnen i teten og hundene i hele lene på den. Holdet syntes langt og uheldig, men kapteinen skjøt et skudd, dog uten å treffe, da vi begge - som vi siden så - langt overvurderte avstanden. Da kapteinen ikke gjorde mine til å gjenta skuddet, foreslo jeg at jeg skulde krabbe op til skueplassen for bataljen ad bakveien som var bratt, men dog bar mark og almindelig bakkeskråning. Jo da, det kunde jeg gjøre. Og jeg i vei, og kom snart derop. På en liten plass, knapt 10-12 skritt i diameter, stod bjørnen og holdt front mot disse angripere. Av og til besvarte den et usedvanlig heftig angrep med et kort utfall. Jeg fikk ikke skudd på den før jeg var den helt inn på livet oppe på den samme flaten, og da jeg kom, viet den min ringhet sin udelte oppmerksomhet i et langt forundret brøl og lot fullstendig hånt om hundene. Men den fikk ikke tid til næiere undersøkelser, for et skudd i bogen spisst forfra sendte den med noen siste krumspring like inn på de hinsides jaktmarker. Enten den nu falt for nær randen av skrenten, eller

hundene drog den, vet jeg ikke. Men da den hadde ligget litt, forsvant bjørn og hunder ned for randen av skavlen, og kapteinens hurra antydte for mig det prektige i denne vilde aketur. Da jeg kom frempå, så jeg den ligge mellom stenene på den andre siden av elven, og hundene rundt om. Kapteinen hentet sine dragsterter, mens jeg tok på mig mine finnsko som jeg hittil hadde vrangt på like ut av soveposen. Neversålene hadde jeg på skiremmen, og en skrå smakte fortrinlig i den svale natteluft, for aprilnettene er litt svale enda. Med hunder forspent i nesen fikk vår falne fiende foreta en siste rask fart til teltet, det siste stykke satt kapteinen på som på en annen slede. Så bar det til å flå og lemme op slaktet. Hundene åt, og det samme gjorde vi da vi var ferdige. Vi tok en bjørnebiff og kaffe kl. 2-3 på natten og la oss så til å sove igjen.

Var ute kl. 8. Tørkedag og foretelsesdag for hundene. De ligger som døde i solskinn og stille.

18. april 1902, fredag.

Kjøreklar kl. 6 $\frac{1}{2}$ idag i fint vær, men sterk nordlig skydrift spånede motvind, og da vi kom et lite stykke frem, fikk vi like op til 8-10 m. Det var surt. Det gav sig da vi kom op i det søndre sund, og mot middagstider da vi kom op under øen, var det fint igjen. Men her var føret tungt og veien dårlig, da her hadde vært åpent, og skavlene i den sammenføyne gammelis var ytterst ubehagelige. Her så vi en bjørn som flyktet skyndsomt, og vi lot den gå. Nådde kl. $\frac{1}{2}$ 2 vår gamle pinseaftensteltplass hvor vi så bygget vårt depot i en gammel eskimokjøttgrav.

19. april 1902, lørdag.

Fint vær, stille, men kaldt og klart. Kjørte kl. 7.45, og hadde godt føre langs vestsiden av øen, så vi kl. 10.15 alt var oppe under odden. Her så vi forrige vår harer og ryper, og nu satt her igjen to harer som kapteinen skjøt, mens jeg hørte rypen. Hermed heftet vi en del og kom oss kl. 11 forbi odden. Nordenfor var føret gjennemgående dårligere og veien slettere - løs sammendreven is med ujevne skavler og fin nysne og frostrim ovenpå. Stykkevis var det dog ganske bra, og vi fikk igjen en 15.kvm. dags-

marsj. Ved leir nr.12 så vi ulvespor av I-2 ulver, nattgamle, - og her oppe på den siste del av veien spor som sikkert var gått idag.

20.april 1902, søndag.

Startet idag kl.8.10, fint stille vær, overtrukket, men det truet med sne, og innen to timer hadde vi den også. Hertil kom meget besværlig is med løst føre på et stykke, og fremkomsten her var liten. Føret blev bedre idet skavlene blev harde og jevne, og isen blev jevn. Vi kom godt frem på slutten igjen, og kl.3 slo vi leir nr.14 litt ~~øverst~~ nordenfor vår leir nr. 29 fra ifjor. Så en del bjørnespor og en stor flokk moskusokser inne på land.

21.april 1902, mandag.

Startet kl. 7½. Nordlig vind hele dagen, men noenlunde klart. Passerte leir nr.28 fra ifjor i 5-8 kvm distanse. Så ovenfor her en mindre flokk moskusokser. Dårlig løst føre på bukten, bedre innunder land. Men nordenvinden økte, og kl. 2½ hukte vi fast likeså godt. Surt!

22.april 1902, tirsdag.

Fint vær idag, men kaldt. Start kl.8. Noe ugrei vei og trått føre, men stykkevis også godt. Passerte tre moskusokser som gjorde holdt og front for oss oppe på stranden og stod til lenge efter at vi hadde passert dem. Passerte i ca. 8 kvm distanse vårt I. hundematdepot fra ifjor, og kl. 2½ slo vi leir nr.16 omtrent på samme sted som leir nr.17 i 1901. Nordlig sno i em. igjen.

23.april 1902, onsdag.

Tørnte ut og kjørte kl.7½ idag i noe disig og overskydd vær med litt nordlig vind og ÷ 30.2. Nådde ved 10-tiden op til kappet - og nordenkulingen som her tok til så vi måtte "huke fast" kl.11. Straks vi var kommet inn, økte kulingen, og det blåste sterkt i hele eftermiddag og turer fremdeles frem. Fjorden står i et rokk, mens vi her hvor vi ligger har litt le, men allikevel 8-10 m. Det går haråt ut over nesen og det øvrige ansikt i dette vær.

24.april 1902, torsdag.

Fint vær imorges. Kjørte kl.7½ og kom til å begynne med godt avsted, men fikk senere ytterst ubehagelig is og føre, og det gikk trått og tungt.

Litt vind imot idag også og ved teltslagningen 3-4 m. Slo kl. 4½ leir nr.18 ved nordlige odde av den østgående fjord. Så et selhull opgravet av bjørnen og ulvespor rett her ute, og ved leir nr.17 gamle renspor.

25.april 1902, fredag.

Første absolutt fine dag, ca. ÷18, stille og klart solskinn. Verdens besværigheter i form av dårlig føre, løst eller blankføyen is. Middagsrast ved begynnelsen av Isfjellodden. Her skjøt jeg en hare som sprang like bort til mig og satte sig i haglskudds distanse. Slo leir kl.2 på sydsiden av odden i håp om moskusdyr for hundene. Slo feil. Skjøt en rype og bom på en hare, mens kapteinen også skjøt sin rype og sin hare nr.16, mens det bare er nr.2 for mitt vedkommende.

26.april 1902, lørdag.

Startet kl.8.10, fremdeles i fint vær. Passerte langt om lenge Isfjellodden ved hvis nordligste punkt vi holdt middag og rådslo. Jeg stemte for å kjøre til Blåfjell straks, og det var kapteinen enig i, og det gjorde vi så. Fant isen bedre enn ventet idet vi kom østenfor grensen av gammelisen, og da føret var bra fast, hadde vi bra fremkomst. Det ser fremdeles bra ut forover. Landet tar sig også noe bedre ut når man kommer nærmere. Rett foran oss har vi en fjord. Øst for denne sees de høieste partier av landet isdekket Bredekket ender her i flere tusen fots høide med den samme loddrette kant som for brefronter kjent, hvad der gjør denne Hochschnee lettkjennelig i dette ellers jevnt snedekket land. Nedskytende breer kan ikke sees herfra og når ikke ytterkysten, men jeg antar at de fins inne i nevnte fjord.

27.april 1902, søndag.

Kjørte kl.7½ og nådde litt før kl.11 Grinnell Land ved foten av Blåfjell. Her var jeg i land på et par steder mens vi drog vestover. Hadde her til dels en kjedelig kjøring på blankis og fuktige skavler. Det stod faktisk vann på isen. Den var skitten og hadde høie fjellveggen ovenfor. Så tok vi da fatt på lavlandet vestenfor. Her kom harene rennende mot oss nede ved isfoten, og kapteinen skjøt 2, mens jeg skjøt to riflebommer og to hagltreffere på en, som jeg da endelig fikk. Slo litt over kl.3 ved den i SW utskytende

odde. Vi ser opover som vi formoder og håper er et sund. Et utrolig fint vær, ÷ 12.1 i em., stille og nesten klart. I syd har det dog i de siste dager stått mørke skyer.

28.april 1902, mandag.

Samme fine vær. Posetørk i hele dag. Kjørte kl. $\frac{1}{2}$ 8 og kom ved 11-tiden til en odde hvor vi fikk se en del harer. Dem skulde kapteinen inn og ta, og det bar til å skyte. Han skjøt ca. 20 skudd og fikk 12 harer. Da han så kom tilbake, skulde vi la hundene få en hviledag her. De sprengt en hare hver. Mens kapteinen tok middagshøide, reiste jeg teltet, og så skulde vi op og hente harene. Da kom en springende og satte sig 4 skritt fra mig, nidstirret, blinket, rynket på nesen og viftet med ørene, og da den så sprang, skjøt jeg den med hagl. Etter middag teltreparasjon og istandsettelse av odometeret. Så var jeg oppe og skjøt en hare til etter å ha bommet tre ganger. Senere skjøt jeg to i en double, og atter senere skjøt jeg på en med hagl. Den fikk jeg ikke, da den la til fjells hvor jeg ikke hadde tid til å følge den. Slo en stuff og gikk ned igjen. Det er 16 harer på en flekk.

29.april 1902, tirsdag.

Fremdeles det samme fine vær. Vi kjørte kl. 8, men etter 1.5 kvm kjøring kom vi frem til en odde og fikk se fjordens bunn istedenfor som vi hadde håpet, et fortsatt løp. Vi vendte derfor mot vestsiden og arbeidet oss langsomt og tungt over til den vestre strand som vi nådde ved middagstid. Her hadde vi først litt bedre føre, siden løsere igjen og slo leir nr. 23 ute ved odden av fjorden kl. $2\frac{1}{2}$.

30.april 1902, onsdag.

Startet idag litt før kl. $\frac{1}{2}$ 8. Været fremdeles klart, dog med litt vestlig vind og dis vestover. Kom snart på bedre føre langs isfoten. Her så vi spor på isen etter en flokk ren.

Fikk siden løst tungt føre og gammelis, dog polarpakk, da isfoten var impassabel. Senere igjen noe bedre, og etter middag kom vi godt frem på til dels blankføken is. Været fint ved teltslagningen.

1.mai 1902, torsdag.

Fint vær i morges. Jeg var i land og slo en stuff, og kl. $\frac{1}{2}$ 8 kjørte vi - fem kvm på de første to timer, og vi satt på for det meste. Men så gikk det tyngre, veien blev uradigere, og det trakk over og begynte å sne. Det snedde og var tykt hele dagen. Straks efter starten skjøt jeg hare nr.38, min 8 de. Ved 3-tiden befant vi oss utenfor munningen av en større fjord og slo leir her I tykken kan vi intet se.

2.mai 1902, fredag.

Disig til å begynne med, men det klarnet av mens vi brøt leiren. Drog innover fjorden som vi antar og håper er et sund. Møtte gammelis og løst føre. Dårlig fremkomst. Fin middagsrast, observasjon og sjokoladekoking. Leir ved $\frac{1}{4}$ tiden, da vi ikke turde kjøre lenger før vi fikk se innover. Det var nu tykt igjen. Er meget i beråd med hvad vi skal gjøre.

3.mai 1902, lørdag.

Snudde og kjørte idag tilbake, da det var sne og tykke så vi intet vilde få se ved å kjøre lenger inn, og heller ikke turde vi risikere flere dager. Nådde lett gjennom gammelisen ad veien fra igår, men fikk så løst føre hvor fremkomsten var tung og sen. Kl.3 slo vi leir nr.27 noe nord for fjordens nordvestlige odde, syd for det ytterste kapp som vi har sett. Været tykt med sne og litt vind i hele dag, men ved leirslagningen en frisk nordenvind ned av et skar eller dal.

4.mai 1902, søndag.

Snedde i natt da vinden la sig ved midnatt. Snetykke fremdeles imorges da vi kjørte. Det lettet utover mot middagstid. Føret tungt glidende på nysneen, men ellers veien bra, da underlaget - selv i gammelisen som vi hadde jevnt hele veien - var hard skare. Landet forandrer nu karakter og får et rundkollet forland med høider innpå et stykke, men ikke et liv eller spor av liv, ikke en gang et revespor. Slo leir ute på en stor bukt hvor vi har - som det synes - et ytterste kapp med en liten ø foran i nord og et forholdsvis lavt land med gjennomganger og overganger østenfor. Det vestre land synes å avslutte mot NE og dra sig unda - mot NW og vestligere enda på bredde med ovennevnte kapp på østsiden.

Isfjellis har jeg ikke sett de siste dager. Høie koss som kunde mistenkes for sånne, har vist sig sammensatt av mindre koss av sjøis, altså skrugar. Et slikt, ca. 20' høit og 50-60 på hver kant undersøkt idag.

5.mai 1902, mandag.

Tidlig start kl. 6.45. Fint vær, men kaldere ÷ 23.2. Gammelis av grov sort med enkelte store klarer. Ingen isfjellis, men gammeliskossene gjennomsnittlig 10-15 fot, enkelte også 20 f0tover isens overflate. Gamle avsmeltede, nu rundede skrugarer er lett kjennelige i de fleste. Middagsrast med observasjon og tekoking. Føret tungt og dagsmarsjen kort. Fremdeles leir nr.29 bare i sikte av det kapp vi har hatt forut fra igår middag. Vi er nu på høide med nordspissen av landet vestenfor. Middagshøiden 81⁰ 22', og så har vi kjørt ca. 4 kvm senere.

6.mai 1902, tirsdag.

Kjørte kl.7.15. Været klart oventil med tykke nimbusbanker lavere ned og litt vind fra NE, N og NW. Det blev snart helt overskydd, og litt fin sne falt. Vi kom imidlertid nu på jevn is, og tross svært dårlig glidning kom vi til kl. 12 opunder det kapp som vi nu har styrt på de to siste dager, efter å ha passert en liten lav ø og fremdeles med den større høie om bakbord. Sur middagsrast. Ved selve kappet så jeg på isen et spor efter et enkelt dyr, sannsynligvis ren. Været var nu tykt, og det snedde litt av og til. Vi fortsatte langs krakken/ og isfoten, innenfor en høi 20' - 30' skrugar og slo leir ved 3-tiden. Hundene er nu temmelig ute av kondisjon.

7.mai 1902, onsdag.

Snetykke og sydostlig vind idag, umulig å se noen ting og vi blir liggende, da det er umulig å kjøre og umulig å se noe til landet, og fordi vi med klart, siktbart vær antagelig fra en nærliggende fjellknatt vil kunne se tilstrekkelig til å kunne avslutte kysten mot Kapp Alfred Ernest. Vi ligger her på ca. 81⁰ 37' og ca. 94 v.l.

Forer hundene dobbelt idag. En kort ekskursjon op for isfoten gav mig det overraskende resultat av anstående porfyrer i forskjellige varieteter.

8.mai 1902, Kristi Himmelfartsdag.

Fikk lengde idag kl. $\frac{1}{2}$ 8. Fin sne faller, men solen skinner så vidt igjennem. Får prøve en ekskursjon, men har lite håp om videre observasjoner og fotografier. Kapteinen gikk på en topp nordenfor her for å observere og ta peilinger. Imens stelte jeg med forskjellig, fotograferte og tok meridianhøide, $81^{\circ} 36'$ n.br. Kapteinen kom tilbake, og da hadde jeg middagen ferdig. Etter middag var jeg en liten tur igjen, senere observasjon, hundeforing o.s.v.

Landet her synes opdelt i en rekke av øer og halvøer, meget goldt å se til. Et eneste revespor sees her. Noe bedre vilde det kanskje ta sig ut om det ikke var så helt snedekket at det bare er de golde tørreste barrabber og skrenter som er sneløse og synlige.

9.mai 1902, fredag.

Fint vær idag med sydlig vind naturligvis, siden vi nu skal sydover. Kl. $\frac{1}{2}$ 8 forlot vi vår nordligste teltplass og styrte hjemover igjen. Hundene like dørske som før. Glir dårlig på nysneen, men det er jevnt hardt under og gammelisen jevn fremkommelig. Vi burde med våre lette lass ha kunnet kjøre mer enn 15.5 kvm på 8 timer, selv med 3 kvarters middagsrast med tekoking - som især kapteinen fant sur. Det blåste litt av SSE. Vi holder nu nedover mot sydostsiden av den ø (?) som avslutter det vestre land, og venter å komme under land imorgen.

10.mai 1902, lørdag.

Kapteinen tok azimutobservasjon, og jeg assisterte, for vi kjørte, o. da vi vel var i gang, var det alt overskydd gråvær og surt med sydlig sno. Kom under land ved middagstid, et øde land med flint til bergart foruten lavaskikter. Passerte den sydøstre odde og slo leir litt før kl.3. Det var da begynt å klarne med vind fra SW.

11.mai 1902, søndag.

Kjørte i fint vær. Hundene dovne. Besluttet derfor å stanse ved middagstid og kjøre til natten. Etter middag gikk jeg en tur i land. Vi er nu på sandstenlandet igjen med lavt forland og rikelig vegetasjon. Så bare spor av hare og rype og sommerekskrementer av moskus. Vendte tilbake kl.4 og assister med observasjoner. Etter en søvn på $2\frac{1}{2}$ time uttørning og kjørte så kl. $1\frac{1}{2}$.

12.mai 1902, mandag.

Vi hadde kjørt et par timer da jeg fikk se en flokk moskus på I2-I4 dyr. De gikk dog så langt oppe i land at vi besluttet oss til å la dem gå i håp om å få noen lettere senere. Fint vær. Leir kl.6.

Da vi ikke fikk sove lenger ved 3-tiden, tørnte vi ut og kjørte igjen kl.6.15 em. Været var nu overtrukket og det blåste litt av NW. Snart begynte det også å sne og blev så tykt at kjøringen blev ytterst vanskelig. Snart måtte vi forandre kurs efter å ha gisset oss til en ny. Fikk nu gammelis og skavler og strevde en del. Kl.12 la vi op. Slo leir nr.35 i le av et gammeliskoss.

13.mai 1902, tirsdag.

Vinden steget til kuling utover morgenen, det sner fremdeles og er aldeles usiktbart. Vi vilde ellers ha kjørt i em. - efter uttørning litt før middag, men får like godt se det litt an.

14.mai 1902, onsdag.

Fremdeles like usiktbart, sne og vind. Stilnet dog av ved middag, og kl.2 lettet det så vidt at vi fikk landkjenning. Kjørte kl. 4.15 og nådde kl. 9 $\frac{1}{2}$ foten av Kvitberget hvor vi slo leir for observasjoner. Tungt føre på nysneen og været fremdeles truende.

15.mai 1902, torsdag.

Været overskydd om morgenen med vestlig vind. Efter at lengdeobservasjon var tatt, gikk jeg en tur op i land for å se efter dyr, men så ikke spor - bare efter hare - og litt før I2 var jeg tilbake. Efter meridianhøide middag, og kl. 2.45 kjørte vi, først 4 kvm langs dette land, hvorefter vi satte kursen over sundet for vårt fra ifjor. Dit kom vi litt over kl. 10 og slo leir omtrent på samme sted. Løst føre og tungt. Da kapteinen hadde mast ut sine hunder, fant han at det vilde være moro å se hvordan mine vilde greie det, og jeg fant moroen tvilsom. Det gikk da, fullstendig like så fort som før, især da vi også byttet kjelker. Kuling av W til å begynne med, stille og dis innunder landet her.

16.mai 1902, fredag.

Brøt leiren og kjørte ved $\frac{1}{2}$ 10-tiden. Klart vær med vestlig vind. Så

ikke dyr og/ slo leir ved Smørgrautberget for observasjoner - lengde aften og meridianhøide ved midnatt og lengde neste morgen igjen. Var en tur ved min hareur fra ifjor, men så ingen spor som var friske, men mange gamle. Haren har ikke vært ute etter styggværet enda. Skjøt to ryper, den ene -hannen - hadde alt anlagt brune fjær. Så også flere sett moskusspor, deriblandt et av en flokk med flere ganske små kalver. De var gått sydover, og vi venter å finne dem på flatlandet.

17.mai 1902, lørdag.

Fint vær, stille og klart. Kjørte kl. 9 $\frac{1}{2}$. Da vi kom til begynnelsen av flatlandet, kjørte vi op på en haug, da vi tenkte at dyrene holdt sig i de øvre deler av dalene, og her fikk kapteinen ganske riktig se en flokk på 9 dyr. Vi kjørte ned i dalen unda været og kom dem på skuddhold før de reiste sig. De lå og tok sin middagslur. Kapteinen måtte slippe sine hunder og gikk efter og bebynte å skyte. Av mine slet de fem sig og strøk efter. Jeg tok fotografiapparatet og geværet og gikk også bort. Kapteinen bad mig skyte ihjel en vill okse som han hadde anskutt, men som fremdeles ekserserte svært med hans hunder, og den falt for mitt skudd. Så tok jeg fire fotografier. Der lå nu fem voksne dyr, og et til var anskutt av kapteinen. Vi hadde villet skyte fire, men nu fikk vi se 4 små kalver, og hundene var helt besatte. Vi mente da at det ikke var annet å gjøre enn å skyte også de tre siste, den ene av dem var jo alt anskutt. Jeg skjød først en okse til med to skudd, og så den anskutte, og kapteinen skjød en, mens jeg skjød den siste, ialt to anskutte og to friske. Så slo vi ihjel de små kalvene som vi tok med hendene og stakk ihjel med kniv. Dette var oss ubehagelig, men ikke til å undgå som det nu en gang var. Hadde vi visst at det var små kalver med, hadde vi ikke sloppet hundene. Fordi jeg hadde en mistanke om det, vilde jeg ikke slippe mine. - Så flådde vi hver vår og åpnet to, samt flådde to småkalver. Kl. 4 $\frac{1}{2}$ var vi ferdige og hadde teltet oppe. Biff og kaffe samt te kl. 9. Velstand på alle kanter.

18.mai 1902, I.pinsedag.

Uttørning kl. 8 $\frac{1}{2}$. Blodpudding! Flådde og renskar hundemat, så bare

to av de voksne dyr ligger igjen og intet annet praktisk talt. Det blåste i hele dag og snedde før vi var ferdige, og det sner fremdeles.

19.mai 1902, 2.pinsedag.

Voldsom vestlig kuling røket op i løpøt av natten. Tørnte først ut v ved II-tiden. Kapteinen var ute og gav hundene og fylte primus. Siden åt vi op restene fra igår og tørnte inn igjen kl.6 og ventet på bedring i været.

20.mai 1902, tirsdag.

Ventet til kl.10 idag. Noe løiere idag og ikke de voldsomme byger. Det er dog enda 6-7 m jevn vind og undertiden mere. Istedenfor koking tørnte vi ut til en halvannen times jobb med hundeforing etc. og så frokost kl. 1-2.

21.mai 1902, onsdag.

Fint vær idag, stille og solskinn. Stelte alt i stand, tørket og lesste. Jeg har ganglemmer av tre dyr godt og vel, foruten vårt munnforråd og tre små kalver. Det gikk strykende da vi kom oss i vei kl. 7, men på isen fikk vi et ytterst ubehagelig føre med bristende skavler. Noe bedre langs isfoten som vi derfor fulgte. Den hadde vært sterkt trafikert av ulven før. Noe over midnatt slo vi leir etter 10 kvm kjøring. Hundene er forette, men i langt bedre kondisjon nu.

22.mai 1902, torsdag.

Storfint vær, barhodet og i skjorteermer d.v.s. i islending uten vindtrøie. Kjørte kl.II og sluttet kl.3 for å kjøre til natten. Føret til dels løst og tungt. Ved en stopp hadde jeg kikkerten oppe og rettet den straks inn på en flokk dyr oppe i land. De fins her på øem, Moskusøen.

23.mai 1902, fredag.

Lever nu i den "bakvendte verden" igjen. Etter en liten blund fra 7 - II i gåraftes kjørte vi kl.3 i morges. Vi lå ved et av de nordligste av isfjellene N for 2. Depotkapp. Dette nådde vi etter 3.7 kvm kjøring, d.v.s. leiren fra ifjor 15-16 mai. Været var fint, men det begynte å blåse straks vi kjørte, en sterk kuling av W. Langs odden var isen barføket, og vi holdt langs isfoten. Det gikk ganske raskt, og vi satt på for det meste. Nysølvet måtte jeg spikre, kapteinen likeså. Kl. 8 slo vi endelig leir hvor den lave

odde ned mot Vakkerkapp begynner. Her var det stille og riktig fint, ÷ 6.7.

Ved forrige leirplass såes et gammelt bjørnespor, og langs isfoten her har vi hele veien sett et, foruten flere ulvespor. Oppe ved Depotodden satt fem herer og solte sig på en leflekk. De fikk gå i fred takket være kjøtlasset.

Nu kl. 4 em. da det er slutt med søvnen, kaster det og blåser ganske voldsomt, og jeg tror det er overskydd. Vi har vel enden på godværet nu.

Nei, ikke riktig. Det tok til å blåse, men er klart og fint fremdeles. Kjørte litt før kl.10 og kom raskt avsted. Hundene er meget bedre. Fross ujevne skavler og til dels litt løst fra Vakkerkapp og over mot Adskillelsens kapp, gikk det fort og vi satt på og kjørte de siste 4-5 kvm. Kom frem kl.3 morgen

24.mai 1902, lørdag.

Slo leir her, da kapteinen skulde ha observasjon. Lengde om morgenen som han fra, men en meridianhøide og lengde om aftenen fikk han. Jeg hadde en sørgelig hodepine i natt og merker enda i em. litt til den.

Litt over $\frac{1}{2}$ 9 kjørte vi og holdt langs nordostsiden av landet. Passerte først tre, siden otte voksne moskusokser som gikk og gresset i midnattssolen. Været var fint, ingen vind å snakke om. Vi skulde ha leir ved "Lavlandet" her, og så like før leirslagningen en flokk på over 20 dyr. Leir kl. 1.

Jeg tørnte ut kl.9 for å gå på en ekskursjon hvor jeg foruten 6 harer så ytterligere en flokk på fem dyr og to partier gammelokser på to dyr hver. Fant her formodentlig miocene kull. Kom tilbake litt før middag, og nu over middag skal vi kjøre videre.

Kl.3 bar det avsted, og leir slos ved 8-tiden litt N for Bays fjord.

26.mai 1902, mandag.

Sen uttørning - lengdeobservasjon - og kjørte først like etter meridianhøide med kurs for Maiodden. Storfint vær og bra føre. Bjørne- og ulvespor ved Maiodden. Fant den tapte kniv etter noen graving på leirplass nr. 14. Nr.46 litt sydligere. Her ligger 8-9 moskusokser i solen på bakken ovenfor oss.

Mens vi satt ved teen nu, gjødde hundene mine, og jeg gikk ut og fikk se en ulv - og en til. Varskudde kapteinen som også kom ut, og fikk imidlertid min børs klar, men skjød ikke, da han tok sin. Han skjød tre bom, og jeg holdt mine skudd tilbake. Ulvene strøk sydover. Alt hvad jeg hadde for det hele var å få min ^{te} kopp veltet utover soveposen da kapteinen brøt ut. Naturligvis har ikke han gjort det. - Senere hørte vi gjentagne gåseskrik.

På eftermidnatten kom ulvene igjen, 8 ialt, og kapteinen skjød på en og traff, men ikke verre enn at den hinket bort. De øvrige holdt sig på avstand og strøk ved skuddet i ~~Hand~~. Her gikk de sig tilsynelatende aldeles uforvarende på fire moskusokser som sluttet karre for dem, men ulvene angrep dem ikke, stod i lang avstand og så på dem, og så trakk de sig tilbake. Noen søvn ~~blev~~ det ikke av, og vi tørnte ut til observasjon og senere kjøring kl. 8. Først så vi litt efter den sårede ulv, blodsporene var lette nok å følge. Men vi hadde ikke tid til å lete efter den og kjørte for Korsfjordsodden, hvor vi slo leir kl. 2½ litt innenfor odden. Været trekker over.

28.mai 1902, onsdag.

Sner idag fra tykk himmel. Mildt er det fremdeles. En godværsdag til vilde ha frembragt vanddammer på isen her ved odden. Sneen er tint og fordampet og skavlene fuktige, puddersukkeraktige. En måke flyr og skratter omkring her.

Kjørte kl. ½6 idag og kunde sitte på hele tiden. Føret dog delvis trått på slutten. Tiningen er alt kommet så vidt at vi kokte med smeltevann tatt på isen idag. Så fire moskusokser og mange sel på isen. Det sner fremdeles. Slo leir kl. 12 på noråsiden, noe ~~sinnenfor~~ det sted hvor vi kom ned fra Trollfjordeidet 28.april 1901. Teltplass på bar mark og smeltevann.

29.mai 1902, torsdag.

Kjørte ved midnatt i fint, men kjølig vær. Hundene mine blev efter idag og kom først med den aller siste del av kjøringen. Solskinn og vår idag igjen.

I em. kjørte vi igjen kl. 6½, men efter 6.3 kvm snudde vi, da kapteinen her bestemt gjenkjente lokalitetene fra Bays fjord våren 1899. Slo

leir kl. 9 $\frac{1}{2}$ på en svar sandør. Fin teltplass og fint vær. Av vier som var tilflommet i elven, samlet vi så meget at vi stekte vår biff og kokte sjokolade foran teltdøren - og sparte vår primus som vi nu har brukt på tre leirplasser før, og som enda skal holde en til, ialt fem.

30.mai 1902, fredag.

Fint vær fremdeles, dog litt blåsende idag. Observasjoner og fotografering, derefter kjører vi utover. Avsted kl. II.15. Varmt og tungt skiføre, men det gled lett på nysølvvet. Fikk senere igjen bedre skiføre og slo kl. 6 $\frac{1}{2}$ leir nr.51 på samme sted som nr.48. Nu samlet jeg så meget vier her også at vi stekte biff og godt kunde ha kokt te også, men den foretrak vi å ta inne i teltet og ved primussen. Det tar voldsomt på sneen nu. Vannpytter i alle gamle moskusspor og vått i leren overalt her.

31.mai 1902, lørdag.

Fint vær idag også, skjønt noe overtrukket til å begynne med og nordenvind ved middag og utover. Kjørte kl.8 og kom godt frem på for det meste blankis eller skavler langs landet. Stanset op ca. 150 m fra en snadd, og kapteinen gikk og krøp noe nærmere den og skjøt - forbi. Krabbet nærmere og skjøt atter forbi. Snadden syntes å like sig så alt for godt i solskinnet. Først ved det 5. skudd rente den. Derefter passerte vi to moskusokser som ganske rolig gikk straks ovenfor isfoten, mens vi kjørte utenfor.

Ved det røde fjell tok vi av veien og holdt mot Hattøen. På ekskursionsjon her om em. skjøt jeg tre harer og så flere. Så rype og hørte stormåke. Før idgg så jeg en flokk på seks - antagelig snepper - i flukt nordover og hørte tyvjoen holde leven.

I.juni 1902, søndag.

Kjørte kl.9. Voldsomme kast av nordenvind og solen ofte dekket av de drivende skyer, men forresten godt vær og bra føre så det gikk fort, især efter at vi inne under Storøen hadde fått blankis - som dog var noe knudret. Bekkene bruste, vanddammer på isen og i krakken. Så en større flokk moskusokser nær depotet oppe i en dal, men ingen sel på isen. En bjørn hadde passert leiren i natt i 2-3 kvm distanse. Nådde kl.2 til depotet hvor alt var

urørt. I em. en uheldig harejakt idet en anskutt hare kravlet sig bort mens jeg skjød en annen. Forskjellig til kl.12 midnatt. Stille og ekstra fint i natt.

2.juni 1902, mandag.

Fint vær fra morgenen med sydlig drag. Reparerte odometret i fm. og stelte oss forresten . Meridianhøide og middag og kjørte kl.2.45. Da var det overskydd og en frisk sydlig bris, til dels surt. Men det gikk fort, og kl.7 slo vi leir på en odde på vestsiden etter 15 kvm. Så også idag en liten flokk snepper i flukt ved depotet og flere sel på isen. Elven flyter rikelig hvor vi ligger, og vi koker med vann, ikke med is.

3.juni 1902 , tirsdag.

Kjørte idag kl. 7.15 i fint vær, nordlig drag. Sol i hele dag, men sterk nordlig vind fra middag og utover. Turde ikke forsøke den lille fjordbukt i Skårefjorden og kjørte derfor rett til nordre Ulvesund hvor vi slo leir ved min gamle teltplass kl.12. Vårlig her også, bart og vann i krakken og ferskvann på isen - riktig fint. Ingen sel å se i vinden, og meget få bjørnespor. Sørgelig hundeleven. Vi skulde sove fra 3 til 9, men måtte tørne ut kl.6, da kapteinen ikke så noen av sine hunder. Fant dem riktignok alle samlet om den løpende Lillemor, men levenet fortsetter. Nu er han ute og setter fast hundene for fjerde gang.

4.juni 1902, onsdag.

Ved midnatt kjørte vi fort gjennom sundet, men straks vi kom i Ulvefjorden, fikk vi vassføike av verste sort. Slededype dammer og løse sneskavlraster i mellom til å begynne med, senere mindre sne. Midtfjords var dammene tørre nu på natten, men under det andre land til gjengjeld omtrent sammenhengende. Fint vær, men noe ubehagelig NE. Opdaget at vi ifjor hadde tatt adskillig feil: Ingen bre når sjøen, og fjorden er stengt av lav, men kolossalt utviklet sandør lenge før vi ifjor antok, den er minst sine 10 kvm lang. Vi ligger på sydsiden av en som på vestre side er opbygget foran en breelvede. Den er relativt mindre, men dog med "2-3 kvm pil"(?) og tilsvarende bred - rett overfor den lille fjordbukt fra Skårefjord som vi ser bort i, og gjennom hvil-

ken vi ser Skårefjordens østside litt innenfor kappet. Ved ilandkjøringen i natt kjørte kapteinen ut i krakksprekken her som er åpen. Kjelken fløt på alluminiumskassen og sekken og kapteinen balanserte ovenpå mens hundene svømte, og vi var heldige nok til ikke å få ødelagt noe. Før kjørte han mig i sundet ut i en skrugarråk (?) hvor jeg - for å stoppe kjelken så den ikke gikk i "hullet" - måtte uti til op på leggen i finnsko. To ganger røk odometret og jeg måtte reparere det. Kort sagt, det var riktig en munter kjøring. Idag utpurring kl. 12, så skal jeg på ekskursjon.

Gikk kl. 2 opover. Ved øvre siden av øren satt to ryper som fikk undgjelde, det var det eneste levende jeg så, men jeg så tallrike spor, til og med en bjørn hadde vært oppe og undersøkt breen før mig. Det er også et godt land. I hellingene "blåbær polaris"-lyng og kreklinglyng samt andromeda, og på lerslettene oppe på terrassen og nedenfor også gressmyr. Etter 1½ times marsj var jeg ved breen og tok ialt 8 plater - forresten under ugunstige lysforhold. Kl. 6 var jeg ved teltet igjen. Her hadde kapteinen vært ute og sett efter gås - men forgjeves - samt reparert odometret. Inntørning - og ut kl. ½2.

5. juni 1902, torsdag.

Kjørte kl. ½5. Vassføike til å begynne med. Siden løsføre - mot Ulvøene bra igjen. Her fikk vi se en bjørnebinne med to små unger. Dem bar de til å kjøre på. Den kom unda været for oss og la i vei. Kapteinen mistet sin svøpe og slapp hundene, da to hadde sett bjørnen. De sprang et stykke og la sig så. Det var den bjørnejakt. Så holdt vi ned i sundet mellem de to Ulvøer som vi fant stengt av en neppe 100 m bred og 7-8 m høi grusterrasse. Leir kl. 1 på den sydlige del av øen. Fint vær, sel på isen inne på fjorden, måker her og der samt Tringa ved teltplassen som vi forlot. Overtrukket og blåsende i em.

6. juni 1902, fredag.

Tørnte ut kl. 5. Azimutobservasjon kl. 7½. Kapteinens hunder ømme i føttene og til dels sårbente, men vesentlig "utsexede" (?) og i ustand. Vi skulde først vente på meridianhøide. Jeg gikk derfor en liten tur op i

en liten elvedal like i nærheten, og på en slette der fant jeg tre harer som jeg fikk i seks skudd, tre veritable bomber. De to var drektige hunner med 4-5 og 7 nesten utviklede fostere - hår og lange ører. Forresten intet. Meridianhøide og venting utover ettermiddagen. Det er en varm dag, nesten stille og skyfri himmel.

Kl. $\frac{1}{2}$ 8 kjørte vi. Kapteinen forsøkte først foran, men så måtte jeg til, og det gikk så viddt. Jeg kjørte først langt fra ham et par ganger, senere nøides jeg med å holde foran. Føret var til å begynne med nokså bra, men da vi kom lenger ned på bukten, blev det løst. Vi slo leir ute i drivisen, da kapteinen ikke trodde å kunne nå Bjørnekapplandet i en kjøring med sine hunder. Så et ganske friskt bjørnespor og flere måker underveis. Fint vær.

7. juni 1902, lørdag.

Litt nordlig vind i fm., men sol fra klar himmel og hett i teltet. Kjørte kl. 3 em. Føret løst med vann under sneen. Jo nærmere Bjørnekapplandet, dess verre. De siste 4 kvm en sammenhengende vanndam med sørperenner. Jeg kjørte foran og hadde job med å skreve mig frem gjennom de ofte knedype masser av løssne mens kapteinen satt på bakenfor, hans hunder kunde ikke gå foran. De holdt en stund på å trå svøpen ut av hånden på mig hvert øieblikk. Senere stoppet han av og til og lot det bli et rum mellem oss! Det hadde jeg dog ikke gjort, det vet jeg med mig selv.

8. juni 1902, søndag.

Tørnte ut kl. 8 til azimutobservasjon. Derefter gikk jeg en tur over flatlandet mens kapteinen blev ved teltet. Jeg hverken så eller hørte noe til gås og gikk derefter op på nærmeste kulle. Derfra hadde jeg fri utsikt sydover og så på seks forskjellige steder moskusdyr, enslige par og to flokker, hvorav den nærmeste var 10 min. gang borte og på 10 voksne dyr og 3 små kalver. Den borteste flokken var på over 20 voksne dyr og sannsynligvis en hel del små kalver. Ikke spor av ren, så bare en *Tringa canutus* og en falk samt hørte den alle steds nærværende tyvjo. Kl. 2.15 var jeg tilbake igjen. Kapteinen hadde da sett flere mindre gåseflokker trekke forbi sønnenfra og hadde skutt to gjess som slo sig ned ved teltet. De var fete og i god stand.

I den ene som falt på min part, fant jeg to store hagl, et i låret og et som var trengt inn i ryggen og lå fast på forsiden av ryggseilen, til dels knust. Delvis overtrukket idag, men solen fremme rett som det er. Stille med sydlig drag i luften og mildt som før. Meget vann. Kjører i natt. - Vi kjørte kl. II $\frac{1}{2}$.
9. juni 1902, mandag.

Passerte over land hvor kapteinen kjørte foran etter at jeg hadde sagt nei til det. Så noen gåseflokker hvorav jeg skremte en med en bom. Passerte fire elver, men den femte var for dyp og stri. Vi måtte følge den ned til isfoten og utenom og dette blev en krok på 5-6 kvm. På isen kjørte jeg foran igjen - ytterst besværlig. Kl. 5 kom tett tåke, og vi la fast.

Tåken lettet eller drev forbi, og det har idag vært siktbart, men omtrent overskydd, stille. Solen tittet frem en gang imellem.

Kl. 10 $\frac{1}{2}$ kjørte vi i overskydd vær. Til å begynne med var isen ganske bra, d.v.s. det var tørre steder mellom dammene. Siden blev det mere løst og bare dammer og sørpe, og her gikk det langsomt. Kapteinen kjørte foran med mine hunder, jeg bakefter med hans. Det er det da noen mening i, for hans kobbel er nu svært sårpent og ikke synderlig villige til å dra. Slo leir kl. 4 etter bare 13.6 kvm kjøring.

10. juni 1902, tirsdag.

Lå idag først ovenpå posen, men over middag måtte jeg rømme teltet og legge mig på skinnen utenfor. Det blev for hett. Isen er som et hav utenfor. Gjess fløi forbi imorges og fins nok her oppe. Men dels har jeg vært for lat i varmen, dels er det lite lønnsomt å gå midt på dagen.

Kjørte ved II-tiden, subbet i begynnelsen, men karret oss op til isfoten, og der var det fint. Passerte et par elver og til dels over ~~ørerne~~, så vi hadde riktig bra vei til Bjørnekapp. Oppe på en slik ør kom to gjess flyvende og satte sig i skuddhold fra kjelkene. Vi stoppet, og jeg var så heldig å få en i hvert skudd, den siste måtte riktignok ha et skudd hagl til. Nær vår gamle leirplass ved Bjørnekapp satt to harer. Jeg skjøt to skudd, begge treffere. Jeg fikk en og såret den andre, som undløp mens jeg skjøt en bom på den i flukten. Slo leir kl. 5, noen hundre meter sønnenfor vår leir fra ifjor.

11. juni 1902, onsdag.

Efter frokost var kapteinen ute og skjød en snadd. Det var en stor hun, og hundene fikk sig en fet bit av spekket. Om aftenen tørnte vi ut for observasjon, og kapteinen gikk på fjellet mens jeg gikk en tur nordenom og rundt St. Bjørnekapp uten å se annet enn et par flyvende gjess. Inntørning.

12. juni 1902, torsdag.

Idag det samme fine varme vær med brusende elver og strålende solskinn. Kapteinen skulde prøve en sel, som gikk ned for ham - mens jeg reparerte odometret. Senere var jeg en tur syd på en ør hvor det er en hel del dammer. Her lå tre kongeedderfugler, to stegger og en hun. Jeg skjød en bom på fint hold. Så fikk jeg øie på to par gjess som jeg stilte på etter tur - og skjød to bomber, den ene på bra hold. Det var langs bakken - det går galt bestandig.

Her er nu riktig fint med varme og stille, og saxifraga oppositifolia som tittet frem da vi kom igår morges, kommer nu frem overalt.

13. juni 1902, fredag.

Kjørte kl. 12.15 fm. De første par kvm gikk det bra - med påsitting og alt - men siden gikk vi på ski i vanddammer og sørpe hele veien. Et tungt stykke arbeide, og sent. Et par steder hadde vi stykker med tørrere føre - således et par kvm ganske nær Nordstrandslandet. Først efter 10 timers kjøring nådde vi landet og slo leir. Fint vær fremdeles med sydvestlig vind, kjøligere og mere vinterlig på landet her.

14. juni 1902, lørdag.

Kl. 3.45 kjørte vi og holdt isfoten og over ørene hvor føret var bra. Ved 4 kvm passerte vi Isachsens og min leirplass fra i høst hvor Fosheim og styrmannen forlot oss. Den lå like ved inngangen til pollen. Vi passerte senere en stor elv med så meget vann at vi måtte ut på isen for å komme rundt. Råtåke hele tiden som skjulte alt, og vi så ikke gropen. Måtte derfor slå leir i nærheten hvor vi antar at den skal være. Tåken spilte oss et puss. Vi fikk se et dyr på en rabbe i tåken, og vi gjorde det med god vilje ikke ut til annet enn en sittende bjørn. Jeg la en ekspansiv ekspresspatron i og

gav mig i vei, men var ikke kommet langt før den formentlige bjørn hevet sig på to hvite vinger og med stormåkens gravitetiske flukt unddrog sig mitt nærmere bekjentskap.

15. juni 1902, søndag.

Samme råtåke da vi tørnte ut og begynte å kjøre, senere vestlig vind og sludd. Etter å ha kjørt 1.8 kvm kom vi til en elvegrop hvor jeg kjente mig igjen, mens kapteinen holdt på å gå forbi. Han gav sig og reiste opover den, og det viste sig at jeg hadde rett den gang. Vi fant bra føre, meget sne og ikke alt for meget vann på sjøene. Undgikk alle elver undtagen en, og den passerte vi. For de siste 3 kvm måtte vi sette varemeier på, og siden gikk det tungt og sent, men vi slo dog leir kl. 10 på Gåsedalsiden av det høiere vannskille. Det er nu opholdsvar og klarnende. Så en eneste flyvende gås og to edderfuglstegger.

16. juni 1902, mandag.

Kjørte kl. 2 om natten og kom kl. 6.15 ned til bunnen av fjorden. Måtte tvikjøre de bare partier, hvorav det nederst i dalen var mange. Der er mindre sne nu enn da vi var her i juni 1900. Ved den gamle smietomt fant vi Bay som var kommet dit aftenen i forveien på insektfangst. Purret ham og fikk ham til å koke kaffe. Kl. $\frac{1}{2}$ 11 kjørte vi fra Bay og nådde Fram kl. $\frac{1}{2}$ 2. Kapteinen skjøt en gås og jeg to, en i dalen og en ved Middagskollen.

- - -

22. juni 1902, søndag, i leir på Indre Eide.

Tirsdag, onsdag og torsdag tilbragt med nedpakning og fremkalling ombord. Fredag gjorde jeg i stand til geologisk ekskursjon ut i fjorden, og reiste om aftenen hit. Nødtvedt og Olsen følger med, den siste som "jeger". Igår slo Nødtvedt to borehuller som vi så skjøt, dog uten synderlig resultat. Noen stuffer fikk jeg dog. Olsen var ute efter sel, men var uheldig og fikk ikke den selen som han hadde såret.

Fredag aften ingen gåsejakt, bare to fluktbommer for mitt vedkommende. Igår aftes fikk jeg tre i et fluktskudd og Olsen en, samt en senere. Her er ikke meget fugl. Det begynte å regne igår aftes, har fortsatt i natt og frem

deles idag. Efter pakning gikk Nødtvedt og jeg en tur på eidet, hvor han skjøt en gås. Imens skysset Olsen fire løsgjengerhunder hjem. Middag på gåsesuppe. Så kjørte vi kl. 4½ over eidet og langs vestsiden av Hvalrossfjorden. I noen dammer her skjøt jeg en gås med rifle og en med hagl, og Nødtvedt skjøt en. Kom så frem til den dal hvor Peder og jeg kom ned i 1900. Her slo vi leir mellom stranden og en større dam hvor det lå en hel del gjess. Gåse-biff til aftens, derefter spaseretur. Olsen skjøt en gås utenfor teltdøren og senere to andre, Nødtvedt en og jeg ingen. Det er en fin dal, den fineste i hele fjorden. Regn og vind i hele dag og i natt.

23. juni 1902, mandag.

Grått og regn idag igjen, litt sludd en gang også. Gjorde ekskursjon idag, samt en liten spaserjakt derefter. Skjøt tre bomber på gås og edderfugl i flukt, samt en treffer. Den fant vi død i dammen, da vi kom tilbake. Så stilte jeg på en storkobbe i råken utenfor den største elv, kom den på 50 m og skjøt bom. En is slengte skuddet til siden. Rasende!

Nødtvedt skjøt en gås i dammen og en til i kveld, Olsen ingen ting. I aften skjøt Nødtvedt en edderfuglstegg - konge edderfugl. Ophold, men fremdeles overskydd og nokså kjølig.

24. juni 1902, tirsdag.

Forsov oss idag, tørnte ut kl. ½II og kjørte kl. I med kurs for ytre eide. På veien stilte jeg med seil på en storkobbe og skjøt den på 75 skritts avstand. Forte hundene med innmaten og tok med for. Resten lot vi ligge under skinnet for å hente det siden. Til ytre eide kom vi kl. 6 og slo leir ved tjer-net på nordsiden av innløpet til pollen. Derefter en tur rundt pollen. Nødtvedt skjøt to teister, det var alt. Her er lite fugl, øiensynlig jaget av det parti som har ligget her ute. Så to sledespor som gikk innover Hvalrossfjorde - og fant ikke prammen. Styrmannen og Fosheim må ha tatt den med ombord. Jeg har vært temmelig sjakkmatt og dårlig i ryggen idag.

25. juni 1902, onsdag.

Start kl. 10. Kom nokså lett over eidet og nådde til østre dal kl. I. Slo her telt i nærheten av den gamle teltplass fra ifjor. Elven er stor og

har alt brutt en bra stor råk i fastisen. Etter middag skjøt jeg en snadd og en stormåke og gikk derefter i land på sydsiden ved eskimoruinene, og senere opover dalen. Fikk her oppe øie på en rensimle med en liten kalv som sprang op mot fjellet, og straks efter hørte jeg Nødtvedt huie. Forsøkte å avskjære simlen, men kom noen sekunder for sent, idet jeg akkurat nådde å se den forsvinne over fjellsiden. Traff så Nødtvedt som hadde støtt på to simler, en fjorkalv og to små kalver oppe i dalen. Istedenfor å trekke sig ubemerket tilbake, hadde han forsøkt å gjete den nedover, hvilket resulterte i at han sprø sprengte hele flokken. De tre strøk opover. Vi vendte da tilbake til teltet, Nødtvedt utaset og jeg rasende over en slik jeger-uforstand. Her fikk vi anne å tenke på.

Olsen hadde vadet over elven og holdt til ved råken for å skyte teis og hadde holdt på å samle disse sammen. Da brast iskanten, og han fikk den ene arm av ledd i skulderen da han slengte geværet op og hukte sig selv fast på den faste is. Heldigvis kom han sig op, og vi fant ham sittende sammenkrøpet ved teltet. Våt var han naturligvis, men han hadde da skiftet på benene, hvordan han nu hadde fått det til. Ja, det var ikke annet å gjøre enn å kjøre ham ombord. Vi fikk oss da litt mat, la sammen teltet og kjørte, men jeg kom snart på det unødvendige i at Nødtvedt var med, og jeg lot ham gå tilbake, hvad han mer enn gjerne gjorde.

Vi nådde ombord på mindre enn tre timer. Her purret jeg ut kapteinen som enda var ombord, og kapteinen, Simmons og Fosheim tok straks fatt, og kl. I var Olsen all right og forholdsvis vel fornøid når galt skulde være. Riktig nok forestår nu arbeide i maskinen, som han ikke kan gjøre. Men dermed er intet å gjøre.

26. juni 1902, torsdag.

Efter å ha overnattet ombord kjørte jeg kl. II utover og nådde teltet kl. $\frac{1}{2}$ 2. Hentet snadden og holdt middag. Nødtvedt hadde vært ute og sett efter rehenne - intet sett til dem, men skutt tre harer. Jeg var avsted og fotograferte eskimohusene.

27. juni 1902, fredag.

Drog i vei innover - i land rett som det var - og nådde litt over middag den andre dalen syd for Borgen. Her holdt vi middagsrast på isen, og da jeg så kom i land, fikk jeg se at jeg her måtte ha litt mere tid. Vi bragte derfor våre saker hit og slo telt. Stenslagning. Skjøt en teist i råken ved elven like ved teltet.

28. juni 1902, lørdag.

Drog i vei litt før 10. I land flere steder, således ved Borgen, hvor Nødtvedt fant et gåserede med fem allerede rugede egg som vi derfor lot være i fred. Kom ombord kl. 2. Her er alle mann tilstede undtagen Isachsen og Stolz. Man venter på et nordlig vind skal sette isen fra Ellesmere Land, så det skal bli vanne for skrapningene.

29. juni 1902, søndag.

Stilleligging. Mistet min kikkert i krakkråken - en større ulykke for mig.

3. juli 1902, torsdag.

Ekskursjoner hver dag, dels på denne siden av fjorden, dels på den andre - med kobbelt og kjelke. Således hentet jeg igår formiddag de på indre eide afterlatte stuffer og verktøi. Her foregår nu riggsetning og annet skibsarbeide på dekket, mens Fosheim snekrer og kapteinen skriver på sitt 2000 Ørd. telegram. Simmons og Bay går og venter på skrapningen og gjør småekskursjoner i mellemtiden. Isachsen fremdeles fraværende på kartlegningsekspedisjon.

9. juli 1902, onsdag.

I mandags bar det avsted med skrapepartiet. Kapteinen og jeg fulgte dem utover med tre kjelker. Isen er alt nu så angrepet herfra og til Borgen at vi hadde bry med å komme frem. Nådde båten kl. 5 og neste morgen kjørte vi innover. Løskobbelet blev sloppet og overlatt til å komme efter. Ved ytre eid stelte vi litt med den der igjenliggende båt og fortsatte. Ved odden like nord for eidet er ikke isen mer enn kjørende nu, og er det sikkert ikke om et par dager. Opper Trangsundet er isen noe sterkere, men huller i dambunnen fins også her. Råken fra i høst mellom vestre Borgen og Kadaverdalsnnden er gått op og isen på begge sider er meget råttent, så vi igår hadde stort strev med

å komme forbi - måtte op på den rest av isfoten som ennu er igjen. Jeg skremte ned en snadd med 4 skudd og en storkobbe med 5 under hjemkjøringen.

Ved Fram går stadig nye huller i isen, således er nu i disse to dager gått et stort hull ved baugen. Her har vi idag lagt to fangstbåter. Isen er nå omtrent helt ufarbar for vann og huller, og krakken er bare overkommelig på ganske få steder og bare ved lavt vann. Sledeturene definitivt slutt for sesongen, og vel også for ekspedisjonen, får vi håpe.

12. juli 1902, lørdag.

Fremdeles pågår klargjøringsarbeide ombord på det kraftigste. Da jeg nu på grunn av isens ufremkommelighet ikke kan gjøre ekskursionsjoner, deltar jeg med kapteinen i nedstuingen av en hel del - som bibliotek, instrumenter o.l. Torsdag var jeg dog en tur til Kadaverdalen. På hjemveien møtte jeg 4 gjess like inne i stranden. Jeg fikk to for et rifleskudd. Kulen, en kort helmantlet Krag-Jørgensen-projektil, var gått gjennom bukhulen på begge fugler. Allikevel lettet de og fløi ca. 150 m før de satte sig, og der lå de døde. Dagen efter varskuddes det at hundene jaget sårvingete gjess på isen, og flere - deribl. jeg - kom da på dekk med gevær. Her kom da en større flokk på ca. 20-30 gjess rennende utover mot Fram, men bøde av i rifleskudds distanse og tok til råken like innenfor oss. Hundene i land hadde jaget dem utover, og ved skuten møtte de atter hunder. Jeg sprang nedover mot krakken for å kunne stoppe flokken om de skulde ville undslippe den vei, mens to mann i prammen skulde dra i råken. Disse to skulde først ta på benene. Jeg sprang i mine små sko og gjessene var i råken og jeg på min post inne ved krakken før de kom i prammen. I råken langs krakken skjøt jeg da 4, og Hassel som senere kom til skjøt 4. Av disse fikk vi bare seks, da hundene tok to.

Om aftenen gikk jeg en tur til Middagskollen. Skjøt en hare og et par ryper, og så dessuten et kull ryper. Ved bunnen av fjorden er det nu like så meget vann som da vi reiste derfra ifjor høst, og Skrapdalsråken går godt og vel midtfjords. Isen er på den innerste del av fjorden så å si bare et nettverk av tørre rygger, idet alle dammer er åpne. Også rundt Fram åpner dammene sig nu villig, langs hele bakbords side er det nu sammenhengende vanne.

16. juli 1902, onsdag.

Igår observertes åpent vann sønnenfor Middagskollen i forbindelse med Skrapdalen. Likedann råk tvers over fjorden fra østre Borgen til vestre, og langs landet nedover til indre eide. Fram løs - et enkelt sagskur foran baugen befridde den og vi forhalte litt nærmere land og ankret.

Kl. $\frac{1}{2}$ 8 drog jeg i vei langs krakken med høivanne. Rodde i prammen hele veien og nådde det åpne vann på sydsiden av den odden hvor vi lå så lenge ifjor høst. Herfra åpent vann til sydsiden av Skrapdalen, og den is som lå innenfor var slakk, meget skrøpelig og forholdsvis lite av. Roende hvor som helst. Jeg nådde Skrapdalen på gode to timer. Her skjøt jeg en gås oppe i elven, den lå på den motsatte siden av der jeg var. Måken og to små dununger betenkte sig ikke, men kastet sig straks ut i den flommende elven og for til sjøs. Ned til prammen - skjøt en hel familie, likeledes med to dununger - og hentet den første. Skjøt senere to gjess av en familie på tre voksne og ~~2~~³ dununger. Edderfugl såes, men ingen harer. Rodde så over til Middagskollen med en forgjeves storkobbejakt underveis, den resulterte bare to bomber. Ved Middagskollen så jeg to gjess, hvorav jeg fikk den ene med riflen i et drygt hold. Så to større flokker med teist her. Alle gjessene er alt fullt flyvedyktige. Så bar det på hjemveien. Jeg så snadd og hvalross som jeg skjøt bom på i noen få meters avstand. Men hjemturen blev lang. Fra odden hvor det åpne vann sluttet, måtte jeg hale og stake mig frem langs krakken, og disse to kvm tok mig $4\frac{1}{2}$ times hardt slit. Kl. $\frac{1}{2}$ 9 var jeg ombord, ytterlig trett og utaset, med 6 gjess i utbytte.

18. juli 1902, fredag.

Igår gikk isen op i den midtre del av fjorden, og i natt begynte de å sige ut av Trangsundet, så den midtre del var relativt isfri idag. Jeg rodde til Borgen i fm. Så her isen ligge tettpakket fra "Isachsens odde" på vestsiden av Gåsefjorden og utover mot øen. Litt over middag gikk vinden over til sydlig, og en del av isen driver nu inn igjen. Den isen som ligger innenfor Fram, er øiensynlig brutt idag og siger i samlet masse innover. Fjorden er åpen! Skjøt 4 teister mellom de to Borgodder, så forresten intet

Ombord kl.6 em.

20.juli 1902, søndag.

Klargjøring av dekk og rummene idag, hvori også jeg deltok likesom igår. Vi er nu sjøklar, og kl.2 inatt stikkes det fyr i maskinen. Endelig skal da vel den siste time i Gåsefjorden og på Ellesmere Land slå. Mitt farvel skal sies med sterke og sterkt blandede følelser.

22.juli 1902, tirsdag.

Igår ved 10-tiden lettet vi anker og skulde da forsøke å komme i det åpne vann på vestsiden av fjorden. Det gikk ikke, og vi blev liggende hele eftermiddagen og i natt og drev efterhånden opover under Middagskollen, men mere mot det andre land. Der begynte vi idag kl.7 og ankret nu før middag ved vestsiden tvers av ankerplassen. Her går åpent vann langs land fra vestre Borgodde til inn i bukten sønnenfor Skrapdalen, men forresten er fjorden fullpakket av is, og det til dels stor skrudd is fra Jones Sund - denne kom inn natt til igår. Vinden står sydlig, muligens østlig utenfor siden den har formådd å få isen innover - og antagelig også sterkere. Her har vi hatt 6-7 m i det høieste.

Ekskursjon i land i em., så noen edderfugl og tre gjess og fant et snespurvrede med fem store unger som snart vil være flyveferdige.

10.august 1902, søndag, i Baffins Bay.

Efter 14 dagers venting fikk vi skraperne ombord. Tirsdag 5. og onsdag 6. gikk vi ut Gåsefjorden, fikk motvind og sjø som vi avanserte lite mot og gikk derfor torsdag aften inn på havnen i Havnefjorden, hvor vi hadde kullsjau fredag. Vannfylling lørdag formiddag mens jeg var oppe på heia ved sjøene og skjöt 7 harer, ekspedisjonens siste jakt på Ellesmere Land. Kl.2 forlot vi havnen. Inatt passerte vi Smith Island med Cone Island og imorges Coburg Island og er altså nu ute i Baffins Bay med kurs øst for nordsiden av Melville Bay. Is har vi ikke vært hindret av siden Gåsefjorden, så lite at vi praktisk talt kan kalle Jones Sund fritt for is.

Ventetiden inne i Gåsefjorden var en spenningens tid. Lørdag 26.juli kom vi til bukten utenfor den østre dal efter å ha ligget et par dager uten-

for Borgen. Her lå vi da til isen onsdag morgen den 30. begynte å sige ut og tok oss med og satte oss på grunn på odden syd for bukten. Trosser førtes ut fra salingene til iskoss på krakken, og Fram lå således til vannet lettet isene. Da var fartøiet også så meget lettet at det svingte rundt om akterend som var den del av skibet som stod i grunn. Så holdt de på å føre ut varp, og så kom vi flott uten videre. Etter en tur til ytre eide og utenfor fjorden i noen mindre råker utenfor Hvalrossfjorden var vi ved midnattstid inne på ytre eide og hentet båten og ankret så nord for "Valen". Det slukkedes i maskinen. Så var det vel søndag morgen at isen satte oss ned på Valen igjen. Ved høivanne kom vi av, og isen var imidlertid reket av, så vi varpet oss innenfor bakevjen på bukten, kastet på ny anker og fortøide. Nu lå vi sikker Mandag eller tirsdag morgen kom jeg til å se bort til ytre eide og fikk se folk der. Samtidig slakket isen op og seg ut av fjorden. 4 mann drog avsted, og kl.6 var hele skrapermannskapet ombord. De hadde gått fra båten på vestsiden av Hvalrossfjorden og ligget ved ytre eide om natten.

17. august 1902, søndag, til Godhavn.

21. august 1902, torsdag, i Godhavn.

I søndags kom vi endelig hit inn kl.10 fm. Bestyreren Nielsen og pastor Wagner kom straks ombord med det lille av post som fantes. Resten skulde være gått til Upernivik. Stor skuffelse over hele linjen. Inspektøren er borte på reise, bare fruen er hjemme. Vi var i land, noen til middag hos bestyreren kl.4, alle til gudstjeneste kl.6. Mandag inviterte presten Bay, Simons og mig på en jakttur til Skarvefjell, hvorfra vi kom igjen kl.1 tirsdag til middag ombord. Etter omstendighetene vellykket. Igår var jeg til frokost hos bestyreren, - ellers har han hatt noen av oss til frokost og aften hver dag. Kullfyllingen er nu ferdig. Vannfylling pågår, og ved middagstid skal vi vel reise. Jeg for min del så det blev så snart som mulig.

- - -

Her endte denne "anobasis".

Efter å ha forlatt Godhavn eftermiddagen 21 aug. kom Fram under la ved Utsire 18. og til Stavanger kl.2 em. 19. sept. 1902.